

ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ

ЛЕКЦИИ

НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЕ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
VII ГОДИНА (1927—1928 г.)

ТОМЪ III

СОФИЯ
1937 г

ДОБРИ И ЛОШИ УСЛОВИЯ.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини “

Размишление

Чете се резюме на темата „Отношение между коренитѣ на растенията и краката на животнитѣ“.

За следния пътъ пишете върху темата „Отношение между добро и зло“.

Днесъ всички хора говорятъ за злото и за доброто Злото избѣгватъ, а доброто гърсятъ Въ същностъ, какво нѣщо е добро и какво — зло? Било е време, когато днешното зло не се е считало зло. Това, което хорага наричатъ добро, лесно може да се превърне въ зло Запримѣръ, глицеринътъ, който минава за безвредно, за безопасно вещество, лесно може да се превърне въ динамитъ, който е силно експлозивно, разрушително вещество Той се казва още нитроглицеринъ. Значи, глицеринътъ, който се употребява въ козметиката за омекчаване на кожа, може да се превърне въ динамитъ — вещество, което съдържа динамическа сила. Какво показва това? Това показва, че ако въ естеството на добрия, на мекия човѣкъ се

вмъкне нѣкакъвъ чу лдъ, неестественъ елементъ, той коренно може да се измѣни. Ето защо, за да не изпада човѣкъ въ такива положения, нито да бжде зависимъ отъ външни условия, той трѣбва да разбира строежа на своето тѣло, специално на своя мозъкъ. Ако съпоставитѣ законитѣ на човѣшката мисль съ законитѣ, на които се подчиняватъ въздухообразнитѣ тѣла, ще видите, че между тѣхъ сѣществува известна аналогия. Запримѣръ, знае се, че колкото повече обемитѣ на газоветѣ се намаляватъ, толкова повече тѣхната сила се увеличава. И колкото повече обемитѣ имъ се увеличаватъ, толкова повече силата имъ се намалява.

Въ това отношение лошитѣ условия въ живота представятъ налѣгане върху човѣшкия мозъкъ. Колкото по-голѣмо е налѣгането върху мозъка, толкова човѣкъ става по-деятеленъ. Въ него се развива по-голѣма динамическа сила. Сиромашията е особенъ родъ налѣгане, което стѣснява човѣка. Това стѣсняване, това външно ограничаване, именно, заставя човѣка да прави усилия да се прояви, да преодолѣе външнитѣ неблагоприятни условия. Следователно, работата на невидимия свѣтъ върху хората се свежда къмъ това, да ги застави да изучатъ, както физическитѣ закони на динамиката, така и психическитѣ. Нѣкой иска да бжде красноречивъ, но той не знае, че красноречието се обуславя отъ известенъ мозъченъ центъръ, за разработването на който се изисква специална работа. Не може да бжде красноречивъ онзи,

на когото очитѣ сж вглѣбнати, или примрежени. Центърътъ на речта у човѣка се намира въ зависимостъ отъ това, какъ той гради кжщата си, т. е. тѣлото си. Да бжде човѣкъ красноречивъ, това ни най-малко не значи, че трѣбва да бжде философъ, мислителъ или добъръ. Човѣкъ може да бжде красноречивъ, безъ да е добъръ. И обратно: той може да бжде добъръ, безъ да е красноречивъ.

Сжщото може да се каже за красотата и за добротата. Нѣкога добриятъ човѣкъ може да бжде красивъ, а нѣкога може да не е красивъ. Напротивъ, често лошиятъ човѣкъ е красивъ, а добриятъ — не е красивъ. Коя е причината за това? Една отъ причинитѣ е следната: лошитѣ хора постоянно мислятъ за добритѣ, вследствие на което се свързватъ съ тѣхъ и ставатъ красиви; добритѣ хора пъкъ често мислятъ за лошитѣ и губятъ красотата си. Глупавиятъ постоянно мисли за умния човѣкъ, за философа, поради което, съ течение на времето, той се развива и философъ става. Учениятъ пъкъ постоянно мисли за глупавия, за невежия и следъ време изгубва учеността си. Когато религиозниятъ се сравнява съ другитѣ хора и намира, че тѣ не сж като него, той постепенно изгубва своята религиозностъ. Какво трѣбва да правите, за да не губите това, което имате? Престанете да мислите за хората около себе си, за да не изгубите и това, което имате. Престанете да мислите за невежитѣ, за болнитѣ, за беднитѣ хора. Нѣма бедни хора

въ свѣта. Това е измислица, това е крива философия. Който е измислилъ тази философия, той не е доброжелателъ на човѣка. Той е сжщиятъ, който е внушилъ на човѣка мисълта, че въ грѣхъ го е заченала майка му. Когато се казва, че човѣкъ е заченатъ въ грѣхъ, това се отнася до външнитѣ условия на живота, но не и до зародиша на човѣка, не до онѣзи първични клетки въ него, които иматъ Божественъ произходъ.

Съвременнитѣ хора трѣбва да се освободятъ отъ заблужденіята си, отъ своитѣ стари разбирания. Тѣ мислятъ по новъ начинъ, а живѣятъ и постѣпватъ по старъ начинъ. И като нѣматъ успѣхъ въ живота си, тѣ се обезсърдчаватъ. Какъвъ успѣхъ могатъ да очакватъ, когато между мисълта и живота имъ нѣма никаква връзка? Като мислятъ по новъ начинъ, тѣ считатъ, че и животътъ имъ е новъ, вследствие на което се самозаблуждаватъ. Коя е отличителната черта на новия животъ? Новиятъ животъ изключва всѣкаква сиромашия. Новиятъ животъ изключва грѣха и престѣпленията. Новиятъ животъ изключва глупостта, безумието и безвѣрието. Новиятъ животъ изключва безлюбие, умразата, завистта. Съ една дума, новиятъ животъ изключва всичко отрицателно, всичко грозно. — Ама азъ съмъ грозенъ. — Изключи грозотата отъ съзнанието си, постѣпвай по правилата на красотата, по правилата на новия животъ, и ти ще станешъ красивъ. Изкуство е да знае човѣкъ, какъ да

се освободи отъ стария животъ и да влѣзе въ новия — въ вѣчната красота и хармония. За да влѣзете въ новия животъ, отъ васъ се иска смирение.

Когато Буда слѣзълъ на земята, той се влюбилъ въ една красива мома. Буда възлюбилъ въ нея Божественото начало, Божествения принципъ. Единъ день той отишълъ при нея и толкова се увлѣкълъ въ красотата ѝ, че неусѣтно заспалъ. Понеже красивата мома имала работа, тя го напуснала. Значи, Божественото въ нея заминало, а останало само човѣшкото, преходното, тъй наречената „астрална жена“, която се увила около него като змия и не го пушчала да си отиде. Буда разполагалъ съ знание, съ голѣма философия, но единственото нѣщо, което му помогнало да се освободи отъ нея, било смириението — изкуството да се смалява. До това време той знаелъ да расте и да се увеличава, но не и да се смалява. Тъй щото, за да се освободи отъ змията, Буда трѣбвало или да се смали, или да умре. Той започналъ постепенно да се смалява, докато станалъ невидимъ. По този начинъ само той се освободилъ отъ връзките на змията.

Сега, за да се освободите отъ лошитѣ условия на живота, нужно ви е смирение. Ще питате, какъ трѣбва да се смирите, т. е. какъ трѣбва да постъпвате. Вижете, какъ постъпватъ децата. Поставете гърне съ медъ и лъжица предъ едно дете и наблюдавайте,

какво ще направи. Тръбва ли да учите детето, какъ да яде меда? Ако не забележи лъжицата, то ще бръкне въ меда направо съ ржката си. Обаче, щомъ забележи, че до него има лъжица, веднага ще я вземе и ще започне свободно да вади медъ отъ гърнето. По сжщия начинъ и на васъ даватъ гърне съ медъ, лъжица и ви оставятъ сами да си извадите, колкото медъ искате. Има ли нѣкаква мжнотия въ това? Има ли нѣкаква мжнотия въ правене на добро? Да направишъ добро, значи да бръкнешъ съ лъжица въ меда. Казватъ за нѣкого, че е добъръ човѣкъ, че обича да прави добрини. Това не е мжна работа. Да прави човѣкъ добро, това значи да бръкне въ кесията си и да извади отъ нея нѣщо. — Съ какво ще бръкне? — Съ ржката си. Ржката, това е лъжицата, съ която детето бърка въ меда.

И тѣй, ако станете като малкитѣ деца, вие ще бждете въ състояние да решавате правилно своитѣ задачи. Единъ день, като изучите и разберете строежа на вашия мозъкъ, вие ще дойдете до положителната наука на живота. Тогава ще гледате на мозъка като на динамо, въ което се срѣщатъ и преплитатъ енергии отъ цѣлия козмосъ. Енергиитѣ, които минаватъ презъ мозъка и презъ сърдцето, сж радиоактивни сили на козмоса, които вие нѣкога съзнавате, а нѣкога не съзнавате. Тѣзи енергии минаватъ презъ съзнанието ви като особенъ животъ, като нѣщо, което постепенно изучавате. Отъ васъ не се иска нищо друго,

освенъ да бждете въ хармония съ цѣлия козмосъ. При днешнитѣ условия това се постига мжно. — Защо? — Срѣдата, въ която живѣте, е крайно развълнувана, вследствие на което не можете правилно да възприемате козмичнитѣ енергии. Ако човѣкъ е въ пасивно състояние, той лесно може да възприема висшитѣ козмични енергии и да се ползува отъ тѣхъ. Запримѣръ, ако единъ високо мораленъ човѣкъ постави ржката си върху главата на човѣкъ, у когото личнитѣ чувства сж силно развити, последниятъ ще почувствува голѣмо успокояване, голѣмъ вѣтрешенъ миръ. Личнитѣ чувства сж необходимостъ, както за козмоса, така и за човѣка специално. Чрезъ тѣхъ той се застъпва за своитѣ права. Лошо е, обаче, когато той преувеличава правата си и иска повече, отколкото му се пада. Когато личнитѣ чувства у човѣка сж силно развити, той става гордъ. Гордиятъ човѣкъ върви изправенъ, съ голѣмо достоинство и съзнание за себе си, че подобенъ на него нѣма. Той иска всички хора и божества да му се подчиняватъ и да мислятъ само за него. Колкото и да мисли човѣкъ, че като него другъ нѣма, все ще се намѣри нѣкой по-силенъ, по-ученъ по-достоенъ, който ще го свали отъ височината, на която се е качилъ.

Когато двама души, съ силно развити лични чувства, се срещнатъ, тѣ ще се отблъснатъ. Между тѣхъ ще се яви антагонизъмъ, който не позволява да запазятъ добритѣ си отношения.

Споредъ окултиститѣ грѣхътъ се дължи на личнитѣ чувства у човѣка. Значи, личнитѣ чувства представятъ особенъ родъ козмическа енергия, която, ако не се трансформира и разпредѣли между всички мозъчни центрове, причинява експлозии. Близко до личнитѣ чувства на човѣка се намира центъра на съвѣстътъ, презъ който тѣ трѣбва да минаватъ. Щомъ личнитѣ чувства минаватъ презъ съвѣстътъ на човѣка, тѣ се трансформиратъ, и по този начинъ всѣкаква експлозия може да се избегне. Честността на човѣка се дължи на неговитѣ лични чувства. Човѣкъ, у когото личнитѣ чувства, самоуважението не е развито, не може да бѣде честенъ. Той може да има силно развита съвѣстъ, безъ да бѣде честенъ. Човѣкъ може да бѣде религиозенъ, безъ да бѣде честенъ. Като бърка въ чуждитѣ каси, той счита, че всичко въ свѣта принадлежи на Бога. Щомъ всичко е на Бога, всѣки човѣкъ има право понѣкога да бръкне и въ чуждата каса. Обаче, щомъ бръкнатъ въ негова каса, той веднага се застъпва за правата си. Кражбата, стяженолюбието се дължатъ на желанието въ човѣка да взима отъ това, което не е негово.

Сега, като ученици, отъ васъ се иска да научите закона за трансформиране на енергиитѣ, да отправяте енергията отъ единъ мозъченъ центъръ въ другъ. Вие трѣбва да работите по сѣщия начинъ, както природата работи. За всѣко нѣщо тя има точно опредѣлено време. Точно опредѣлено е времето, когато

трѣбва да се работи за развиване било на личнитѣ, на религиознитѣ чувства, на разсѣдѣлка и т. н. По естество човѣкъ трѣбва да бѣде философъ. Изобщо, той може правилно да развива всички свои центрове, щомъ се съобразява съ програмата, която природата е наредила. Когато разбере живота, човѣкъ съблюдава всички закони и правила на природата. Днесъ това не става, защото той е размѣстилъ нѣщата. Той мисли, когато трѣбва да се моли; или се моли, когато е време за мислене. Когато трѣбва да мисли за своето подигане, тогава човѣкъ се занимава съ свършено странични нѣща. Въ живота на всички хора сѣществувa размѣстване на енергиитѣ, вследствие на което тѣ не могатъ да приложатъ това, което сѣ разбрали. Запримѣръ, нѣкой астрологъ прави хороскопъ на известенъ човѣкъ, опредѣля точно, кога и по кое време ще прекара нѣкаква криза, но той не може да му даде методъ, чрезъ който да избегне тази криза. Истинско знание е това, което може да се приложи на всѣко време.

Единъ астрологъ предсказва на единъ момъкъ, че на 29 годишна възраст ще се влюби въ бедна, но красива мома, която въ скоро време ще му изневѣри. Тя ще срещне единъ богатъ търговецъ и ще се ожени за него. Момъкътъ ще се озлоби и ще ѝ направи нѣкаква пакостъ, заради което ще лежи нѣколко години въ затворъ. Всичко това астрологътъ може да предскаже, но не знае, какъвъ методъ

да препоръча на младия момъкъ, за да избегне затвора. Срѣщата на момъка съ момата е неизбежна. Тя се дължи на известни кармически връзки въ тѣхното минало. Влюбването на момъка въ момата и изневѣрването на момата е също така неизбежно, благодарение на силитѣ, които действуватъ въ всѣки едного по отдѣлно. Кагато момата изневѣри на момъка, въ малкия му мозъкъ се натрупва излишна енергия, която причинява редъ експлозии. Подъ напора на тѣзи сили въ себе си, той може да извърши нѣкакво престѣпление, за което да лежи въ затворъ.

Обаче, ако това нѣщо се случи съ окултень ученикъ, той може да избегне тази катастрофа. — Какъ ще я избегне? — Като впрегне излишната енергия на работа и я отправи къмъ клонетѣ на своя живогъ. Това значи да познава той закона за трансформиране на енергиитѣ. Щомъ се влюби въ нѣкоя мома, той предварително трѣбва да остави свободна врата въ себе си, презъ която момата може да излѣзе, т. е. да се влюби въ другъ момъкъ. Човѣкъ се освобождава отъ своитѣ лични чувства чрезъ закона на смаляването. Тѣ представятъ змията, която го е обхванала и здраво го държи. Кагато търси любовта, човѣкъ трѣбва да отиде при голѣмъ изворъ, който навсѣкжде тече и дава на всички изобилно. Докато намѣри голѣмия изворъ, той ще ходи отъ единъ изворъ на другъ, ще обиколи всички по-малки извори. Ако търсите изворъ, който тече само

презъ едно мѣсто и дава вода само на единъ човѣкъ, вие сте въ стария животъ още, въ старитѣ закони. Споредъ законитѣ на новия животъ вие трѣбва да знаете, че силната енергия протича отъ много мѣста и дава животъ на много сѣщества; слабата енергия протича отъ едно мѣсто и дава животъ само на едно сѣщество.

Тѣи щото, когато говорите за любовта, вие трѣбва да я разглеждате отъ положението на новия животъ. Не е достатъчно само да казвате, че обичате, но изворътъ на вашата любовъ трѣбва да бѣде голѣмъ — отдето минавате, всичко да поливате. Това означаватъ думитѣ: Любовта зло не мисли. Вие казвате, че обичате нѣкого, а не знаете, какво обичате въ него и кѣде е това, което обичате. Ще кажете, че обичате добротата или честността на нѣкой човѣкъ.

— Де е добротата на този човѣкъ? Де е неговата честностъ? Знаете ли, на кое мѣсто на главата е изразено доброто и честността на човѣка? Едно трѣбва да знаете: за човѣка е реално това, което той мисли и чувствува, безъ да види или да пипне това нѣщо. Има реални нѣща, които могатъ да се виждатъ или да се пипатъ, но има и такива реални нѣща, които нито се виждатъ, нито се пипатъ, нито се чуватъ. Тѣ не могатъ да се възприематъ съ физически сѣтвива. Добротата и честността не се виждатъ, но достатъчно е да се приближите до човѣкъ, който има тѣзи качества въ себе си, за да усѣтите висшитѣ треп-

тения, които се отдѣлятъ отъ него. Тѣзи енергии се отразяватъ и на тѣлото му. Той ходи бодъръ, изправенъ. Който нѣма тѣзи качества, той не лъжеизпуска възвишени вибрации отъ себе си. Такъвъ човѣкъ не издържа на думата си. — Защо? — Нѣма устой въ себе си. Има желание да изпълни всичко, което е обещалъ, но вътрешни условия нѣма — нѣма мораленъ устой. Обаче, като работи върху себе си, човѣкъ може да придобие всички добродетели. Окултната наука дава редъ методи за придобиване на първичната енергия, чрезъ която човѣкъ може да се прояви въ сърдечно и въ умствено отношение. Безъ нея той не може да се прояви. Всѣки е ималъ тази опитностъ. Иска да напише нѣщо — не може. Иска да свири — не може. Иска да рисува — не може. — Защо? — Вдъхновение нѣма. Вдъхновението се придобива отъ първичната енергия у човѣка. Тази енергия трѣбва да дойде отъ вѣнъ нѣкъде, чрезъ нѣкое живо сѣщество. Ще кажете, че всичко иде отъ Бога. Наистина, всичко иде отъ Бога, но Богъ се проявява чрезъ хората.

Следователно, който иска да се прояви, той трѣбва да се свърже съ Първата Причина на нѣщата, отъ която излиза вдъхновението, отъ която бликатъ животѣ сили, които протичатъ презъ цѣлия козмосъ. Щомъ тия енергии започнатъ да се вливатъ въ човѣка, той може вече да пише, да свири, да рисува. За да дойде до тази опитностъ, вие се нуждаете отъ положителни знания.

Какво трѣбва да правите, за да придобиете положителни знания? За да придобиете тѣзи знания, като ученици, вие трѣбва да спазвате следното правило: Абсолютно никакво съмнение въ Първата Причина на нѣщата! Дойдете ли до нея, ще изключите всички съмнения, всички противоречия. Противоречията сж човѣшки изобретения, и вие сами трѣбва да се справите съ тѣхъ. Тѣ иматъ добра страна, която вие трѣбва да намѣрите. Въ тѣхъ всѣкога се крие нѣщо добро, което впоследствие ще научите. Като казвате, че трѣбва да обичате хората, ближнитѣ си, вие се натѣквате на противоречия, защото не прилагате това, което говорите. Казвате, че еди-кой си човѣкъ не заслужава вашата любовъ. Не е въпросъ до заслуга, но като се казва, че трѣбва да обичате ближния си като себе си, вие трѣбва да знаете, кой е вашъ ближень. Подъ „ближень“ се разбира онзи човѣкъ, у когото Божественото начало е пробудено. Като обичашъ ближния си, ти ще научишъ единъ великъ урокъ. Ближниятъ ти представя цѣвналъ цвѣтъ, който разнася своя ароматъ далечъ нѣкъде. Ти не можешъ да не обичашъ таквъ цвѣтъ. Докато цвѣтето не се е разцвѣтѣло, ти ще полагашъ грижи за него, да го освободишъ отъ неблагоприятнитѣ условия на живота, но не можешъ още да го обичашъ. Цѣвне ли, ти вече го обичашъ. Както постѣпвате съ себе си и съ своя ближень, така трѣбва да постѣпвате и съ всѣка добра мисль и съ всѣко добро чувство : ще

ги поливате, докато израснатъ, цѣвнатъ и дадатъ плодъ.

Сега ще ви дамъ една задача за седемъ деня. Всѣка сутринъ, отъ шесть до десетъ часа ще живѣете споредъ изискванията на новото учение. Следъ това, отъ десетъ часа нататъкъ до шесть часа следъ обѣдъ ще бждете свободни, ще постѣпвате, както намирате за добре. Отъ шесть нататъкъ до десетъ часа вечеръта пакъ ще живѣете по методитѣ на новото учение. Който не желае да изпълни задачата, той може да бжде свободенъ, но невежа ще остане. — Защо? — Защото всѣка задача, която давамъ, ви свързва съ разумни същества въ природата, които ви помагатъ. За да решите задачата правилно, не внасяйте въ ума си никаква отрицателна мисль, че не можете, или че нѣмате свободно време. Тази задача не изисква специално време. Тя е свързана съ живота, който тече и се проявява всѣки моментъ.

Отрицателното у човѣка представя неговитѣ неестествени мисли, желания и постѣпки. Следователно, когато Христосъ проповѣдваше на ученицитѣ си да се отрекатъ отъ баща си и майка си, отъ братята и сестритѣ си, Той имаше предъ видъ, именно, тѣхнитѣ неестествени мисли и желания, които могатъ да ги спѣнатъ. Това всѣки може да направи, защото стремежътъ на неговата душа е къмъ красивото и възвишеното, къмъ доброто въ свѣта. Постижението на това зависи отъ хармоничното съчетание между мислитѣ и чув-

ствата на човѣка, между неговия умъ и неговото сърдце. Казано е въ Писанието: „Който пребжда въ Божията Любовь и изпълнява волята Му, каквото пожелае, ще му се даде“. Оттукъ може да се извади обратно заключение: Който не изпълнява волята Божия, не само, че желанията му нѣма да се реализиратъ, но каквото има, ще му се отнеме. Какво по-голѣмо страдание отъ това, да желаетъ едно благо, да ти го покажатъ и да не ти го дадатъ? Какво по-голѣмо страдание отъ това, да ти дадатъ благо, което желаетъ, и да не можешъ да го използвашъ?

Като ученици, вие трѣбва взаимно да си помагате, а не да си противодействувате. Отвѣнъ свѣтътъ може да ви противодействува, но не и вие. Въ взаимнитѣ си отношения прилагайте свободата. Нѣкой иска да се изкаже. Оставете го свободенъ. — Ама не говори умни работи. — Оставете го свободенъ. Той самъ ще разбере, дали е говорилъ умно, или не. Ако го изслушате спокойно, вие ще научите отъ него единъ урокъ. Това не значи, че човѣкъ нѣма право да се мѣси въ работата на другитѣ хора. Всѣки има право да се мѣси въ живота на своитѣ ближни, но той трѣбва да знае, какъ да постѣпва и въ кой моментъ да се намѣси. Разумностъ се иска отъ човѣка! Ако можешъ да оправишъ една работа, вземи участие въ нея; не можешъ ли да я оправишъ, стой настрана. Когато ръководи детето си, майката трѣбва да знае, какъ да постѣпва. Ако е

разумна, тя трѣбва да взима участие въ живота на децата си, даже и на голѣмитѣ си синове и дѣщери. Майката трѣбва да бѣде разумна, разсѣдлива.

Когато религиозното чувство у човѣка е силно развито, а разсѣдѣкътъ — слабо развитъ, той става голѣмъ фанатикъ и започва да обръща внимание повече на формата на нѣщата, отколкото на съдържанието. Като се моли на Бога, той прави поклони, чете много молитви и държи рѣдетѣ си нагоре. Добре е, че се моли, но поклонитѣ, които прави, не показватъ смирение. Издигането на рѣдетѣ не показва, че между ума и сърдцето на човѣка има сѣщо такова издигане нагоре. Ако между ума и сърдцето на човѣка нѣма никаква връзка, молитвата му не е приета. Когато се моли, човѣкъ трѣбва да забрави всички противоречия, да се примири съ всички хора, които сѣ му причинили нѣкаква пакостъ, или на които той е направилъ нѣкакво зло. Който не е въ хармония съ себе си и съ своитѣ ближни, той не може да получи отговоръ на молитвата си. Богъ е съвършенъ. Той иска сѣщото и отъ насъ. Затова е казано въ Писанието: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ небесни“. Молитвитѣ на мнозина се разпрѣсватъ и като прахъ падатъ на земята. Праведниятъ е силенъ човѣкъ. Неговата молитва всѣкога се чува. Ако въ единъ градъ има десетъ души праведни, тѣ сѣ въ състояние да го предпазятъ отъ всѣкакви беди и напасти

Ако въ Пловдивъ и Чирпанъ имаше по десетъ души праведни. тѣ щѣха да запазятъ града отъ нещастията, които претърпѣ презъ последното земетресение. Понеже въ Пловдивъ и въ Чирпанъ нѣмаше по десетъ души праведни, по отношение на тѣхъ се приложи назрѣлата вече карма. Сега нови праведни хора се създаватъ.

Мнозина обясняватъ нещастията въ свѣта съ това, че такава е била воляга Божия. — Не, Богъ не благоволи въ страданията и нещастията на хората. Като разтърсва умоветъ на хората, по този начинъ Той регулира тѣхнитъ енергии, изправя умоветъ и сърдцата имъ — праведни хора създава. Въ всѣки градъ трѣбва да има поне по десетъ праведни. Ще кажете, че земетресенията, наводненията, изобщо, изпитанията на хората сѫ предсказани. Обаче, и предсказаниѣ, и опредѣлениѣ нѣща могатъ да се отложатъ, или отмѣнятъ. Ако на грѣшния се каже, че ще бжде наказанъ за своя лошъ животъ, и той се обърне къмъ Бога и изправи живота си, наказанието му ще се отмѣни. И ако на праведния се каже, че ще получи благословение за добрия си животъ, а той се отпусне и започне да грѣши, благословието му ще се отнеме и ще се замѣни съ наказание. Отъ човѣка зависи да подобри или да влоши сждбата си.

И тъй, отъ всички се иска да бждете справедливи по умъ и по сърдце, да прилагате Божията Правда. Вие трѣбва да бждете будни, да можете правилно да възприемате и

разбирате волята Божия. Прилагате ли тази Висша воля, вие вътрешно ще чуете гласа на Бога — тихъ, красивъ и насърчителенъ. Чуете ли този гласъ, боленъ да сте, ще станете отъ леглото си; сиромасъ да сте, ще забогатѣете; невежа да сте, умътъ ви ще се проясни. Предъ този гласъ всѣкакво недоволство изчезва. Чуате ли гласа на Божественото въ себе си, вие можете вече да се надявате на всичко. Безъ него нѣма развитие, нѣма успѣхъ, нѣма знание, нѣма радостъ, нѣма свѣтлина. Човѣкъ всѣки день добива нѣщо Божествено — нѣкаква мисълъ или чувство, нѣкакъвъ малъкъ импулъсъ, но той скоро го изгубва. — Защо? — Защото прави голѣми приготовления за него. Той започва да мете, да чисти къщата. — Не, дойде ли Божественото у васъ, приемоте го, както сте и където и да сте. Каквато работа и да сте започнали, спрете я. Божественото не чака. То минава съ бързината на свѣтлината: мине, остави нѣщо и замине. Щомъ го почувствувате, спрете се веднага и приемоте, каквото ви носи. Дето ви намѣри Божественото, тамъ трѣбва да стоите. Само така ще получите Божието благословение. Богъ иска да ви види такива, каквито сте. — Какъ, Богъ да ме види голъ! — Какво нѣщо е голотата? — Голотата е човѣшко изобретение. Човѣкъ оголява, когаго не върши волята Божия. Докато върши волята Божия, той е облѣченъ като царски синъ.

Новото учение е Божествено учение. Ученикътъ на новото учение трѣбва да разбира

Божественото, както въ себе си, така и въ своитѣ ближни. Каквато работа и да имате каквото обещание и да сте дали, на себе си или на другъ нѣкой, предъ Божественото всичко отстъпва. То посещава човѣка най-много за една минута и следъ това заминава. Сжщевременно то предупреждава човѣка, че ще го посети, заради което той всѣкога трѣбва да бжде буденъ. Щомъ посети човѣка, Божественото остава своето благословение, което той трѣбва да носи навсѣкжде. Това благословение прави човѣка радостенъ и доволенъ. Дето отиде, той носи съ себе си тази радостъ, това веселие.

По какво се отличава ученикътъ на новото учение? Ученикътъ на новото учение проявява Божественото и въ мислитѣ, и въ чувствата, и въ постѣпкитѣ си. Ако проявявате Божествени чувства, а мислитѣ и постѣпкитѣ ви не сж Божествени, вие сте ученици на старото учение. Новото учение подразбира хармония между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на хората. Божественото се проявява въ малки нѣща, а не въ голѣми. Нѣкога едно, малко движение, изпълнено съ Божествена енергия, струва повече, отколкото богатството на цѣлата земя. Когато единъ езичникъ отишълъ при Елисея да се лѣкува, той очаквалъ Елисей да дигне ржцетѣ си нагоре и по нѣкакъвъ особенъ начинъ да го освободи отъ проказата. Като стигналъ при Елисея, съ голѣми подаръци, последниятъ му казалъ: Никакви подаръци не искамъ, вземи ги назадъ, но за да се

излѣкувашъ, трѣбва да се потопишъ седемъ пѣти въ р. Йорданъ. Като трѣгналъ да си отива. езичникътъ, който билъ много богатъ, останалъ недоволенъ отъ съвета на Елисея и казалъ на слугата си: Малко ли рѣки и извори имаме у насъ, че трѣбва да дойда тукъ, да се потопя въ рѣката Йорданъ? Слугата му отговорилъ: Господарю, въ толкова води си се потопявалъ, но не сѣ ти помогнали. Потопи се и въ тази рѣка. може да ти помогне. Той послушалъ слугата си. потопилъ се седемъ пѣти въ р. Йорданъ, и проказата му изчезнала. Когато езичникътъ заминалъ, слугата на Елисея го достигналъ и поискалъ нѣкои отъ подарѣцитѣ, които носѣлъ за Елисея, подъ предлогъ, че ще ги даде на бедни. Обаче, съ тѣхъ заедно той приелъ и проказата.

Ученикътъ на новото учение трѣбва да върви по пѣтя на своя Учителъ. Този пѣтъ изключва користолюбието. Отъ ученика се иска абсолютно безкористие. Не е въпросъ до дребнавоститѣ на нѣщата, но до великитѣ принципи, които съставятъ основа на живота. Чиста мисль — свободна отъ всѣка ви заблуждения и благородно сърдце — безъ никакви човѣшки ограничения — това се иска отъ ученика. Външно може да има известна дисхармония, но вътрешно, между ума и сърдцето на човѣка трѣбва да има единство, хармония. Съмнението може да дойде отвънъ, но вие не трѣбва да го пущате вътре. Външното съмнение е опитъ на сжщества вънъ отъ васъ, които искатъ да

ви спънатъ въ пжтя. Тѣ ви нашепватъ, че пж-
тѣтъ, по който вървите. не води въ Царството Бо-
жие. — Защо? — Защото не вършите волята Бо-
жия. Това сж външни изпитания, съ които учени-
кътъ трѣбва да се справя. Докато връзката
между ума и сърдцето му е здрава, той лесно
се справя съ съмнението.

Сега, да оставимъ въпроса за съмнението
незавършенъ. Богъ завършва работитѣ, а ра-
зумното начало у човѣка ги разработва.

„Вѣренъ, истиненъ. чистъ и
благъ всѣкога бѣди, и Господъ на
мира ще изпълни сърдцето ти съ
всички добрини“.

27. Лекция отъ Учителя,
държана на 2 май, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

СЪЗДАВАНЕ НА НОВИ ОРГАНИ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини“.

Размишление.

Чете се темата: „Отношение между добро и зло“.

Съвременнитѣ хора, споредъ степенъта на развитието си, нѣматъ еднакви разбирания за добро, за разумностъ, за любовъ, за правда. Когато се говори за добро, единъ го разбира по единъ начинъ, а другъ — по съвършено различенъ начинъ. Ще кажемъ, че това зависи отъ развитието на човѣка; развитието му пъкъ се обуславя отъ развитието на неговитѣ органи. Ако радиото, което представя единъ простъ апаратъ, може да схваща вълнитѣ, които идатъ отъ близкото и далечно пространство, колко повече човѣкъ, съ своитѣ вътрешни органи, може да схване мислитѣ, които идатъ отъ висшитѣ свѣтове. Органитѣ, апаратитѣ, съ които човѣкъ възприема мисли на сжщества отъ висшитѣ свѣтове, трѣбва да бждатъ добре устроени и по-съвършени отъ най-съвършеното радио въ свѣта. Тѣзи апарати или органи не сж еднакво развити у всички хора. Запримѣръ, свѣстѣта, религиозното чувство не сж еднакво развити у всички хо-

ра. Срѣщате религиозни хора, които се молятъ по десетъ пѣти на день, но ни най-малко не се замислятъ, какво трѣбва да правятъ, като намѣрятъ една отворена каса. Тѣ бъркатъ въ нея и вадятъ, колкото пари имъ трѣбватъ. Има хора, които безъ да сж религиозни, сж съвѣстни и честни. Да бжде човѣкъ религиозенъ, това още не значи, че той трѣбва да бжде справедливъ. Религиозността подразбира изразъ на чувства къмъ дадено същество, непременно по-високо отъ самия човѣкъ. Въ това отношение, само онзи човѣкъ може да има любовъ къмъ Бога, у когото всички органи сж правилно развити. Главата, дробоветѣ, стомахътъ, както и всички останали, външни и вътрешни органи, въ този човѣкъ сж добре развити. Това сж истински праведни хора.

Като наблюдавате съвременнитѣ хора, ще видите, че малцина отъ тѣхъ иматъ добре развити органи. У едни хора духовнитѣ чувства сж добре развити, у други — никакъ. Тази е причината, дето срѣщате религиозни хора, отъ които едни сж безсъвѣстни, други — нетърпеливи. Духовниятъ човѣкъ трѣбва да проявява качествата си, независимо предъ какви хора се намира. Срѣщате единъ слабъ човѣкъ, който цѣлъ трепери отъ страхъ. — Защо? — Защото се намира предъ по-силенъ отъ себе си. Намѣри ли се предъ по-слабъ отъ себе си, той веднага се изправя, става смѣлъ и започва да му заповѣдва. Срѣщате

единъ невежа, който седи смиренъ, слуша какво му се говори. — Защо е толкова смиренъ? — Защото предъ него седи ученъ, великъ човѣкъ. Щомъ се намѣри предъ по-невежа отъ себе си, той веднага се отърсва, започва да му заповѣдва.

„Бждете съвършени, както Отецъ ми е съвършенъ“! Съвършенството на човѣка се обуставя отъ неговитѣ органи. Когато едно качество или една добродетель у човѣка е добре развита, този човѣкъ благоухае. Добриятъ човѣкъ, запримѣрь, благоухае. Както цвѣтето разнася своята миризма надалечъ, така и добриятъ човѣкъ разнася своето благоухание надалечъ. Лошитѣ хора сж подобни на замжтени яйца. Доближите ли се близо до тѣхъ, тѣ разнасятъ миризмата си надалечъ; тѣ миришатъ лошо. Добритѣ хора, обаче, благоухаятъ. Казвате, че имате любовъ къмъ Бога. Който има любовъ къмъ Бога, той носи живо пиле въ себе си, а не размжтено яйце. Всѣко яйце трѣбва да съдържа живо пиле. Живото пиле представя знанието на живота. Когато пилето се развива правилно въ яйцето, квачката отивнъ още чува неговия гласъ. Щомъ чуе този гласъ, тя започва да следи, кога пиленцето ще излѣзе отъ яйцето. Следователно, глжитѣ на квачката къмъ пиленцето въ яйцето представятъ външни, благоприятни условия, които приближаватъ човѣка къмъ Бога. Дали тия условия сж материалии или духовни, това зависи отъ нуждитѣ на човѣка. Докато е въ

черупката на яйцето. човѣкъ още не познава външния свѣтъ. не знае, какво го очаква. Той знае само, че трѣбва да излѣзе вънъ. на свобода, при нови условия. Мнозина мислятъ, че познаватъ външния свѣтъ, обаче, всѣка промѣна на условията показва, доколко тѣ разбиратъ този свѣтъ и доколко сж ограничени.

Запримѣрь, силната буря е въ състояние да измѣни възгледитѣ на хората. Тѣ започватъ да бѣгатъ, не знаятъ, какво да правятъ. Тѣ мислятъ, че свѣтътъ ще се свѣрши. Свѣтътъ ще се свѣрши за размжтенитѣ яйца, но не и за живитѣ, току-що излупени пиленца. За тѣхъ животътъ отсега нататкъ започва. Размжтенитѣ яйца представятъ несщественни мисли за човѣка. Когато говоримъ за сжщественото, за вѣчното, за неизмѣнното въ живота, ние разбираме ония благоприятни условия, които помагатъ за създаване на такива органи у човѣка, съ които той ще си служи въ бждеще. Човѣкъ се нуждае отъ физически. отъ духовни и отъ Божествени органи. Безъ тия органи той не може да влѣзе въ връзка нито съ физическия, нито съ духовния. нито съ Божествения свѣтъ. Всѣки свѣтъ изисква съответни органи. У когото тия органи сж развити, той свободно ще действува. Иначе, ще очаква на благоволенieto на сжществата: каквото тѣ направятъ за него, това ще има. Обаче, смисълътъ на човѣшкия животъ седи въ това, той самъ да си достави всички необходими нѣща.

Следователно, усилията, които човѣкъ прави въ живота си, се свеждатъ къмъ това, да развие въ себе си ония органи, които му сж нужни за всички свѣтове. Чрезъ тѣхъ той ще влиза въ връзка и съ висшиятъ свѣтове, а не само съ физическия. За човѣка е важно, дали е развилъ въ себе си тия органи, а не, какво е неговото вѣрую, или какво хората мислятъ за него. Ако центърътъ на съвѣстѣта у човѣка не е развитъ, той не може да се свърже съ възвишенитъ сжщества. Този човѣкъ дава обещание да направи нѣщо, но не издържа на обещанието си и минава за нечестенъ. Хора, у които съвѣстѣта е добре развита, иматъ добре устроена глава. Горната частъ на главата имъ, темето, е закржглена и широка. Тѣзи хора не могатъ да лъжатъ. Ако нѣкога си послужатъ съ лъжа, тѣ веднага се извиняватъ и открито казватъ, че сж излъгали. Ако съвѣстѣта на човѣка не е развита, а интелектътъ му е добре развитъ, той лесно може да извъртва фактитъ. Такива хора могатъ да бждатъ добри дипломати, политици и т. н. Ако такъвъ човѣкъ е религиозенъ, той ще се моли по десетъ пѣти на день, но дето му падне, ще излъже или ще пооткрадне. Щомъ се пробуди Божественото съзнание въ него, той веднага е готовъ да изповѣда прегрѣшенията си. Обаче, ако Божественото съзнание въ него заспи, той пакъ навлиза въ стария животъ и започва да полъгва и да пооткрадва.

Страшно е. когато Божественото съзнание у човѣка заспи. Остане ли само съ низшето, съ животинското си съзнание, той е подобенъ на вѣлка. Вѣлкътъ нѣма представа за съвѣсть за справедливостъ, за милосърдие. Колкото овце срещне на пътя си, той ги изяжда, безъ да се осъжда. За него това е въ реда на нѣщата. Като знае това, човѣкъ трѣбва да се пази. да не губи връзката съ Божественото съзнание. Прекъсне ли се тази връзка, той вече се подава на лоши мисли и чувства. Щомъ изпадне въ това положение, страданията идатъ следъ него. Човѣкъ трѣбва да знае, че е дошълъ на земята да учи. Отъ невидимия свѣтъ го следятъ, какъ учи, какви мисли и чувства го вълнуватъ. Ако презъ ума на човѣка мине нѣкаква мисълъ, и той не се справи съ нея, а остава да мине и презъ сърдцето му, напредналитѣ същества отъ невидимия свѣтъ веднага отбелязватъ въ книгитѣ си, че този човѣкъ не учи добре. Всички постѣпки на човѣка се хроникиратъ. Ако той се разкае за лошата си постѣпка и я изправи, и това се хроникира. Когато хората изправятъ живота си, ангелитѣ на небето се радватъ. Ако не изправятъ живота си, ангелитѣ страдатъ. Човѣкъ трѣбва да бѣде готовъ да използва условията, които му сѣ дадени на земята, и да върви напредъ.

Като наблюдаваме живота на религиознитѣ хора. между тѣхъ ясно изпъкватъ две категории: първата категория религиозни въ

началото сж много ревностни, а на края се отказват отъ идеитѣ си и намиратъ, че не струва човѣкъ да води добъръ животъ. Тѣ казватъ, че и безъ да служатъ на Бога, пакъ ще прекаратъ сносенъ животъ. Втората категория религиозни прекарватъ началото на живота си въ удовольствия, а на края се ограничаватъ, започватъ да водятъ чистъ, добъръ животъ. Коя е причината, че нѣкои хора започватъ добре и свършватъ зле, а други — започватъ зле и свършватъ добре? Една отъ причинитѣ за това се крие въ мозъчните центрове на човѣка. Когато чистността, справедливостта, милосърдието у човѣка сж силно развити, и да попадне въ лоши условия, въ края на краищата той ще излѣзе отъ тѣхъ и ще заживѣе чистъ, добъръ животъ. Ако тия центрове у човѣка не сж развити, въ каквото духовно общество и да влѣзе, той ще излѣзе отъ него и ще се подаде на лошъ, разваленъ животъ. По нѣмане на развити висши мозъчни центрове въ себе си, той не може да разбере духовния животъ. Тази е причината, поради която много отъ окултнитѣ ученици, както въ миналото, така и днесъ, сж пропадали и продължаватъ да пропадатъ. Обаче, броятъ на напредналитѣ ученици днесъ е по-голѣмъ отъ тоя въ миналитѣ врѣмена. Не е лесно ученикътъ да устоява на сегашнитѣ условия на живота. За да се развива правилно, за ученика е нужна благоприятна срѣда. За да се развива даденъ човѣкъ правилно, трѣбвало е най-малко сто години преди раждането му

да се е работило за неговото идване, т. е. за създаване на добри материални и духовни условия. Колкото по-напреднала е душата, която слиза на земята, толкова повече време е нужно за приготвяне на добри условия за нейното идване. Великитѣ духове слизатъ на земята презъ периодъ отъ хиляда, две хиляди, до две хиляди и петстотинъ години.

Като знаете това, можете да си обясните, защо нѣкои хора идатъ при благоприятни условия, а други — при неблагоприятни. Въ тѣзи случаи кармата играе голѣма роля. Колкото по-добре живѣе човѣкъ на земята, толкова по-добри условия си приготвя той за бъдеще. Тѣй щото, не отлагайте нѣщата за бъдеще. Щомъ става въпросъ за доброто, не го отлагайте нито за утрешния день, нито за бъдещия животъ. Докато хората сѣ свързани помежду си и черпятъ сила единъ отъ другъ, тѣ не могатъ да дойдатъ до разбиране и прилагане на великитѣ Божии закони. Искатъ ли да приложатъ Божественото учение въ живота си и да развиватъ своитѣ добродетели, тѣ трѣбва да се свържатъ съ съзнанието на Бога и отъ Него да черпятъ.

И тѣй, стремете се къмъ Великото съзнание, къмъ Великия планински изворъ, който чисти всичко. Колкото и какъвто прахъ да падне въ него, той може да го отнесе навънъ. Нищо не е въ състояние да запуши източникитѣ на Великия изворъ. Малкитѣ извори, обаче, могатъ да се размѣтватъ, да хващатъ тиня,

жабуняци. Човѣкъ представя малѣкъ изворъ, който постоянно трѣбва да се чисти. Той може да се чисти, като прилага Словото на Христа, на пророцитѣ и на апостолитѣ. Всѣки стихъ отъ Евангелието има отношение къмъ специаленъ органъ на човѣшкото тѣло. Изучавайте Писанието, за да се ползвате отъ силитѣ, които сж вложени въ него. Запримѣрь, стихътъ „Богъ е Любовь“, съдържа творческа сила въ себе си. Който познава тази любовъ и обича Бога, той всѣки моментъ расте и се развива. Той самъ твори сждбата си. Когато обичате нѣкого, вие искате той да бжде красивъ, да бжде добре облѣченъ. Вие искате всички негови удове да бждагъ красиви: очи, уши, носъ, уста, ржце, крака, коси и т. н. Обаче, човѣкъ не може да бжде красивъ, ако не е развилъ въ себе си ония центрове, които сж причина за красотата. Невъзможно е очитѣ на човѣка да бждатъ красиви, ако той не е съвѣстенъ, милосърденъ, честенъ и т. н. Въ очитѣ се чете състоянието на човѣка. Въ очитѣ се чете пжтя, презъ който човѣшката душа е минала и минава. Не е достатъчно само човѣкъ да отрече или да признае съществуването на душата, но той трѣбва да се домогне до нея, да разбере, какви задачи ѝ сж дадени да разрешава и да се солидаризира съ нея за обща работа. Душата и духътъ отъ една страна, както умътъ и сърдцето отъ друга, представятъ два полюса на човѣшкия животъ — мъжѣтъ и жената. т. е. мъжкиягъ и женскиягъ

принципъ, които трѣбва да се свържатъ въ едно цѣло. Това търсятъ съвременнитѣ хора въ свѣта, но като не знаятъ, какъ да го намѣрятъ, тѣ прибѣгватъ къмъ женитба.

Христосъ обяснява на ученицитѣ си, какво означава женитбата. Споредъ Него, женитбата е духовенъ процесъ, свързване на духа съ душата. Въ тази връзка е смисълътъ на живота. Който е направилъ тази връзка, той по никой начинъ не трѣбва да я разкъсва. Скъса ли я, той започва да се стреми къмъ физическа женитба. Докато връзката на човѣка съ Божественото съзнание е силна, той може да изпълни обещанието, което е далъ на Първичната Причина — да ѝ служи. Отношенията на човѣка къмъ душата му, както и къмъ душитѣ на другитѣ хора, сж отношения къмъ Бога. Любовта на човѣка къмъ хората е пакъ любовъ къмъ Бога. Следователно, когато човѣкъ изявява любовта си къмъ хората, съ това той поставя на изпитъ любовта си къмъ Бога. Когато другитѣ хора го обичатъ, тогава се изпитва тѣхната любовъ къмъ Бога. Тѣй щото, дали ти обичашъ, или тебе обичатъ, и въ двата случая се изпитва любовта на човѣка къмъ Бога. Любовта на човѣка, изобщо, е мѣрка, съ която се изпитва любовта му къмъ Първата Причина. Затова, не говорете за своята любовъ. Не казвайте на човѣка, че го обичате. Щомъ кажете на нѣкой човѣкъ, че го обичате, веднага ще ви поставятъ на изпитъ. Като се намѣрите предъ изпитната комисия,

ще разберете, любовъ ли сте имали къмъ даденъ човѣкъ, или нѣкакво временно влѣчение. Каква любовъ е тази, която трае само нѣколко месеци или години? Когато любовта на човѣка трае най-много две години, това показва, че неговото съзнание е било будно само на физическия свѣтъ. Когато любовта на човѣка издържа само до гроба, неговото съзнание е било будно и на физическия, и въ духовния свѣтъ. Обаче, ако любовта на човѣка издържа задъ гроба, и той я носи съ себе си презъ цѣлата вѣчностъ, това показва, че неговото съзнание е било будно, освенъ въ първитѣ два свѣта, още и въ Божествения свѣтъ.

Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ онази любовъ, която никога не се прекъсва, нито измѣня. Никакви условия не могатъ да измѣнятъ тази любовъ. Любовъ, която се измѣня отъ външнитѣ условия, е човѣшка. Божията Любовъ издържа на всички изпитания, на всички условия. Трѣбва ли богатиятъ човѣкъ, като изгуби богатството си, да мисли, че Богъ не го обича, че то е изоставилъ, че хората сж жестоки? Когато богатството на човѣка се отнеме, невидимиятъ свѣтъ има нѣкакъвъ планъ, чрезъ който иска да застави този човѣкъ да познае Бога. Нѣкои хора познаватъ Бога чрезъ богатството, а други — чрезъ сиромашията. Богатството и сиромашията иматъ смисълъ въ живота на човѣка дотолкова, доколкото той може да познае любовта. Познае ли човѣкъ любовта чрезъ тѣхъ, това сж блага, които идатъ

на своето време и мѣсто. Иначе, тѣ представятъ злото въ живота. Следователно, богатството и сиромашията безъ любовъ сж едно отъ голѣмитѣ злини за човѣка. Съ любовъ, обаче, тѣ представятъ едно отъ голѣмитѣ блага, въ които участвува не само отдѣлния човѣкъ, но и неговитѣ ближни. Когато нѣкой човѣкъ намисли да извърши едно добро дѣло въ името на любовта, всички разумни същества по лицето на земята, които се намиратъ на еднаква степенъ на развитие съ този човѣкъ, взиматъ участие въ това дѣло. Тѣ всички му помагатъ, удобряватъ постѣпката му и го благославятъ. Тѣ гледатъ на тази постѣпка като на тѣхна. Въ този смисълъ доброто представя цвѣтъ, който завързва и дава плодъ. Човѣкъ живѣе въ Божественото съзнание, докато се радва на доброто, на благото на ближния си като на свое. Престане ли да се радва на чуждото добро като на свое и да прави разлика между хората, той слиза въ човѣшкото съзнание и изгубва радостта си. Когато човѣкъ се подаде на сво то низше съзнание, загубитѣ вървятъ една следъ друга. Подигне ли се въ Божественото съзнание, печалбитѣ, успѣхитѣ идатъ единъ следъ другъ. Това значи човѣкъ да спечели довѣрието на своитѣ напреднали братя, на ангелитѣ, на светиитѣ и на Бога. Да спечелите довѣрието на всичко възвишено въ свѣта, това е идеалъ, къмъ който всѣки трѣбва да се стреми. Който

не следва този идеалъ, той е на кривъ пътъ въ живота си.

Да имате довѣрието на Бога. това е идеалъ за човѣшката душа. Какво по-големо благо може да иска човѣкъ отъ това? Щомъ се обърне съ молба къмъ Бога за нѣщо, веднага ще получи отговоръ. Обаче, човѣкъ никога не трѣбва да злоупотрѣбява съ това довѣрие. Той трѣбва да се обръща къмъ Бога въ краенъ случай, когато отникъде не е получилъ отговоръ на своята молба. Какво правятъ съвременнитѣ хора? Като се намѣрятъ въ нужда, тѣ се обръщатъ единъ къмъ другъ, лъжатъ се, изнудватъ се, обещаватъ и не издържатъ на обещанията си, вследствие на което губятъ довѣрието си. Нѣкой отива при свой приятелъ да иска пари на заемъ. Приятелътъ му казва, че ще си помисли малко. — Защо? — Не е готовъ веднага да му услужи. Той не е искренъ да каже, че не иска да му даде пари. Другиятъ пъкъ го упреква въ отсъствие на приятелски чувства. Споредъ мене, това не сж приятелски отношения. Това не сж отношения, които почиватъ на любовъ. Любовта изключва всѣкакво съмнение. Който живѣе въ любовта, той дава на всички еднакво. Нѣкой нѣма пари, но му се яде баница. Да отиде въ гостилница, не се решава — гостилничарътъ нѣма да му даде безъ пари. При това, желанието му да яде баница е голѣмо. Добре е този човѣкъ да задоволи желанието си, но по-добре е да го възпита. Той трѣбва да се

въздържа, още повече когато нѣма пари. Ако днесъ задоволи желанието си, утре пакъ ще се яви сѣщото желание. Има начинъ, по който човѣкъ може да задоволи желанието си да яде баница. — Какъ? — Ще вземе малко хлѣбъ и сирене, ще тури сиренето въ хлѣба и ще мисли, че баница яде. Не е въпросъ човѣкъ да се измъчва. Той трѣбва да се въздържа отъ излишества, но не и отъ необходимото въ живота.

Мнозина постятъ, измъчватъ тѣлото си, безъ да разбиратъ смисъла на поста. Човѣкъ трѣбва да пости съзнателно. Когато забележи въ себе си нѣкоя отрицателна черта, отрицателна мисль, или отрицателно чувство, той може да пости два или три дѣня, съ цель да се освободи отъ отрицателното въ себе си. Обаче, той трѣбва да избере съответно време за постъ. Ако не попадне на това време, той ще изгуби и онова, което е придобилъ. Важно е човѣкъ да благодари и като яде, и като не яде. Преди ядене и следъ ядене, той всѣкога трѣбва да благодари за всичко, което му се дава. Само хлѣбъ и солъ да има, пакъ трѣбва да благодари. Всѣко нѣщо, за което човѣкъ благодари, се освещава и благославя. Съ любовъ и най-простото ядене се благославя. Безъ любовъ и най-богатото ядене не се благославя.

Съвременнитѣ хора трѣбва да се стремятъ къмъ такъвъ моралъ, който изключва всѣкакви престѣпления. Колкото и да крие пре-

стжпленията, които върши, човѣкъ все ще се издаде. Нѣма престжпление, което може да се скрие. Лицето на човѣка е отражение на вътрешния му животъ. Най-малкото престжпление е въ състояние да измѣни спокойното положение на мускулитѣ на човѣшкото лице. Пазете се отъ престжпления, за да не изопачавате чъртитѣ на лицето си! Престжпленията се отразяватъ не само върху мускулитѣ на лицето, но и върху равновесието на човѣка. Когато грѣши, когато върши престжпления, човѣкъ губи равновесието си, вследствие на което постоянно пада. Праведниятъ пази своето равновесие. Той ходи правъ, съ пластични движения. Съзнанието му е всѣкога будно. Когато грѣшниятъ пада, той се гнѣви, сърди се, търси виновникъ за падането си. Когато праведниятъ падне, той благославя падането и благодари, че е научилъ нѣщо ново. Грѣшниятъ не знае, защо е дошълъ на земята; праведниятъ, обаче, знае, защо е слѣзълъ на земята и какво трѣбва да извърши. Нѣкои хора чоплятъ, гризатъ нектитѣ си. Това говори за нѣкакви скрити престжпления или неджзи у тѣхъ. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се възпитава, да се освобождава отъ неджзитѣ си. Като се освобождава отъ неджзитѣ си, той може правилно да развива мозъчните си центрове, а оттамъ и органитѣ, свързани съ тѣхъ.

Казано е въ Писанието: „Бждете свършени, както е свършенъ Отецъ вацъ, Който е на небеса.“ Богъ е Любовь. Той обича всич-

ки живи същества, всички хора, но същевременно е много възискателенъ. Той иска хората да бждатъ красиви, свършени. За да дойдатъ до това свършенство, отъ тяхъ се иска търпение. Търпението е пътъ, методъ за постигане на всичко онова, което човѣшката душа желае.

Сега, като ви наблюдавамъ, виждамъ, че нѣкои работятъ съ нови методи, а други оставатъ въ стария животъ и говорятъ само, че трѣбва да се преде и тъче. Не е достатъчно само да се говори, но отъ всички се иска работа. Щомъ ви дадатъ вълна, първата работа е да я изперете. После ще я турите на даракъ да се извлече. Следъ това ще я изперете и ще започнете да тъчете. Презъ цялото време вниманието ви ще бжде концентрирано. Както предете и тъчете вълната, така ще предете и тъчете своята мисълъ. Каквото човѣкъ прави отвънъ, същото става и вътре въ него. Както вървятъ работитѣ му отвънъ, така се нареждатъ и вътре въ него. Най-после отъ готовия платъ ще се направи нова форма, ново облѣкло. Мислитѣ и чувствата на човѣка минаватъ презъ същитѣ процеси, презъ които минава вълната: чистене, влачене, предене и тъкане. Щомъ минатъ презъ тѣзи последователни процеси, тѣ ставатъ годни за работа, за приложение въ живота. За качеството на плата може да се говори само следъ като бжде готовъ.

И тъй, всѣка сутринь човѣкъ трѣбва да пречиства съзнанието си, да пречиства своитѣ мисли и чувства. Той всѣки день трѣбва да има нѣкаква придобивка въ мислитѣ и въ чувствата си. Едно отъ качествата на човѣшкия умъ е критичността. Като критикува, той трѣбва да се пази, да не изпадне въ грѣшки. Религиознитѣ хора сж голѣми критици и крайно докачливи. По отношение на тѣхъ трѣбва да се прилага дипломацията, да не се засѣга честолюбието имъ. Добре е човѣкъ да бжде внимателенъ къмъ чувствата на хората, но и това поведение има граница, до която може да се прояви. Нито голѣмата дипломация, нито голѣмата прямота сж на мѣсто. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да не престѣпва границитѣ, въ които е поставенъ.

Работи, безъ да се отдѣляшъ отъ хората и безъ да имъ се натрапвашъ. Учи се отъ твоитѣ добри и лоши чѣрти, както и отъ тия на хората. Използуй своето добро и доброто на другитѣ за подигането си. Не препятствувай на хората да се ползуватъ отъ твоето добро. Когато не можешъ самъ да придобиешъ нѣщо, моли се да дойдатъ свѣтли сжщества отъ невидимия свѣтъ да ти помогнатъ. Добре е да дойде при човѣка нѣкоя гениална душа, която да му помогне въ постигане на великото знание. Това означава стиха: „И ще изпратя Духа си“. Ако служи на Бога, човѣкъ всѣкога се ръководи отъ единъ ангелъ, който носи благо-

словение за душата му. Този човѣкъ благодари на Бога и пѣе новата пѣсень:

„Нова свѣтлина душа ми озарява и ободрява.

Съ новъ животъ и съ благодать я надарява“.

Новата свѣтлина, новиятъ животъ носятъ блага за човѣшката душа. Да се стреми човѣкъ къмъ новия животъ, това не значи изведнѣжъ да стане светия. Да стане човѣкъ светия, това не е механически процесъ. За да стане светия, човѣкъ трѣбва усилено да работи върху себе си, но същевременно да бѣде свързанъ съ добри и съ велики хора въ свѣта. Като работи за развиване на своята съвѣсть, разумность, честность, доброта, едновременно съ това да работи и за благо на всички души.

Представете си, че вие сте чиновникъ въ нѣкоя банка, и всѣки день предъ васъ се изреждатъ по 500 души, които очакватъ вашия подписъ. Вие се подписвате на всички и затваряте гишето. Въ този моментъ пристига единъ закъснѣлъ и ви моли да се подпишете. Поглеждате къмъ него, указва се, че е вашъ приятель, когото обичате. Вие взимате книгата му и веднага се подписвате. Какво щѣхте да направите, ако този човѣкъ не бѣше вашъ приятель? Или какъ щѣхте да постѣпите, ако следъ приятеля ви пристига единъ, когото не обичате, и ви моли да се подпишете? Постѣпката ви ще се опредѣли отъ постѣпката къмъ

приятеля ви. Ако сте услужили на приятеля си, ще услужите и на този, когото не обичате. Ако сте отказали на приятеля си, ще откажете и на този, когото не обичате. Въ любовта нѣма никакво лицепрятие. Щомъ приятельтъ ви е закъснѣлъ, той трѣбва да бѣде готовъ да отстъпи, да не изисква никаква услуга за смѣтка на приятелството. А чиновникътъ отъ своя страна трѣбва да има свобода и разположение да услужи на приятеля си, да не го заставя да дохожда втори пѣтъ за сжщата работа. Изобщо, свободата трѣбва да бѣде основа на любовта.

И тъй, Божественото начало у човѣка го заставя да се стреми къмъ новия животъ, който е животъ на пълна хармония. За да дойде до този животъ, човѣкъ трѣбва усилено да работи върху себе си, да развива онѣзи органи, посрѣдствомъ които може да влѣзе въ връзка съ висшитѣ свѣтове. Религиознитѣ хора ще кажатъ, че вѣрватъ въ Бога, че се молятъ по нѣколко пѣти на день. — Това още не е достатъчно. Ако такъвъ религиозенъ човѣкъ отиде на онзи свѣтъ, веднага ще го запитатъ, колко бедни е нахранилъ на земята, на колко бедни вдовици е помогналъ, на колко хора е услужилъ безвъзмездно. Ако зададатъ такъвъ въпросъ на нѣкой гостилничаръ, той веднага ще каже, че е нахранилъ много хора. — Какъ ги е нахранилъ, съ пари или безъ пари? — Съ пари, разбира се. — Значи, той е получилъ заплатата си. Ако сжщиятъ въпросъ

се зададе на нѣкой чиновникъ, и той ще каже, че е направилъ много услуги на хората, но все срещу заплата, дадена му отъ държавата.

Истинско добро е онова, за което нищо не е платено. И при положение, когато всичко е платено, хората пакъ не сж готови за услуги, за добри дѣла. Какво ще правятъ тѣ, като влѣзатъ въ Божествения животъ, дето нищо не се плаща? Не е лесно да храните човѣкъ, който ви е направилъ зло. Обаче, Христосъ можа да направи това. Той слѣзе на земята да покаже на хората, какъ трѣбва да живѣятъ, но въ края на краищата тѣ Го разпнаха на кръста, отдето Той трѣбваше да се моли за тѣхъ, да казва: „Господи, прости имъ, тѣ не знаятъ, какво вършагъ“. Като се моли за тѣхъ, Христосъ се свърза съ кармата имъ. Обаче, като ги прости, Той скжса връзката си съ тѣхъ, и напълно се освободи отъ ученитѣ по онова време — книжници и фарисеи, които постоянно вървѣха следъ Него и Го обвиняваха, че проповѣдвалъ противъ Писанието, противъ науката и религията.

Съвременнитѣ религиозни подържатъ религията, ученитѣ — науката и всѣки, който си позволи да каже нѣщо, което не е съгласно съ тѣхното вѣрую, тѣ го считагъ за еретикъ. Кой създаде религията и науката?—Съ създаването на свѣта, дойде животътъ, науката и религията. Каква друга наука и религия могатъ да сжществуватъ? Науката и религията

сж вложени въ самия животъ, въ цѣлата природа.

Съвременнитѣ хора живѣятъ въ голѣми ограничения, които тѣ сами сж създали. Когато първитѣ хора излѣзоха отъ рая, тѣ създадоха църкви, храмове, подобни на рая. Тѣ първи заговориха за религия. Дотогава никаква външна религия не е сществувала. Следъ грѣхопадането се създадоха закони и правила, по които хората започнаха да живѣятъ. Единъ законъ сществува въ свѣта! Той не е писанъ въ никоя книга, освенъ въ човѣшкото сърдце. Този законъ се отнася до любовта. Значи, отъ човѣка се иска да обича. Щомъ обича, и него ще обичатъ. Само при това положение той ще познае Божията Любовь. Тя се явява като резултатъ на деятелността на човѣшката душа. Никой не може да вкуси отъ Божията Любовь, докато не обича и докато не го обичатъ. При това, ще обичате доброволно, а не по задължение и онзи, който ви е причинилъ нѣкаква пакостъ.

Представете си, че сте войникъ. Съ всички войници живѣете добре, обаче, къмъ единъ отъ тѣхъ имате голѣмо неразположение. — Защо? — Нѣкога ви е причинилъ нѣкаква пакостъ. Обаче, командирътъ на полка ви дава заповѣдь да направите една услуга, именно, на този войникъ. Вие не го обичате, но подъ заповѣдь на командира си му служите. Това не е любовь. Много отъ съвременнитѣ хора изявяватъ любовта си, именно,

по този начинъ. Така свѣтътъ не се поправя. Какво правятъ хората, когато искатъ да се освободятъ отъ тормоза на нѣкой човѣкъ? Тѣ ще го поканятъ у дома си, ще го нагостятъ и напоятъ добре и като се напие, ще го набиятъ. Боятъ може да бжде толкова силенъ, че да умъртви човѣка. Какво гостопримство е това, което може да коштува живота на човѣка? — Не, така човѣкъ не може да придобие свободата си. Който иска да бжде свободенъ, той трѣбва да се свърже съ Първата Причина на нѣщата. Въ дипломацията, когато указватъ почести и услуги на нѣкой човѣкъ, това показва, че му готвятъ капанъ. Доброто не се заключава нито въ даване пари на човѣка, нито въ отдаване на почести, нито въ подобряване условията на живота му. Цѣлъ животъ бащата и майката се грижатъ за дѣцата си да ги отгледатъ, възпитатъ и образовать и въ края на краищата тѣ пакъ неблагоприятни оставатъ. Истинското добро, което можете да направите на човѣка, е да го свържете съ Първата Причина, да му покажете правия пътъ въ живота. Щомъ човѣкъ се обърне къмъ Бога, животътъ му се обновява, и той се предава въ служене на Бога. Иначе, какъвъ смисълъ има за човѣка обръщането му къмъ Бога, ако следъ това умира? Истинско познаване и служене на Бога подразбира продължаване и обновяване на живота.

Въпросътъ за служенето на Бога е важенъ, но същевременно и опасенъ. Неподгот-

вениятъ човѣкъ започва да се самокритикува. да се самоанализира, безъ да разбира дълбокия смисълъ на нѣщата. Този процесъ спъва човѣка. Ето защо, преди да дойде критиката и анализътъ, нѣщата трѣбва да се филтриратъ. Филтрирането е безопасенъ процесъ. Както Богъ не критикува постѣпките на хората, така и тѣ не трѣбва да ги критикуватъ. Христосъ казва: „Отецъ никого не сѣди“. Той не улобрява лошитѣ деяния на хората, но ги изправя. Той има желание да имъ помогне, да ги освободи отъ ненужни страдания. Богъ има желание да просвети умоветѣ на хората, да разбиратъ законитѣ на живота и на природата и да вървятъ съобразно тѣхъ. Докато не ги разбератъ, тѣ всѣкога ще обвиняватъ Бога, сѣдбата си като виновници за тѣхнитѣ страдания.

Сега азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които искатъ да бѣдатъ ученици. Азъ говоря за онѣзи, на които умоветѣ сѣ просветени. Който не иска да бѣде ученикъ, той не може да се просвети и ще остане назадъ. Никой нѣма да го чака, защото времето е скѣпо, не може да се губи. Днесъ часътъ, минутата, секундата е скѣпа. Бързъ е процесътъ на развитието на човѣшката душа. Ние сме въ месецъ май, когато всичко бързо расте. Който не бърза, той е въ периода на зимата и може да отлага нѣщата. За него има още време, но за насъ нѣма. Ние сме бързи, не можемъ да спираме, да отлагаме, да губимъ време. Който е въ ме-

сецъ май, той трѣбва да бърза, да създаде своитѣ органи, които да съдействуватъ за облагородяване на ума, сърдцето и волята му. Това не значи, че той не е постигналъ нѣщо сжщественно. Той е работилъ, придобилъ е много нѣща, обаче, не е ималъ опитността на апостолъ Павла, който се е пренесълъ на седмото небе и следъ това казва: „Кжде бѣхъ, не зная, но ниго око е видѣло, нито ухо е чуло това, което преживѣхъ. Съ тѣлото ли бѣхъ, или не, и това не зная“. Следъ това го биха петъ пѣти. Тогава той каза: „Братя, презъ голѣми мъки и страдания ще мине човѣкъ, докато влѣзе въ Царството Божие. Готовъ съмъ вече да понеса всичко за Христа. Кой ще ме отдалечи отъ любовта Христова?“ Който нѣма тази опитность, той трѣбва да се стреми да я придобие. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, да има човѣкъ радио, съ което да влиза въ съобщение съ невидимия свѣтъ. Сегашнитѣ хора се радватъ на радиото, което сж изобретили, но тѣ не сж опитали, какво значи да иматъ вътрешно радио, което да ги свързва съ висшитѣ свѣтове — свѣтове на вѣчна красота и хармония. Прострете ржцетѣ си и вижте, доколко можете да влѣзете въ връзка съ невидимия свѣтъ.

Сега отъ всички се иска добъръ, хармониченъ животъ. Помнете, че лошиятъ животъ на хората е причина за всички болести, страдания, сиромашия, бури, земетресения, циклони. Снощниятъ циклонъ не ви засегна много,

защото само опашката му мина край васъ. Силата на циклона бѣше високо въ въздуха, вследствие на което не причини голѣми повреди. Бждете внимателни въ мислитѣ и чувства си, защото лошитѣ мисли и чувства сж причина за злото въ свѣта. Дръжте въ ума си свѣтли мисли, а въ сърдцата си възвишени чувства, за да привлѣчете къмъ себе си напреднали сжщества. Като дойдатъ при васъ, тѣ ще ви донесатъ своето благословение, ще уредятъ живота ви.

„В ѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди. и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини.“

28. Лекция отъ Учителя,
държана на 9 май, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ.

„В ъренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини“.

Размишление.

Често се казва, че между две същества има разумни отношения, разумни връзки. Какво разбирате подъ думитѣ „връзка между две същества?“ Връзка съществува само между двама души, които иматъ нѣщо общо помежду си. Щомъ нѣматъ нѣщо общо, тѣ не могатъ да бждатъ свързани. Всѣка дума, всѣки изразъ трѣбва да бжде строго опредѣленъ, да се знае значението му, за да не се създаватъ противоречия и заблуждения. Който не разбира дълбокия смисълъ на думата „връзка“, той ще я приеме само въ физическо отношение и ще изпадне въ заблуждение. Също така човѣкъ може да се заблуди, ако се спре само върху физическото значение на думитѣ „служене на Бога“. Всѣка дума, всѣки изразъ е на мѣстото си, когато се разбере неговото външно и вътрешно значение. Запримѣръ, думата милосърдие не подразбира само да нахраните единъ човѣкъ. Тази дума има и вътрешно значение.

Казвате, запримѣръ, че вършите волята Божия. Какъ вършите волята Божия: като дете, или като възрастенъ синъ? Докато е малко, детето върши волята на баща си, но отъ страхъ отъ тоягата. Щомъ порасне, щомъ стане голѣмъ синъ, той престава да върши волята на баща си, защото тоягата вече не се прилага къмъ него. Значи, докато е малко, детето върши волята на тоягата, а не волята на баща си. Щомъ порасне, щомъ стане голѣмъ синъ, той не се страхува отъ тоягата и престава да върши нейната воля. Ако е разуменъ и обича баща си, синътъ сега, именно, може да върши неговата воля. Щомъ върши волята на баща си, едновременно съ това той върши и волята на Бога. Неразумниятъ синъ постъпва точно обратно: докато е дете, отъ страхъ отъ тоягата върши волята на баща си. Като порасне, престава да се страхува отъ тоягата, а съ това заедно се отказва да върши волята на баща си. Той започва да философствува, да търси причината, защо е нужно човѣкъ да върши волята на баща си. Щомъ не изпълнява волята на баща си, той не може да изпълнява и волята Божия. Колкото и да е уменъ човѣкъ, щомъ влѣзе въ пререкание съ Първата Причина на нѣщата, той изгубва връзката си съ нея, и отъ този моментъ работитѣ му тръгватъ назадъ. За да се развива правилно, човѣкъ трѣбва да се подчини на вътрешния законъ на Битието — служене на Първата Причина.

И тъй. всѣки човѣкъ, всѣко семейство, всѣко общество, всѣки народъ, които не сж изпълнили и не изпълняватъ великия законъ на Битието, въ миналото, както и сега, сж изчезнали и изчезватъ. Сжщото се отнася и до окултнитѣ школи, както въ миналото, така и сега. Днесъ срѣщаме много отъ тѣхнитѣ ученици съвършено окаяни, разнебитени и осакатени. Нѣкои отъ тѣхъ сж били учени, държавници, високи духовни лица, но днесъ нищо не е останало отъ тѣхната наука и култура. Тѣзи хора сж се ползували съ власть, съ уважение, но днесъ всѣкаква власть е изчезнала. Властта е преходно нѣщо. Днесъ си на власть, утре ще я изгубишъ; днесъ имашъ пари, всички тѣ почитатъ и уважаватъ, но щомъ изгубишъ паритѣ си, съ тѣхъ заедно губишъ и уважението. Докато човѣкъ крепи щастието си върху физически нѣща, той всѣкога ще бжде нещастенъ. Щастието иде отъ вѣчни, отъ постоянни нѣща. Тѣй щото, докато изпълнява волята Божия, човѣкъ запазва и властта, и уважението си, и довѣрието на хората. Престане ли да изпълнява волята Божия, съ това заедно той губи и положението, и здравето си, както и условията за своето развитие.

Докато е на земята, човѣкъ трѣбва да използва физическитѣ условия, за да се развива правилно. Въ това отношение физическиятъ свѣтъ представя голѣмо благо, голѣма ценностъ, която разумнитѣ същества сж създали. Не само земята, но цѣлата вселена

заедно съ слънчевигъ системи въ нея, сж били задача за разумнитъ, за възвишенитъ сжщества. Казва се, че Богъ е създалъ свѣта. Това подразбира, че възвишенитъ сжщества подъ ръководството на Бога сж създали цѣлия видимъ свѣтъ. Тѣ и до днесъ продължаватъ да работятъ, да преустройватъ вселената. Тѣй както днесъ виждате свѣта, вие познавате само външната му страна, съ неговитъ външни богатства. Всѣка планета, обаче, крие въ себе си голѣми вжтрешни богатства, които нѣкога ще бждатъ на разположение на хората, на всички живи сжщества, изобщо. Като знаятъ това, нѣкои сжщества отъ невидимия свѣтъ обсаждатъ земята отвънъ, за да я превзематъ. Голѣма война се води за превзимането на слънчевата система. Нѣкога, въ далечното минало, земята е била пакъ обсаждана, вследствие на което е изкривила осьта си на 23° . Днесъ става бавно изправяне на земната ось. Това изправяне е почти незабелязано, благодарение на което се избѣгватъ катастрофи, които биха унищожили цѣлия свѣтъ. Вие не можете да си представите, какво би станало съ Европа, ако ледоветъ на северния полюсъ биха се стопили изведнѣжъ. Цѣлата европейска култура би била пометега. Кой сж причинитъ за изправяне на земната ось, ученитъ не знаятъ още. Отсега нататкъ тѣ ще създаватъ теории за отклоняването и изправянето на земната ось.

Сега, каквото и да се говори на съвременнитѣ хора, много нѣща ще останатъ неразбрани за тѣхъ. И като не разбиратъ, казватъ, че тѣзи нѣща не сж научни. Прави сж хората. Това, което тѣ наричатъ наука, представя нѣщо подобно на залъгалки за децата. Това още не е истинска наука. Ние не се занимаваме съ тази наука. Буквата „Н“ въ думата наука означава законъ на противоречие. Каква наука, или какво изкуство има въ шиене на дрехи? Ще нарѣжатъ цѣлия платъ и следъ това ще го зашиватъ. Какво изкуство има въ правене на бѣчви? Ще нарѣжатъ едно дърво на парчета, които после ще свързватъ съ обрѣчи. Колко време издържа една бѣчва? Щомъ се счупятъ обрѣчитѣ, цѣлата бѣчва се разпада. Въ живота, както и въ природата, нѣщата сж тѣсно свързани. Безъ връзки животътъ не може да се прояви. Като изучавате човѣшкото тѣло, виждате, че и то е съставено отъ кости, свързани помежду си съ сухожилия, съ мускули. Щомъ тѣзи връзки отслабнатъ, тѣлото, т. е. кжщата на човѣка постепенно се разрушава докато единъ день съвсемъ се разпадне. Това показва, че физическото тѣло не е още свършено устойчиво. То постепенно се организира, докато най-после човѣкъ съгради духовното си тѣло, съ съответни за него органи, за да издържа на всички външни и вътрешни условия. Само съ това тѣло човѣкъ може да бжде абсолютно свободенъ.

Сега, като ученици, какъ ще отговорите на въпроса: Кое е най-важното нѣщо за човѣка на физическия свѣтъ? Много отговори могатъ да последватъ на този въпросъ, но нито единъ отъ тѣхъ нѣма да отговаря напълно на истината. Докато е на земята, човѣкъ трѣбва да се приспособява къмъ условията. Щомъ се намѣри предъ свѣтлина, колкото и да е силна, той трѣбва да се приспособи къмъ нея, да я възприеме правилно. Какво виждаме въ живота? Срѣщаме хора, които не могатъ да издържатъ на голѣма свѣтлина и я избѣгватъ. Други пъкъ не могатъ да издържатъ на силенъ вѣтъръ. Тѣ веднага се криятъ, или обличатъ дебели дрехи срещу него — страхуватъ се да не изгубятъ топлината или влагата си и да изсъхнатъ. Добре е човѣкъ да се предпазва отъ голѣма свѣтлина, отъ силенъ вѣтъръ, отъ голѣмъ студъ, но той трѣбва да знае, какъ и кога да се пази. Каквото върши, човѣкъ трѣбва научно да го обоснове. Който иска да стане хитъръ, той трѣбва да носи лисича кожа около врата си, както правятъ нѣкои жени. Не се ли нуждае отъ хитростъ, той не трѣбва да носи лисича кожа. Който иска да бжде смѣлъ, той трѣбва да си купи меча кожа, върху която да стъпва.

Изобщо, човѣкъ трѣбва да знае, защо прави едно или друго нѣщо, защо носи една или друга дреха и, ако не се нуждае отъ нея, да се откаже отъ употребата ѝ. Той не трѣбва да бжде робъ на модата, да не си пакости. Бълга-

ринътъ, запримъръ, носи на главага си шапка отъ овча кожа, по обичай, безъ да подозира, че съ това се лишава отъ възможностъ да развива своята интелигентностъ. Който знае законитѣ, той може да извлича енергията отъ всички нѣща и правилно да я използва. Мечата кожа предава енергия на човѣка, но той трѣбва да знае, какъ да се ползува отъ нея. Когато човѣкъ се моли на Бога, не е добре да има въ стаята си меча кожа и да стѣпва върху нея, защото ще се разсѣе, не може да се моли добре. Когато се моли, добре е да стѣпва на борови дъски. Борътъ създава добро разположение, подига човѣшката мисль. Забелязано е, че камънитѣ създаватъ мистично настроение. Ето защо, ако иска да се настрои мистично, човѣкъ трѣбва да ходи повече върху камъни, отколкото по трева. Тревата действа върху въображението. Тя прави човѣка поетъ. Камъни, които сж покрити съ мъхъ, действуватъ мистично върху човѣка и го правятъ философъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате природата, да изучавате новата философия, новата наука. Въ природата се крие и новата наука, и новата философия. Първо ще изучавате външната страна на природата — камънитѣ, растенията, рѣкитѣ, горитѣ, планинитѣ, и оттамъ постепенно ще навлизате въ вътрешната страна на тази наука. Тя ще ви доведе до новото, което търсите. Външната страна на природата представя забавления за хората, а

вжтрешната страна ги води къмъ дълбокъ, съзнателенъ животъ. И забавленията иматъ смисълъ, но само когато между тѣхъ сжществува тѣсна, органическа връзка. Не сжществува ли тази връзка. тѣ спвватъ човѣка въ неговия пжтъ. Тѣй щото, спи ли, яде ли, облича ли се човѣкъ, всичко това има смисълъ, докато е свързано едно съ друго.

Сега, като говоря по този начинъ, мнозина ще дойдатъ до крайности въ живота и ще започнатъ да се обличатъ въ черни дрехи, да носятъ прости обуца, да избѣгватъ употреба на животинска кожа. — Не е въпросъ да изпада човѣкъ въ крайности. Ако е ученикъ, той трѣбва да разбира дълбокия смисълъ на нѣщата, да има правилни схващания. Като се каже ученикъ, нѣкои разбиратъ само окултния ученикъ и отричатъ официалната наука. Тѣ не сж прави. Въ каквата форма и да се яви науката, тя не може и не трѣбва да се отрича. Науката е проява на Божествения Духъ въ живота. Сама по себе си, науката е една, но разбиранията на хората сж различни. Тѣ дѣлятъ науката на свѣтска и на духовна. Въ сжщностъ, тя е недѣлима, както въ понятието орѣхъ черупката на орѣха е недѣлима отъ ядката. Който разглежда само външната страна на науката, той я счита материална, свѣтска. Който разглежда вжтрешната страна на науката, той говори за духовна наука. Обаче, истински духовниятъ разглежда науката едновременно отъ две стра-

ни — външна и вътрешна. Всички учени се ръководятъ отъ Божия Духъ. Той ги напътва, Той имъ показва, какъ трѣбва да работятъ. Обаче, когато не Го слушатъ, хората изопачаватъ своитѣ възгледи за живота и прилагатъ науката тамъ, дето не е мѣстото ѝ. По този начинъ тѣ внасятъ дѣленіе въ науката, на свѣтска и духовна, при което често първата прилагатъ за разрушаване на онова, което съ вѣкове сж градили, а втората постепенно отричатъ. Тѣ отричатъ тази свещена наука, която ги е направила учени.

Сжществуватъ три категории учени: първата категория наричаме „учени на физическия свѣтъ“, които се занимаватъ съ външната, материална страна на науката. Втората категория сж тѣй нареченитѣ „учени въ областта на свѣтлината“, които познаватъ законитѣ на свѣтлината и помагатъ на ученитѣ отъ физическия свѣтъ. Ако тѣ не хвърлятъ свѣтлина на ученитѣ на земята, последнитѣ биха останали обикновени работници. Благодарение на свѣтлината, която получаватъ отгоре, тѣ могатъ да правятъ изследвания, да изобретяватъ различни нѣща. Една опасностъ има за тѣхъ, а именно — тѣхната материалистична мисль. Посрѣдствомъ нея тѣ отклоняватъ науката отъ правия пѣтъ на нейното приложение. Третата категория учени сж тия, които живѣятъ и работятъ въ областта на „безсмъртието“. Тѣхнитѣ знания се простиратъ до съвършения животъ, до живота, който функционира въ

всички планети. Отъ тѣхъ зависи благоденствието на планетитѣ. Гѣ създаватъ условия за развиване на една планета; тѣ могатъ и да ѝ отнематъ тѣзи условия. Тѣ изпращатъ различни сили, различни течения къмъ планетитѣ, съ което ги подигатъ или понижаватъ.

Това сж отвлѣчени въпроси, които умоветѣ на съвременнитѣ хора не могатъ да възприематъ. Тѣ ще минатъ и заминатъ покрай тѣхъ, безъ да оставятъ нѣкаква следа. Гѣзи мисли ще останатъ въ ума имъ толкова, колкото въ ума на страхливия остава идеята за любовта. Единъ младъ, но страхливъ момъкъ, се разхождалъ въ една гора съ своята възлюбена и говорилъ за любовта си къмъ нея. Той ѝ казвалъ, че е готовъ за нея и живота си да пожертвува. Въ този моментъ една мечка излѣзла насреща имъ. Момъкътъ веднага се качилъ на едно дърво, а оставилъ своята възлюбена на произвола на сждбата.

Човѣкъ трѣбва да се изучава, да знае, докжде е достигналъ въ развитието си и като говори, предварително да знае, какво може да направи. Какво представятъ нѣкои хора? — Тѣ сж хора на настроения. Дето ги духне вѣтрътъ, тамъ отиватъ. Срѣщате единъ човѣкъ, който се оплаква, че Богъ го е изоставилъ, че хората не го обичатъ. — Защо? — Защото му се случило нѣкакво малко нещастие. Срѣщате другъ, който се оплаква, че нѣма разположение, не може да учи, не може да работи. — За да работи, човѣкъ не трѣбва

да се ръководи отъ своето разположение. Вземете примѣръ отъ войника, който отива на бойното поле. Командирътъ му е далъ заповѣдь да изпълни една задача, и той непременно трѣбва да я реши. Че вѣтъръ ду-халъ вѣнъ, че дъждъ валѣлъ, че голѣмъ студъ имало, той върви напредъ къмъ целта. предъ нищо не спира. Той не може да се подава на настроения, нито на разположения. Войникътъ ще каже, че се намира предъ го-лѣми противоречия. Противоречия съществу-вагъ само въ неговото съзнание, но нито въ външния, обективенъ свѣтъ, нито въ самата природа.

Скърбитѣ и радоститѣ на хората не почиватъ на абсолютна реалностъ. Че нѣ-кой изгубилъ или спечелилъ нѣкаква сума, това не се отнася до абсолютния свѣтъ. Пъкъ и за самия човѣкъ тѣ не представятъ нѣка-ква реалностъ. Нѣкой е вложилъ 20,000 лв. въ една банка. Следъ нѣколко деня той чува, че тази банка фалирала. Той започва да пѣшка, да страда за вложенитѣ пари. На другия день чете въ вѣстникитѣ, че банката не е фалира-ла, но спечелила грамадни суми. Той свиква приятелитѣ си на угощение, радва се, че е спечелилъ. Де е реалността — въ неговата скръбъ, или въ неговата радостъ? Реални нѣ-ща сж ония, които човѣкъ е донесълъ съ себе си и които ще отнесе съ себе си. Щомъ човѣкъ чуе, че банката, въ която е вложилъ па-ритѣ си, е пропаднала, той трѣбва да ка-

же: Господи, дойдохъ съ две празни ръце на земята. Въ тѣхъ сж вложени сили, на които разчитамъ. Благодаря, че ржцетѣ ми не пропаднаха. Банкитѣ могатъ да пропадатъ и отново да се съвзиматъ, но ржцетѣ ми да не пропадатъ. Рече ли човѣкъ да се подава на промѣнитѣ, които ставатъ въ живота, той навлиза въ закона на приливитѣ и отливитѣ. Нѣма защо човѣкъ да се плаши, че нѣкоя банка пропаднала. Все трѣбва нѣкога една или друга банка да пропадне. Това е въ реда на нѣщата.

Единъ познатъ ми разправяше впечатленията и пресживяванията си отъ земетресението въ Пловдивъ. Голѣма била изненадата на цѣлия градъ отъ това земетресение. Всички мечти, всички ламтежи на хората се разрушили. Като започнали кжщитѣ да се люлѣятъ, да скърцатъ, да се събарятъ тукъ-тамъ, а земяра отлолу бучи, реве, движи се, умътъ имъ се взималъ. Всѣки се оглеждалъ безпомощно, мислилъ, че свѣтътъ се свършва. Въ единъ моментъ човѣкъ е готовъ да се огкаже отъ всичко земно, отъ всички свои желанія, само животътъ си да запази. Така, казва той, разбрахъ цената на живота. Така разбрахъ, кое е истинското богатство. Много нѣщо научихъ, много нѣщо придобихъ отъ това земетресение. Мина земетресението, свѣтътъ не се свърши, но това, което разбрахъ и научихъ, никога нѣма да забравя. Наистина, свѣтътъ не се свърши, но много криви идеи, много

заблуждения на хората се свършиха, умрѣха. За смѣтка на тѣхъ, хората започнаха да се стремятъ къмъ нѣщо по-възвишено, къмъ нѣщо трайно.

И тъй, всички хора по лицето на земята трѣбва да бждатъ готови. да не ги изненада нѣкоя вечеръ Божията голяга, т. е. великиятъ Божи законъ. Живогътъ на земята е изложенъ на голѣми промѣни. Не разбирайте нѣщата буквално. Не говоря само за земетресения. Азъ имамъ предъ видъ изключителни тѣ времена, въ които живѣемъ. Ние сме въ епоха на голѣми изненади. Ние живѣемъ въ единъ непостояненъ, изключителенъ вѣкъ. Изключителни явления, изключителни събития идатъ. Това не трѣбва да ви плаши, но будни трѣбва да бждете. Професоритъ на свѣтлината искатъ да намѣстятъ умоветъ на хората, да смекчатъ сърдцата имъ и да моделиратъ тѣхната воля. Тази е една отъ великитѣ задачи, която трѣбва да се реализира. Земята трѣбва да се пречисти. Пречистването ѝ ще стане съ огънь. Иде огънятъ въ свѣта. Ако хората не приематъ учението на любовта, огънятъ ще дойде и ще помете всичко онова, което отъ хиляди години се е съграждало. Старата култура ще изчезне, поменъ нѣма да остане отъ нея. Грѣховеѣ, престѣпленията на хората ще изгорятъ. Които издържатъ на този огънь, тѣ ще свѣтнатъ, както свѣти златото, което е минало презъ огъня на златаря.

Които минатъ презъ този огънь и издържатъ, тѣ ще турятъ начало на новата култура.

Сега, вие трѣбва да знаете, че всички хора, добри и лоши, ще минатъ презъ огънь. Не се страхувайте, но будни трѣбва да бждете да минете презъ огъня и да оцѣлѣте. Който оцѣлѣе, той ще се очисти. Чистене е нужно на хората. За мнозина този огънь е започналъ вече. Страданията, изпитанията не сж нищо друго, освенъ огъньтъ, който иде да пречисти свѣта. Колкото по-голѣми страдания минава човѣкъ, толкова по-силенъ става. Страданията каляватъ човѣка, правятъ го силенъ да носи. Нѣкои страдания сж действителни, а нѣкои — фиктивни. Каквито и да сж страданията на човѣка, той трѣбва да издържа. Нѣкой страда, че не е свършилъ университетъ. Той може да не е свършилъ държавенъ университетъ, но е свършилъ житейскиятъ. Ако човѣкъ е живѣлъ на земята 100 — 120 години, той е свършилъ не единъ факултегъ, но миналъ е презъ всички факултети на университета. Не е важно, кжде и какво е следвалъ; важно е, какво е научилъ. Ако знанието може да отклони човѣка отъ главната цель на живота му, по-добре да отложи придобиването на това знание за по-благоприятни времена. Да придобива нѣкой знания, това е човѣшкo право, което може да се отлага за благоприятни времена, когато човѣкъ може разумно да се ползува отъ него.

Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че нѣ-

кои отъ васъ сж станали много самостоятелни. Добре е човѣкъ да бжде самостоятеленъ, свободенъ, но затова сж нужни известни условия. Свободата се обуславя отъ известни правила, огъ известни изисквания. Ученикътъ е свободенъ предъ учителя си, само когато учи добре. Само добриятъ, светиятъ човѣкъ е свободенъ отъ обществено мнение. Който иска да остане незасегнатъ отъ общественото мнение, той трѣбва да води добъръ и светъ животъ. Какво правятъ съвременнитѣ хора? — Тѣ живѣятъ лекъ, разпуснатъ животъ и, като се намѣрятъ въ нѣкое общество, започватъ да си даватъ мнението за този, за онзи, за разни научни въпроси — минаватъ за учени хора. Какво мнение може да даде нѣкой човѣкъ за свѣтлината, за влиянието ѝ върху животѣ сжщества? Веднѣжъ дошли на земята, всички живи сжщества трѣбва да растатъ и да се развиватъ. Сжщото може да се каже и за човѣшката душа. Човѣкъ трѣбва да расте и да се развива. Растенето е физически процесъ, развиването — духовенъ, а облагородяването — Божественъ. Тѣзи три процеса трѣбва да се извършвагъ едновременно и непрерывно, и то не само на физическия свѣтъ, но въ всички свѣтове. Това значи: човѣкъ трѣбва да расте и да се развива едновременно и въ физическия, и въ духовния, и въ Божествения свѣтъ. Растенето и развиването сж два необходими процеса въ еволюцията на живота. Когато възвишенитѣ сжщества сж създавали свѣта, тѣ сж

започнали отъ низшитѣ сжщества и постепенно сж отивали къмъ висшитѣ. Тѣ сж използвали материята на всички живи сжщества, за да създадатъ отъ нея висшитѣ. Запримѣрь, тѣ използвали една частъ отъ материята на рибитѣ за създаване на птицитѣ. Тѣзи риби, именно, се превърнали въ птици. После използвали частъ отъ материята на птицитѣ за създаване на млѣкопитаещи. Частъ отъ тѣхната материя пѣкъ използвали за създаване на човѣка. Работата на възвишенитѣ сжщества продължава и следъ човѣка. Тѣ използватъ частъ отъ материята на хората за създаване на по-високъ животъ отъ човѣшкия. Който разбира този законъ, той знае, че не е дошълъ на земята за удоволствие, но за работа, да преработи своята материя, която единъ день ще даде въ услуга на висшитѣ сжщества. Съзнателниятъ, работливиятъ човѣкъ само може да мине въ по-висока фаза на развитие. Така е било съ всички животни по-долностоещи отъ човѣка. Само ония риби напуснали водата, които били готови да работятъ за благого на всички живи сжщества. Сжщото може да се каже и за птицитѣ, и за млѣкопитаещитѣ.

Следователно, всички живи сжщества, които работятъ само за себе си, за своето благо, и до днесъ се намиратъ въ сжщото положение, въ което отначално сж били. Хора, които работятъ само за себе си, ще останатъ въ положението, въ което днесъ се намиратъ.

Ако работятъ съзнателно за Бога, тѣ ще минатъ въ свѣта на ученитѣ, които си служатъ съ свѣтлината.—Защо нѣкои ученици оставатъ въ сжщия класъ? — Защото не учатъ. Който не учи, той ще повтаря класа. Задачата на ученика е да учи, да минава отъ положението на риба въ това на птица; отъ положението на птица въ положението на млѣкопитаеще; отъ млѣкопитаеще — въ човѣкъ и т. н. Всичко живо трѣбва да се движи, да върви напредъ. Не е лошо положението на рибата, на птицата, на млѣкопитаещото, на човѣка, но отъ всички се иска моралъ, който да издържа на мъжнотии, на всички бури и вѣтрове.

Нека у всички остане идеята да вървите напредъ. И тогава, като видите едно растение или животно, нѣма да поглеждате къмъ него съ презрение, но ще знаете, че и неговото положение е добро. — Кога? — Когато живѣеи за ближнитѣ си, а не само за себе си. Ако живѣе за себе си, отъ него нищо нѣма да излѣзе. Когато се казва за нѣкого, че е дърво, това подразбира сжщество, което живѣе и работи само за себе си. Въ него нѣма никакъвъ стремежъ къмъ духовенъ животъ, къмъ служене на нѣщо по-високо отъ себе си. За такива дървета, именно, се употребяватъ брадви и сѣкири. Тѣ насила ще влѣзатъ въ Царството Божие — чрезъ брадви и сѣкири.

Сега, азъ изнасямъ тази идея, за да ви послужи като импулсъ въ живота. Каквото и да правите, вие трѣбва да знаете, че не мо-

жете да се противопоставят на великата разумност, която работи въ живота и въ природата. Който иска да ѝ се противопоставя, той ще остане въ положението на риба, на птица, на млѣкопитаеще или на обикновенъ човѣкъ. Не е лошо човѣкъ да живѣе за себе си, но ако иска да расте, да се развива и да се облагородява, той трѣбва да има правилно разбиране за живота. Когато иска да учи, човѣкъ трѣбва да отиде при нѣкой великъ учителъ, а не при обикновенъ, невежъ учителъ. Като намѣри великъ учителъ, той трѣбва да го слуша. Какво правятъ нѣкои ученици? Като отиватъ при своя учителъ, тѣ започватъ да му разправятъ, какви видения, какви откровения сж имали. Да разправятъ на учителя си за вашитѣ въображаеми видения, това значи да служите на своята гордостъ и щестлавие. Който има откровения, той не може да остане на земята. Апостолитѣ Йоанъ и Павелъ сж имали видения и откровения, но въ това време сж били на небето.

Ще дойде нѣкой да разправя, че ималъ откровение отъ Бога. Това е заблуждение. Това сж картини отъ духовния свѣтъ, но не и откровения. Мнозина се хвалятъ съ своитѣ откровения, но нито единъ отъ тѣхъ не е казалъ нѣкаква истина, която да не е писана или изказана преди него. Нѣкой чете Евангелие и казва: Да се любимъ! Да живѣемъ споредъ Божиитѣ закони!—Това не е нѣщо ново. Това всѣки човѣкъ може да каже. Който живѣе за се-

бе си, и той може да говори, че хората трѣбва да се обичатъ, да живѣятъ едни за други, да си помагатъ, но въпрѣки това, той пакъ ще си остане въ положението, въ което първоначално се е намиралъ. Докато живѣе съ страхъ за себе си, заекътъ ще си остане всѣкога заекъ. Той се страхува, защото служи главно на себе си. Който не служи на себе си, той е готовъ да служи на великото въ свѣта. Щомъ служи на великото, той може да има нѣкакво откровение, защото се намира подъ влияние на „професоритъ на свѣтлината“

Какво се разбира подъ думата откровение? — Откровение значи съобщаване съ Бога. Днесъ това е почти невъзможно. — Защо? — Човѣшкиятъ организъмъ е така устроенъ, че нервната му система не е въ сила да издържи на свѣтлината на Божествения Духъ. За да влѣзе въ контактъ съ Бога, неговата енергия трѣбва да мине най-малко презъ десетъ срѣди, за да се трансформира така, че да се приеме отъ него безъ никаква опасностъ. Тѣй щото, за да получи човѣкъ известно откровение и да го разбере напълно, то трѣбва да е минало презъ десетъ срѣди, презъ десетъ стъпала: презъ херувимитъ, серафимитъ, ангелитъ, светиитъ, гениалнитъ, талантливитъ, праведнитъ, добритъ хора и т. н. Следъ това откровението ще дойде до обикновения, до малкия човѣкъ на земята. Единъ отъ еврейскитъ пророци казва: „Видѣхъ Господа възнесенъ“. Когато запитали пророцитъ, кой е готовъ да

съобщи нѣщо на царя, той казалъ: Азъ съмъ готовъ да му съобща всичко, каквото Богъ ми каже. Силенъ билъ този пророкъ. — Защо? — Защото ималъ откровение. Като отишълъ при царя да му предаде думитѣ Господни, царътъ заповѣдалъ на слугитѣ си да го хванатъ и да го заведатъ при него. Пророкътъ се обърналъ къмъ царя съ думитѣ: Да остане ржката ти неподвижна въ въздуха! Както казалъ, така станало. Следъ това трѣбвало царътъ да се моли на пророка да вземе думитѣ си назадъ и да освободи ржката му. Кой обикновенъ човѣкъ може да направи това? Кой отъ васъ, ако го хване стражаръ, ще може съ една дума да направи ржката му неподвижна? Не само че не може да направи това, но отгоре надъ всичко стражарътъ ще го набие. Днесъ не може даже да се говори за откровение. Днесъ може да се говори само за плащане на карма, но не и за откровение. Тѣзи, които пожелаха да изплатятъ кармата си, станали мжченици. Христосъ имъ даде редъ методи, какъ да живѣятъ правилно, за да изплатятъ кармата си и да влѣзатъ въ правия пжтъ. Пророцитѣ пъкъ сж хора, които сж завършили своето развитие на земята. Истински пророкъ е онзи, който разбира добре Божественото учение и го прилага. Апостолъ Павелъ имаше видения и откровения и следъ това само можа да каже: „Ако говоря съ чловѣчески и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, нищо не съмъ“.

И тъй, научете се да говорите истината. Не преувеличавайте, нито намалявайте нѣщата. Изнасяйте нѣщата така, както сж. Нѣкой има нѣкаква слабостъ и ще я прикрива, ще я намалява, ще я оправдава. Нѣма защо да се оправдавате. Кажете истината така, както е, и не се страхувайте. Само истината може да направи човѣка свободенъ. Ако човѣкъ не може да се изповѣда предъ себе си, предъ другитѣ никога нѣма да се изповѣда. Важно е човѣкъ да бѣде искренъ предъ себе си. Не може ли да направи това, той не може да очаква никакви резултати. Смирение се иска отъ човѣка. Мекота се иска отъ човѣка. Има ли тѣзи две качества, той ще има търпение да понася всичко. Това значи да се подчини човѣкъ на Божественото въ себе си. И тогава, колкото и да го нападатъ отвнѣнъ, той ще понася всичко съ радостъ. Така сж живѣли едно време мъченицитѣ. Не е лесно човѣкъ да стане светия. Който иска да стане светия, той трѣбва да обича истината, да се стреми къмъ нея. Така само той може да се приближи къмъ Бога. Казано е за Бога: „Възлюбилъ е истината въ човѣка“. Следователно, дойдете ли до човѣка, обичайте истината въ него, която е вложена отъ Бога. Че нѣкой постъпилъ неправилно, че сгрѣшилъ, не се спирайте върху това. Спирайте се върху доброто въ него и вървете напредъ.

Това значи да обича човѣкъ истината, да обича разумния животъ, които носятъ свобода за човѣшката душа. Човѣкъ не трѣбва да се

страхува отъ истината. Направи ли нѣкаква погрѣшка, той трѣбва да е готовъ да я изправи. Първо ще се изповѣда предъ Бога и после ще се заеме да я изправи. Изправяйте погрѣшките си, а не се извинявайте за тѣхъ. Много пжии може да грѣши човѣкъ, но трѣбва да изправя погрѣшките си. Нѣкои погрѣшки мжчно се изправятъ, но човѣкъ трѣбва да постоянствува, да работи върху себе си, докато ги изправи. Злото, като елементъ, сжществува въ живота. Каквото и да правите, вие не можете да го избегнете. Дойде ли злото при васъ, разгледайте го внимателно и го използвайте. Мнозина сж се борили съ злото, но никой не го е победилъ. Злото нѣма да изчезне, нито може да се победи, но може да се впрегне на работа. Едни по-лесно се справятъ съ злото, а други — по-мжчно. Мжчно или лесно, въ края на краищата човѣкъ трѣбва да знае, че злото е непобедимо. Много методи има, които вие може да приложите по отношение на злото, но отъ поведението ви, отъ вашата любовъ къмъ истината, къмъ учението зависи да ви ги дамъ, или не. Азъ съмъ отъ ония земеделци, които не хвърлятъ семената си напразно. Ако тази година нѣма добри условия за тѣхъ, ще ги задържа за идната година. Божественото семе, Божествената енергия не може и не трѣбва да се прехосва. Ако нѣма добри условия за сѣене азъ ще туря житото въ хамбара, докато условията се подобрятъ. Който иска да има успѣхъ въ

живота си, той трѣбва да прилага този методъ. Като работите по този начинъ, вие ще дойдете до вътрешно познаване на нѣщата.

Мнозина питатъ, дали ще се познаватъ, като отидатъ въ онзи свѣтъ. — Всичко зависи отъ любовта. Ако имате любовъ помежду си, ще се познавате. Безъ любовъ хората не могатъ да се познаватъ. Любовта е основа на всичко. Гова се отнася и до този, и до онзи свѣтъ. Който има любовъ, той ще познава хората и външно, и вътрешно. Който нѣма любовъ, той ще ги познава само външно. Искате ли правилно да се развivate, трѣбва да имате любовъ. Нѣкои хора съхнатъ по липса на влага, на топлина, на свѣтлина въ себе си. Любовъ липсва на съвременнитѣ хора. Единственото нѣщо, което може да внесе у човѣка и влага, и топлина, и свѣтлина, това е любовта. Има ли любовъ въ себе си, човѣкъ ще прогледа за всички нѣща. Ако е ученикъ, и буквитѣ, и числата ще оживѣятъ за него. Какво нѣщо представя живата буква, живото число? Всѣки човѣкъ, който живѣе въ свѣта на свѣтлината, представя жива буква живо число. Понеже минавате за учени хора, нека всѣки за себе си опредѣли, каква буква и какво число представя. Засага това е тайна, която въ бѣдеще може да се открие. Който може още въ този животъ да намѣри своето число той ще разреши една отъ великитѣ социални и културни задачи на живота. Да опредѣлите вашето число, това значи неочаквано да получите на-

следство отъ десетъ милиона лева. Ако сте разуменъ, съ това число ще разрешите много положения. Магическа сила се крие въ числата! Да имате десетъ милиона лева на разположение, това значи да имате къщи, имоти, приятели. Какви по-голъми богатства отъ тѣзи? Всички хора се подчиняватъ на десеттѣ милиона. — Защо? — Живо число е 10. Следователно, ако въ едно число се крие такава сила, колко по-мощно нѣщо представя човѣшкиятъ характеръ! Когато човѣкъ проникне въ силата на числата, професоритѣ на свѣтлината ще му разтворятъ вратитѣ на своя университетъ. Отвори ли се за човѣка поне една отъ вратитѣ на този университетъ, той ще влѣзе въ него съ колесница, както пророкъ Илия възлѣзе на небето. Който не разбира живитѣ числа, той дълго време ще обикаля вратитѣ на този университетъ, но никой нѣма да му отвори. За да влѣзе въ университета на свѣтлината, човѣкъ трѣбва да има любовъ въ себе си. Любовта разрешава всички въпроси. Ако майката не обича детето си, тя нищо нѣма да му даде. И ако детето не обича майка си, нищо не може да получи отъ нея. Майката трѣбва да обича детето си, и детето трѣбва да обича майка си. Такива трѣбва да бждатъ отношенията между човѣка и Бога. Ако Богъ не ви обича, ако и вие не Го обичате, нищо нѣма да се ползвате. Вѣнъ отъ любовта всичко е илюзия.

Какво представя числото 13, отъ което хората се страхуватъ? Числото 13 представя домъ безъ майка. Домъ, въ който майката отсъствува, не може да бжде щастливъ. Числото 13 има още по-широкъ смисълъ. То представя онази свещена идея, която храни човѣка. Безъ свещена идея въ себе си, човѣкъ не може да бжде щастливъ. Значи, човѣкъ безъ идея, търговецъ безъ пар., професоръ безъ знание, цигуларъ безъ цигулка, учителъ безъ ученици, не могатъ да бждатъ щастливи. Тази е причината, задето хората се страхуватъ отъ числото 13. За да не се страхува отъ това число, човѣкъ трѣбва да знае начина, по който може да трансформира енергиитѣ му. Когато невидимиятъ свѣтъ иска да преобрази човѣка, поставя го на действието на числото 13. Христосъ имаше 12 ученика, а Той бѣше тринадесетиятъ. Но въ края на краищата еврейтъ Го качиха на кръста. Тази е причината, поради която хората се страхуватъ отъ това число. Единицата, т. е. числото едно е строго число. То руши всичко, което е създадено. Привидно то нѣма милость къмъ нищо. Дойде ли до дървото, то ще го постави при условия да окапятъ всичкитѣ му листа и, като види страданията му, казва: Не се безпокой, нови листа ще ти израснатъ. Нѣкой човѣкъ плаче за единъ окапалъ листъ. Нѣма защо да плаче за окапалия листъ. Единъ ще окапе, но вмѣсто него ще израснатъ стотици нови. Ако едно слънце изчезне, друго ще се яви. Ако стоишь

на пжтя на единицата, тя нѣма да ти каже да се отмѣстишъ. Ще мине презъ тебе, ще те направи на каша, но следъ време отъ тази каша ще изработи нѣщо хубаво, нѣщо велико. Въ този смисълъ казваме, че числото 13 е строго и нѣма милостъ къмъ нищо. То руши, но същевременно създава. Единицата представя цѣлокупността на Битието.

И тъй, искате ли да се справите съ енергиитѣ на числото 13, турете любовта за основа на живота си. Този ключъ работи навсѣкжде. Този ключъ действува като положителна и отрицателна сила. У едни хора любовта събужда мекота, у други — умраза. Забелязано е, че ако нѣколко души ви обичатъ, единъ непременно ще ви мрази. Ако деветъ души ви обичатъ, десетиятъ ще ви мрази, и по сила умразата му ще се равнява на любовта на деветимата.

Съвременнитѣ хора говорятъ за любовъ, прилагатъ я, но нѣматъ резултати. — Защо? — Тѣ не знаятъ истинското положение на нѣщата, вследствие на което се разочароватъ. Нѣкои хора иматъ голѣми тржби, презъ които любовта имъ минава, но токътъ на тѣхната любовъ е слабъ, едва тече. Който гледа отвънъ, той очаква да получи много любовъ отъ тази тржба, но получава малко. Други хора пъкъ иматъ много любовъ, но тржбата имъ е малка, вследствие на което често ставатъ пропуквания и изтичане на любовта. И въ единия, и въ другия случай хората не сж доволни нито отъ

своята любовъ, нито отъ любовта на ближните си и се разочароватъ. Какво трѣбва да направятъ, за да избегнатъ тѣзи разочарования? — Да поправятъ канализацията си. Първите трѣбва да турятъ тѣсни тржби, споредъ силата на любовта си, за да не се лъжатъ хората въ любовта имъ. Вторите пъкъ трѣбва да разширятъ тржбитъ си, за да не се пукатъ и да не изтича любовта имъ навънъ. Първите хора се наричатъ материалисти, свѣтски, а вторите — духовни. Кое отъ двете положения е за предпочитане? Въ економическо отношение духовните хора сж по-умни, понеже изразходватъ малко пари за тржбитъ, но тѣ не даватъ просторъ на любовта си. Заблуждението на материалистите седи въ това, че като пуцатъ любовта си презъ широки тржби, тѣ мислятъ, че тя ще се увеличи. Въ края виждатъ, че любовта имъ не се е увеличила, а разходитъ за тржбитъ вървятъ. Съвремените духовни хора искатъ да проявятъ любовта си, но като нѣматъ методи и срѣдства за това, тѣ се задоволяватъ съ тржбитъ, които иматъ. Да обичашъ нѣкого, това значи, да го нагостишъ да задоволишъ нуждитъ му, да му придадешъ нѣщо. Като не знаятъ, по какъвъ начинъ да приложатъ любовта си, хората се натъкватъ на редъ нещастия и погрѣшки. Дойде ли до приложение на любовта, човѣкъ трѣбва да бѣде съвършенъ. Само съвършениятъ човѣкъ може да изпълни закона на любовта. За несъвършения човѣкъ

Божията Любовъ носи голѣми разочарования и нещастия. Ако любовта посети несъвършения, тя първо му отнима свободата. Всички хора ще се събератъ около него, ще му искатъ нѣщо и, като не знае, какъ да се справи съ тѣхъ, какъ да ги задоволи, той ще се почувствува стѣсненъ, ограниченъ.

Единъ великъ музикантъ, композиторъ, се разхождалъ единъ день край морето, усамотенъ и задълбоченъ въ своята музика. Една красива мома се приближила къмъ него, пригърнала го и го цѣлунала. — Какъ смѣете да ме безпокоите? Какъ си позволявате да нарушавате реда? — Извинете, господине, азъ цѣлувамъ музиката, а не васъ. Ако не виждахъ изкуството въ васъ, не бихъ спрѣла погледа си върху вашата личностъ.

Тѣй щото, същественото въ живота е любовта. Какъ, по какъвъ начинъ ще се изяви тя въ човѣка, това е другъ въпросъ. Нѣкъде тя може да се изяви въ форма на изкуство — музика, поезия, художество; другаде — въ форма на наука, философия и т. н. Много сж формитѣ на любовта. Като знае това, човѣкъ ще разбере, кое е онова, което обича у човѣка и ще се освободи отъ заблужденията, които го спъватъ. Само Божественото у човѣка може да се обича. Днесъ хората мислятъ, че знаятъ много, че всичко могатъ да направятъ, защото не съзнаватъ, че мощното у тѣхъ е Божественото, че тѣхната сила е въ зависимостъ отъ Бо-

жественото начало. Тѣ сж толкова по-силни, колкото повече сж дали ходѣ на Божественото въ себе си. Даватъ ли ходѣ само на човѣшкото въ себе си, тѣ постоянно ще се натѣкватъ на измами и заблуждения. Тази е причината, задето нѣкой мисли, че е силенъ, ученъ, голѣмъ, а като се подложи на изпитание, вижда, че се е лѣгалъ. Той мисли, че е голѣмъ, но като се премѣри, вижда, че височината му едва достига 160 см. Мисли, че е силенъ, но като му дадатъ да носи чувалъ отъ 40 — 50 кгр. тежестъ, едва го дига. Мисли, че е ученъ, че много знае, но като прочете нѣкоя голѣма книга, едва запомня отъ нея нѣколко мисли. Като му прочетатъ нѣкой стихъ отъ Евангелието и го накаратъ да го повтори, вижда, че не го е запомнилъ. Като станатъ религиозни, нѣкои хора се оплакватъ, че паметъта имъ отслабнала, че мозъкътъ имъ се уморилъ. Каква религия е тази, която става причина за отслабване на паметъта, или за уморяване на човѣшкия мозъкъ? Ние не се нуждаемъ отъ хилави, отъ слаби хора. Ако е въпросъ за религия, истинска религия е тази, която прави хората по-умни, по-паметливи, по-силни по умъ, по сърдце и по воля. Това значи религиозенъ човѣкъ. Това значи истински духовенъ човѣкъ.

Като ученици, стремете се да вървите напредъ, да не се занимавате съ дребнавости. Дойдете ли до числата, изучавайте тѣхния вътрешенъ смисълъ. Изучавайте ги като живи

числа. Имате, запримеръ, дробитѣ $\frac{1}{2}$ и $\frac{1}{10}$. Ако ги разгледате външно, вие ще кажете, че $\frac{1}{2}$ е по-голѣма отъ $\frac{1}{10}$. Обаче, това не е достатъчно. Въ живата математика тия числа иматъ и другъ смисълъ. Споредъ вътрешния имъ смисълъ, тѣ могатъ да се прилагатъ на съответни мѣста. Ако разгледате дробитѣ въ музиката, ще видите, че тамъ тѣ се различаватъ по трайностъ. Половината нота трае повече отъ осмината, но често последната дава по-голѣмъ изразъ, отколкото половината нота. Нѣкога половината нота дава по-голѣмъ изразъ въ сила. Ние говоримъ за числата като живи сили, като изразъ на енергия. Малкитѣ числа представятъ малкитѣ усилия, които човѣкъ прави въ живота си. Малкитѣ усилия се придружаватъ съ изразходване на малка енергия, но резултатитѣ имъ сж голѣми. Запалването на клечка кибритъ изисква малко усилие, но тя може да произведе голѣма топлина, може да предизвика голѣмъ пожаръ. Малкитѣ усилия произвеждатъ голѣми резултати. Причината за тия резултати не е въ самото усилие, нито въ предмета, съ който си служимъ, но въ разумното същество, което прави усилие. Колкото по-малка е клечката кибритъ, толкова по-голѣма разумностъ ще се приложи. Колкото по-голѣма е клечката, толкова по-малка разумностъ ще се приложи.

Сжщиятъ законъ се изважда и при изучаване на човѣшкитѣ прояви. Забелязано е, че колкото по-дебели и по-груби сж космитѣ на

човѣка, толкова по-слаба е интелигентността му. Колкото по-дебели и по-груби сж космитѣ на човѣка, толкова по-грубо, по-необработено е сърдцето му и толкова по-груба е волята му. И обратно: колкото по-тънки и меки сж космитѣ му, толкова по-голѣма е интелигентността, по-благородно е сърдцето и по-възпитана е волята му. Значи, между космитѣ на човѣка и неговия характеръ има известно съотношение. Който разбира този законъ, достатъчно е за него да пипне косата на човѣка, за да се произнесе за характера му. Когато косата на човѣка не се подава на волята му и постоянно стърчи нагоре или се разпилява на-страна, това показва, че той е силно електрична натура. Колкото по-мека и по-податлива е косата му, толкова той е по-магнетиченъ. Такъвъ човѣкъ се примирява лесно съ хората. Който не се примирява лесно съ хората, той има повече електричество въ себе си, отколкото магнетизъмъ. Магнетичниятъ човѣкъ обича да дава. Ако има единъ хлѣбъ и срещне нѣколко души, които не сж яли три дѣня, той ще се поразговори съ тѣхъ и ще ги покани да седнатъ заедно да ядатъ. Ще отвори торбата си и ще имъ предложи отъ своя хлѣбъ. Той не чака да му искатъ, нито да го насилватъ да даде. Щомъ има, той доброволно дава.

И тъй, който служи на Божественото въ себе си, той всѣкога е готовъ да отвори торбата си и да раздѣли благото си съ своитѣ ближни. Той не дава възможностъ да се по-

хули Божието име. Отваря торбата си и дава. Щомъ сподѣли богатата си съ своитѣ ближни, торбата му отново се пълни. Божията Любовъ пълни торбитѣ на хората. Тя раздава богатата на свѣта. Като дадете нѣщо на човѣка, не му говорете за това, което сте направили. Оставете доброто да говори само за себе си. Речете ли вие да говорите за него, ще развалите хубавото, което сте направили. Да говорите съ думи за доброто, това е външна страна на живота, която разваля красивата, вътрешната страна. Пазете се отъ празни думи, съ които можете да престъпите Божиитѣ закони. Когато човѣкъ престъпи нѣкой отъ великитѣ закони на живота, Духътъ се оттегля отъ него, докато изправи погрѣшката си. Нѣкой има известна дарба, или нѣкакви видения, но започне ли да разправя на хората, какво е постигналъ, дарбата, виденията му веднага изчезватъ. Ако днесъ много хора губятъ своитѣ дарби и способности, това се дължи на факта, че тѣ продаватъ Божественото въ себе си. Божественото не се продава. Ако музикантътъ свири за пари, той има право да задържи за себе си само толкова, колкото му сж нужни за прехрана, а останалитѣ да раздаде. Рече ли да задържи всичко за себе си, той ще изгуби и онова, което природата му е дала. Сжщото се отнася и до поета, до учения, до философа. Има дарби и способности у човѣка, съ които не е позволено да злоупотрѣбява. Има хора, на които не е позволе-

но никакво отклоняване отъ Божествения законъ. Като знаете това, вие ще разберете, защо идатъ противоречия и нещастия въ живота ви.

Сега, като слушате да се говори така, ще помислите, че сте останали назадъ въ развитието си. — Не е тамъ въпросътъ, но вие трѣбва да съзнавате, че много работа ви предстои да свършите и да се стегнете да работите. Ще кажете: Лесно се говори, но мъчно се постигатъ нѣщата. Всѣко нѣщо е лесно, когато се знае, а мъчно, когато не се знае. Когато човѣкъ е богатъ, лесно нарежда работитѣ си; когато е сиромасъ, мъчно ги нарежда. Обаче, като сиромасъ, именно, той трѣбва да знае причината за своята сиромашия и да работи, докато я отстрани. Сиромашията показва, че въ миналото си нѣкога човѣкъ не е спазвалъ великитѣ закони. Той ялъ, пилъ, за нищо друго не мислилъ, и днесъ носи послѣдствіята на своя миналъ животъ. Тѣй щото, дали човѣкъ е сиромасъ, боленъ, слабъ или невежа, той трѣбва да знае, че това му е дадено като условие за работа, да изправи погрѣшкитѣ на своя миналъ животъ. Щомъ съзнае това, той трѣбва да се изповѣда предъ себе си, а не предъ хората, и да започне да работи. Всички хора се намиратъ подъ единъ общъ знаменателъ. Следователно, всѣки трѣбва да бѣде искренъ предъ себе си, да се изповѣда вътрешно и да се чувствува задълженъ и отговоренъ главно предъ Бога.

Той трѣбва да има отношения къмъ професоритѣ на свѣтлината, къмъ своитѣ напреднали братя, които иматъ желание да му помагатъ.

Въ пѣтя на своето развитие, човѣкъ минава презъ три фази. Въ първата фаза на развитието си, човѣкъ започва добре, свършва зле. Отначало той живѣе като праведенъ, като невинно дете, а свършва като грѣшникъ. Това е присѣще на човѣшкия животъ. Въ втората фаза на развитието си, човѣкъ започва зле, свършва добре. Отначало животътъ му е пъленъ съ несгоди, съ мъчнотии, страдания, но колкото по-навътре влиза, животътъ му се усмихва, и той свършва съ радостъ. Запримѣрь, единъ ангелъ слиза на земята, за да води една грѣшна душа, да я изчисти и обърне къмъ Бога. Ангелътъ трѣгва подиръ човѣка, тихо му говори, съветва го, какъ да живѣе, какво да прави, но човѣкътъ не го слуша, върви по пѣтя на своитѣ низки желанія. Ангелътъ го следва, мисли, какъвъ методъ да приложи за подигането му. Приложи единъ, втори методъ — никакъвъ резултатъ. Най-после, успѣва по нѣкакъвъ начинъ да го подигне малко. Той върви напредъ, човѣкътъ подиръ него. Дойдатъ до едно мѣсто, човѣкътъ кривне въ друга посока, и ангелътъ се връща, следва го. День следъ день, година следъ година минаватъ, докато този човѣкъ обърне внимание на своя ангелъ, подаде му ръката си, и двамата трѣгватъ напредъ. Ангелътъ се радва, и цѣлото небе се радва, че

е спечелена една душа. Тогава ангелът се връща на небето, доволен, че е завършил задачата, която му била дадена. Въ третата фаза на развитието си, човѣкъ започва добре и свършва добре. Той живѣе въ идеалния, въ Божествения свѣтъ. Следователно, човѣкъ започва добре, свършва зле. Ангелътъ започва зле, свършва добре. Богъ започва работитѣ си добре и ги свършва добре.

Днесъ повечето хора си служатъ съ методитѣ на човѣшкия животъ—започватъ добре и свършватъ зле. Единъ день, когато взематъ поука отъ човѣшкия животъ, тѣ ще започнатъ съ търпение да прилагатъ единъ, втори, трети методъ, докато се домогнатъ до ангелския животъ. Тогава тѣ ще започватъ зле и ще свършватъ добре. Презъ това време ще минаватъ презъ голѣми обезсърдения, но ще върватъ напредъ. Докато човѣкъ, въ пътя на своето развитие, постоянно пада и става, той нѣма право нито себе си да сжди, нито другитѣ. Само онзи може да се произнася за човѣка, който има отношения къмъ него, който го ръководи. Казано е въ Писанието: „Не сждете, за да не бждете сждени!“ Съ други думи казано: Който не ръководи една душа, той нѣма право да я сжди. Ако я ръководи, само тогава има право да каже истината.

Въ заключение на всичко казано досега, мнозина ще се обезсърдчатъ, ще помислятъ,

че нѣматъ вѣра, нѣматъ любовъ въ себе си. — И вѣра имате, и любовъ имате, но вѣрата и любовта ви трѣбва да растатъ. Знанието на ученика отъ първо отдѣление не е знание на ученика отъ второ, трето, или четвърто отдѣление. Знанието на ученика отъ четвърто отдѣление не е знание на ученика отъ първи, втори или трети класъ на прогимназията, нито знание на ученика отъ гимназията. Знанието на абитуриента не е знание на студента, който свършва университета. И следъ университета човѣкъ придобива още знания—знания на живота. Както придобиването на знанието е вѣченъ процесъ, така и придобиването на вѣра, на любовъ е вѣченъ процесъ. Който мисли, че неговата вѣра и любовъ сж достатъчни, той самъ се поставя въ ограничения. Ако мисли, че е завършилъ развитието си на земята, нека отиде между професоритѣ на свѣтлината. нѣма какво да прави между хората. Щомъ мисли, че е свършенъ, ще го взематъ на небето. Който съзнава, че е дошълъ на земята да учи и да се развива, той трѣбва да учи. да работи, да се моли на Бога да просвѣти ума му, да облагороди сърдцето му, да усили волята му, паметта му. вѣрата му, да оправдае своето съществуване и да реши задачата. за която е дошълъ.

За следния пътъ извадете всички практически правила огъ тази лекция и се опитай-

те да ги приложите въ живота си. Тѣзи правила представятъ нова струя, която прониква въ съзнанието ви и прави живота ви красивъ, смисленъ.

Т. м.

✱

29. Лекция отъ Учителя, държана на
16 май, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

ПЛАЩАНЕ И ПРОЩАВАНЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини.“

Размишление.

Представете си, че нѣкой човѣкъ седи при единъ изворъ и размишлява. Върху какво може да мисли този човѣкъ? — Върху две нѣща: да измие добре лицето, краката и ржцетѣ си на този изворъ и следъ това да пие отъ неговата чиста вода. Като направи и едното, и другото, той започва да мисли за почивка. Сжщитѣ мисли занимаватъ ученика, когато слуша една лекция. Той мисли първо, какъ да се измие отъ лекцията. После, какъ да пие отъ нея. И най-после, той иска да си почине.

Следователно, да се ползува човѣкъ отъ лекциитѣ на нѣкой учителъ, или професоръ, това не е механически процесъ, както и подобряването на живота не е механически процесъ. Подобряването на живота не става отвънъ. Когато нѣкой приятелъ дойде да ви помогне въ нѣщо, това става по нѣкаква вътрешна връзка, вътрешна причина. Значи, външно изявената помощъ става по нѣкаква

вътрешна причина. Ако причината не действа отвътре, никой не може да ви помогне отвън. Външният живот на човѣка е изявление на неговия вътрешен живот. Тази е причината, поради която човѣкъ ту влиза въ новия животъ, ту се връща къмъ стария. Той възприема и разбира по новъ начинъ, но като дойде до приложение, постъпва по старъ начинъ, съ методитѣ на стария животъ. Това е неизбеженъ процесъ въ живота на хората. Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ веднѣжъ въ новия животъ, повече нѣма да излѣзатъ. — Не, тѣ ще влизатъ въ новия животъ, и пакъ ще се връщатъ къмъ стария. Ще има постоянно движение на хората отъ старото къмъ новото и отъ новото къмъ старото, докато напълно се преродятъ. Едно е важно за човѣка: като влиза въ новия животъ, да използва енергиитѣ на Божественото въ този животъ и да върви напредъ.

Когато израилскиятъ царъ Давидъ трѣбваше да се бие съ Голиата, Саулъ го извикалъ и му далъ нови дрехи и орѣжия, съ които да воюва. Като облѣкълъ новитѣ дрехи и взелъ стрела въ ржката си, Давидъ се почувствувалъ ограниченъ. Той хвърлилъ дрехитѣ и орѣжието настрана, взелъ пражката си и нѣколко камѣка, облѣкълъ старитѣ си дрехи и така излѣзълъ да се бие съ Голиата. Значи, Давидъ не могълъ веднага да се приспособи къмъ новитѣ условия за воюване. Давидъ ги

хвърлил настрана и излѣзълъ да се бие съ Голиата, съ своитѣ стари, прости методи.

Сѣвременнитѣ хора се стремятъ къмъ знания, съ които да разрешатъ отвлѣчени-тѣ въпроси. Тѣ искатъ съ знания да докажатъ сѣществуването на Бога. Въ това отношение тѣ сѣ на кривъ пѣтъ. Каквото външно знание и да има човѣкъ, ако той вътрешно не е убеденъ въ сѣществуването на Бога, външно по никой начинъ не може да Го докаже. Учениятъ доказва сѣществуването на Бога чрезъ науката, философѣтъ—по пѣтъ на мисълта, но при най-малкото нещастие, което ги сполетява, и двамата изпадатъ въ съмнение. И двамата отричатъ сѣществуването на Бога. Това показва, че тѣ сами не сѣ убедени въ своитѣ твърдения. Това се дължи на факта, че и учени, и прости живѣятъ съ старото, а мислятъ и се стремятъ къмъ новото. Понеже се иамяратъ между два живота, тѣ изпадатъ въ противоречия, въ редъ заблуждения.

Днесъ всички хора живѣятъ въ противоречия, защото старото и новото въ тѣхъ се преплитатъ. Въпрѣки това, тѣ говорятъ за любовь, за братство, за равенство между хората, но не успѣватъ да ги реализиратъ.—Защо?—За да живѣе човѣкъ въ любовь съ своитѣ братя, отъ него се иска мекота. Да търси човѣкъ любовта и да се стреми да живѣе въ любовь, това е естествено, защото въ любовьта се пести време и енергия. Любовьта носи

придобивки. Да обичашъ нѣкого, това значи да спечелишъ една душа. Нѣкой обича едного, прави жертви за него, но следъ време съжалява за жертвитѣ, които е правилъ. Това е неразбиране на нѣщата. Всичко, което човѣкъ прави за другитѣ, единъ день ще му се върне. Жертвата, служенето на Бога, въ каквато форма и въ каквото смисълъ да сж изявиени, представятъ капиталъ, който единъ день ще се върне съ лихвитѣ си къмъ онзи, който го е вложилъ. Обаче, това може да постигне само този, който работи безкористно. Нѣкои хора ставатъ религиозни, съ цель да придобиятъ повече материални блага. Тѣ искатъ да станатъ богати, да уредятъ живота си. да разплетатъ обърканитѣ си работи. Въ края на краищата, не само че не постигатъ това, но работитѣ имъ се повече оплитатъ. Вмѣсто да оправятъ живота си, тѣ се спъватъ въ него. Трѣбва да знаете, че се дава само на онзи, който работи безкористно, отъ любовъ къмъ истината.

Единъ богатъ търговецъ отъ Варна решилъ да стане евангелистъ, да се предаде на служене на истината. Щомъ станалъ евангелистъ, той изгубилъ всичко. Отъ день на день положението му се влошавало, докато се видѣлъ свършено сиромасъ. Ако този човѣкъ е неразуменъ, ще се чуди, защо, като се е решилъ да живѣе добре, да служи на истината, всичко губи. Не може ли да си отговори на този въпросъ. той ще изпадне въ друга край-

ностъ, ще отрече всичко възвишено въ свѣта. Обаче, ако е разуменъ, искренъ човѣкъ, той ще разбере, че това положение е естествено, защото всичкото му богатство е спечелено по нечестенъ начинъ, чрезъ неправда. Той ще разбере, че за да стане истински богатъ, трѣбва да загуби всичко, което е придобилъ чрезъ неправда. Има начини, чрезъ които човѣкъ може да стане богатъ. Това не значи, че той трѣбва да се моли на Бога да му даде пари. Паритѣ не сж създадени отъ Бога, нито сиромашията е предвидена отъ Него. Богатството и сиромашията сж методи, чрезъ които човѣкъ се изпитва. Бащата има право да лиши сина си отъ известни блага, за да го изпита. Щомъ издържи изпита си, той ще му върне всичко, което е взелъ. Тѣй щото, като изучавате живота, вие трѣбва да знаете, кое е дадено отъ Бога и кое не; отъ кое Той лишава хората и отъ кое тѣ сами се лишаватъ. Всичко, което става въ свѣта, не е все отъ Бога. Въ живота има човѣшки, има и Божествени работи. Вие трѣбва да бъдете разумни, справедливи, да ги различавате и да поставяте всѣко нѣщо на своето мѣсто. Това значи да има човѣкъ ясна представа за вътрешния, за духовния животъ.

Нѣкой човѣкъ влиза въ едно духовно общество, но скоро се разочарова. — Защо? — Защото работитѣ му тръгнали назадъ. Този човѣкъ е влѣзълъ въ обществото съ целъ да оправи материалнитѣ си работи и като не постигналъ това, разочаровалъ се. Той гледа

на живота отъ човѣшко становище. Който се обърне къмъ Бога, той трѣбва да знае, че работитѣ му непременно ще се наредятъ. — Когато разбере закона на любовта и го приложи въ живота си. Постигнете ли това, всички врати предъ васъ ще се отворятъ. Не разберете ли любовта, каквито желания и да имате, каквито усилия и да правите, всичко ще се разруши. Любовта е сила, предъ която нищо не може да устои. Каквито знания и да сте придобили, каквато сила да сте развили, щомъ нѣмате любовъ. въ края на краищата всичко ще изгубите. Като изгубите всичко. вие ще се намѣрите въ положението на краенъ сиромасъ и така ще заминете за онзи свѣтъ. Често нѣкои хора умиратъ, погребватъ ги, безъ да ги придружи нѣкой до „вѣчното имъ жилище“, както хората го наричатъ. Такова ще бѣде положението на онзи, който не е разбралъ любовта и не я приложилъ въ живота си.

Съвременнитѣ хора влизатъ вече въ нова фаза за разбиране на великия законъ на любовта. Това, което хората днесъ наричатъ любовъ, е само въведение въ любовта. Тѣ не познаватъ още истинската любовъ. Сегашната любовъ имъ служи само за забава. Тя е остарѣла вече за новото време. Новото време иска ново разбиране, нова мисль, нова любовъ. Новото се крие въ Божията Любовъ. За да се възприеме и разбере новата любовъ, съзнанието на хората трѣбва да бѣде подготвено. Има

хора, които познават новата любов, имат известни опитности и преживявания от нея, но тѣ не могат да я задържат за дълго време въ себе си.—Защо?—Защото сж подложени на постоянни промѣни. Тия промѣни се дължат на обстоятелството, че човѣкъ непрестанно се оформява, силитѣ въ него се организират, докато изработят единъ свършенъ организъмъ. Любовта може да живѣе само въ завършени, въ свършени форми. Докато великиятъ художникъ не предаде на своята картина всичко онова, до което той самъ е достигналъ, тя не може да представя изразъ на красота, любовъ и пълнота.

И тъй, задачата на ученика е да придобие знание, сила, чистота. Тѣзи придобивки се основават на любовта. Безъ любовъ ученикътъ не може да се развива, нищо не може да постигне. За да придобие любовта, ученикътъ трѣбва да знае, какъ и каква вода да употребява. Водата е носителка на живота. Следователно, ако човѣкъ пие вода, която дълго време е била изложена на въздуха, т. е. която е седѣла въ стая, или въ нечиста атмосфера, тя може да разстрои храносмилането, а оттамъ и кръвообръщението. Обаче, пие ли човѣкъ вода отъ чистъ, планински изворъ, той възприема нейната жизнена енергия, която се отразява благоприятно върху неговия организъмъ. Сжщото може да се приложи и при четене на книги. Ако искате да се ползвате отъ прочетената книга, четете бавно, като разми-

шлявате върху главнитѣ мисли. По този начинъ вие ще извлѣчете жизнената сила, която се съдържа въ тия мисли. Така ще се свържете съ мисълта на автора, ще разберете побудителнитѣ причини, заради които е писалъ книгата.

Това значи да черпите отъ водата на източника. Всѣки стихъ отъ Библията ще ви свърже съ пророка, или съ евангелиста, който е писалъ книгата и ще разберете мотивитѣ и условията, при които е писана. Казвате, че пророцитѣ сж писали по духъ, по вдъхновение. Докато дойдатъ до това вдъхновение, тѣ сж минали презъ голѣми изпитания. Следователно, ако изпитанията, презъ които е миналъ пророкъ Исаия, се дадатъ на нѣкой обикновенъ човѣкъ, въ най-скоро време главата му би побѣлѣла и узрѣла. Той с миналъ презъ сериозна дисциплина: падания, ставания, съмнения, обезсърдчавания, насърдчавания. По този начинъ той се е калилъ, освободилъ се е отъ влиянието на своята личностъ, на своето „азъ“ и казалъ, че всичко, което става въ свѣта, е добро. Богъ царува въ живота. Каквото става въ свѣта, добро или зло, задъ него се крие Богъ. Той работи и съ злото, и съ доброто. Първото превръща въ добро, а второто крепи, да не се подхлъзне нѣкъде. Когато изкушението дойде при васъ, вие ще знаете, че задъ него е Богъ. Той е допусналъ изкушението, за да изпита хората. За това, като дойде изкушението при васъ, хванете го и се разгово-

рете съ него. Кажете му, че го познавате, че знаете, кой го е допусналъ, и като вѣрвате въ Бога, който живѣе навсѣкжде, знаете, че Той не се лъже. Никой не може да излъже Бога. — Защо? — Защото Той е създалъ всичко. Гърнето не може да излъже господаря си. Майсторътъ вижда недостатъцитѣ на гърнето, и той самъ може да ги изправи. Обаче, човѣкъ човѣка може да излъже. Човѣкъ неизбежно ще мине презъ редъ съмнения, противоречия, заблуждения, въ които и самъ ще се лъже, и другитѣ ще го лъжатъ. Не само обикновениятъ човѣкъ, но и светията е миналъ презъ тѣзи състояния. Докато ги преживява, човѣкъ не е доволенъ отъ себе си, търси истинския животъ. Животъ, пъленъ съ неуспѣхи, страдания и несгоди, не е истински животъ. Направете сравнение да видите, какъ сж живѣли хората преди 2000 години, и какъ живѣятъ въ новитѣ времена.

Може ли да се нарече правиленъ животъ този на вола, който по цѣли дни оре на нивата? Може ли да се нарече правиленъ животъ този на коня, който по цѣли дни кара талигата на господаря си? Този конь пѣшка подъ тежестта на своя товаръ, но върви напредъ. Господарьтъ не влиза въ положението му. Ако нѣкой богатъ, но добъръ човѣкъ, види единъ натоваренъ конь, той ще си спомни за своитѣ слуги, които работятъ повече, отколкото могатъ, и веднага ще намали работата имъ. Той ще имъ каже, че отъ днесъ нататъкъ ще работятъ не

по десетъ часа, както е било досега, но по шестъ часа. Нѣкои господари товарятъ слугитѣ си съ непосиленъ трудъ, за да забогатѣятъ повече. Тѣ не знаятъ, че колкото по-човѣшки сж отношенията имъ къмъ слугитѣ, толкова по-голѣма възможность иматъ за придобиване на богатства. Днесъ всички говорятъ за нова култура, а не знаятъ, че новата култура изисква нови хора, които да иматъ любовни отношения помежду си. Щомъ иматъ любовъ помежду си, тѣ ще измѣнятъ отношенията си и къмъ животнитѣ.

Каква ще бжде новата култура? Ще кажете, че новата култура изключва паритѣ. Обаче, каква друга величина, равноценна на паритѣ, ще се въведе? Все трѣбва да има нѣщо, съ което човѣкъ да благодари. Съ какъво благодарите на своя приятелъ за сторената отъ него услуга? Днесъ малцина работятъ, а повечето ядатъ и пиятъ наготово. Това е тунеядство. Въ новата култура всички ще работятъ. Ако нѣкой направи нѣкаква грѣшка, или нѣкакво престѣпление, никой нѣма право да го сѣди. Всѣки ще мине и застане мълчаливо покрай него и ще го оставятъ самъ да изправи погрѣшката си, самъ да се сѣди. Въ новата култура сѣдитѣ нѣма да търсятъ правото на човѣка, но ще търсятъ кривото, което носи въ себе си, за да може да се изправи. Ако и сегашнитѣ сѣдии търсятъ кривото у човѣка, досега свѣтътъ щѣше да бжде изправенъ. Даватъ подъ сѣдъ нѣкого, че дължалъ хиляда лева,

и го обвиняватъ като нечестенъ човѣкъ. Честотия, които сѣдятъ, иматъ да дължатъ повече отъ десетъ хиляди лева и не мислятъ да плащатъ. Кой е по-честенъ отъ двамата: обвиняемиятъ или обвинителятъ? Сѣдия, или учителъ на хората може да бѣде само онзи, който има да дава най-малко отъ тѣхъ, или който никому нищо не дължи.

Следователно, когато се говори за новото, човѣкъ трѣбва да има ясна представа за него. Той трѣбва да познава живия моралъ, който е еднакво задължителенъ за всички живи същества на земята. Всѣко живо същество, което влиза въ областта на новата култура, е отговорно за постѣпките си. Щомъ влиза въ новата култура, всѣко живо същество, било паякъ, муха, или друго нѣкое, непременно ще отговаря за постѣпките си. Сега сме въ ликвидация съ старото и виждаме, че престѣпленията получаватъ възмездие то си много скоро. Сега живѣемъ времена на бърза ликвидация. Свърши се времето на отлагането. Днесъ и паяците се сѣдятъ. И за тѣхъ има сѣдии, прокурори. И приематъ човѣшката мисль и, ако нѣкой иска да ги спре отъ известно постѣпление може да имъ въздействува.

Единъ день седя въ стаята си и работя. По едно време чувамъ, че една муха бръмчи силно. Поглеждамъ по направление, отдето иде бръмченето, и виждамъ единъ голѣмъ паякъ нападналъ една муха и се готви да я удуши. Ставамъ веднага, взимамъ бастона си и прибли-

жавамъ до паяка. Започвамъ мислено да се разговарямъ съ него: Слушай, пусни мухата на свобода! Не позволявамъ въ стаята ми да се вършатъ престжпления. Паякътъ прие мисълта ми, спрѣ за моментъ, замисли се, но по старъ обичай, пакъ се хвърли върху мухата. Азъ му посочихъ бастона си и още по-внушително му казахъ: Ако не пуснешъ мухата, още сега ще разваля мрежата ти и ще те изхвърля вънъ. Паякътъ разбра, че работата е сериозна, веднага скжса нишката, въ която мухата се бѣше оплела, и я освободи. — Сега вече можешъ да останешъ въ стаята ми, колкото искашъ, но ще знаешъ, че въ мое присжтствие не позволявамъ да се вършатъ престжпления.

Сегашнитѣ хора искатъ да си въздействуватъ помежду си, да си влияятъ едни-други, за да се изправятъ. Невъзможно е човѣкъ да повлияе на човѣка, ако въ това направление не е правилъ малки опити. Той трѣбва да започне съ малки опити, да въздействува на паяци, на мухи, постепенно да отива нагоре, докато дойде до човѣка. Малкитѣ опити сж приятни. Тѣ даватъ знания на човѣка и му отварятъ пжтъ къмъ велики постижения.

Тѣзи примѣри навеждатъ човѣка на мисълта, че и у него има мисли, подобни на паяцитѣ. На такива мисли човѣкъ трѣбва да заповѣдва, както на паяцитѣ. Настроенията му не сж нищо друго, освенъ паяци, на които трѣбва да заповѣдва. Когато настроението си позволи да хване муха въ мрежата си, ще му

кажете да пусне мухата. Ако не ви послуша, ще му кажете по-сериозно да пусне мухата. Ако пакъ не ви послуша, ще го изпждите вънъ. Щомъ разбере мисълта ви, то веднага ще скжса нишката, на която мухата се е оплела, и ще я освободи. Направете този опитъ съ настроението си, и ще получите нѣкакъвъ малкъ резултатъ. Ако първиятъ опитъ не даде никакъвъ резултатъ, не се обезсърдчавайте. Направете опита два-три пѣти, докато имате поне малкъ резултатъ.

Коя е основната мисълъ въ тази лекция? Изобщо, основна мисълъ е тази, която се силно подчъртава, която може да се приложи при всички условия. Основната мисълъ е силна. Въ нея нѣма никакви изключения. Тя има Божественъ произходъ. Има думи, които сж силни като основна мисълъ. Такава е, запримѣръ, думата „любовъ“. Тя крие въ себе си известни сили, но за да произведе резултатъ, който да отговаря на скрититѣ сили въ нея, тя трѣбва да се произнесе нѣколко пѣти. Има кибритени клечки, които трѣбва да драснете нѣколко пѣти на кутията, за да се запалятъ. Нѣкои кибритени клечки веднага се запалватъ, още при първото драсване. Колко пѣти трѣбва да произнесете думата любовъ, за да произведе нужния ефектъ? Колко пермутации можете да образувате отъ шесттѣ букви на думата любовъ?—720. — Правили ли сте опитъ, да видите, при колко произнасяния на думитѣ „Богъ е Любовъ“, ще можете да смѣните

скръбта си въ радост, или да се освободите отъ известно изкушение? Любовта е проява на Бога. Безъ любовта Богъ остава неразбранъ. Вървите по пжтя и срѣщате много деца, но нито едно отъ тѣхъ не спира вниманието ви. По едно време виждате едно дете босо, гологлаво, окжсано, и вие веднага го спирате, започвате да го питате, има ли майка, баща, кжде живѣе и т. н. Хващате детето за ржка, завеждате го у дома си и го нахранвате добре. Вниманието, което сте указали къмъ детето, е проява на Божията Любовъ. Тази любовъ се изразява първо въ отношението ви къмъ детето, въ връзката ви съ него. После го нахранвате, задоволявате глада му. Какво е значението на нахранването въ духовенъ смисълъ?

Когато искате да направите опитъ съ любовта, трѣбва да изберете съответенъ моментъ за това. Два момента, като два полюса, сж важни при опита съ любовта: или най-лошиятъ, който отговаря на 12 ч. срѣдъ нощъ, или най-хубавиятъ, а сжщевременно и най-силниятъ, който отговаря на 12 ч. на обѣдъ, когато слънцето е на меридиана, на най-високата точка. Любовта ще се прояви, именно, между тѣзи два полюса, между противоположноститѣ, между добритѣ и лошитѣ условия.

Въ думата „любовъ“ на български езикъ, първата буква „Л“ означава стремежъ нагоре, а после слизане надолу — търсене на пжтя. Буквата „Б“ означава пжтъ на растене на по-

сѣтото семе. Буквата „О“ представя ограда на посѣтото семе. Значи, всѣко посѣто семе се огражда. Въ любовта се явява една мъжнотия, която трѣбва да се преодолѣе. Любовта започва съ стремежъ къмъ онзи, когото обичате. Сърдцето на онзи, който обича, винаги трепти. Той започва да се страхува, което показва, че страхътъ иде заедно съ любовта. Когато любовта посети човѣка, той става страхливъ като заякъ. Това е законъ. Който казва, че не се страхува, той никога не се е влюбвалъ. Щомъ не се страхува, той не е човѣкъ. За да стане човѣкъ, трѣбва да се влюби. Казано е въ Писанието: „Начало на Божията Мъдрость е страхътъ“. Мъдростта е начало на благочестието. Азъ не говоря за страхъ, който помрачава съзнанието, но за страхъ, който води къмъ намиране пътя на Божията Мъдрость и знание. Когато влѣзе въ областта на любовта, човѣкъ става страхливъ. недоволенъ отъ себе си, че е направилъ нѣкаква грѣшка, заради която ще го уволнятъ отъ служба. Страхътъ е сествено послѣствие на любовта.

Като ученици, правили ли сте опитъ да произнасяте думата „любовъ“ по 10, 20 или 30 пѣти на день и да видите, какъвъ резултатъ произвежда? Направете следния опитъ: въ продължение на десетъ дня произнасяйте думата любовъ по единъ пѣтъ на день, въ единъ отъ най-силнитѣ моменти: на обѣдъ въ 12 ч., или вечеръ въ 12 ч. Който иска, той може да про-

изнася думата и въ нѣкой слабъ моментъ. Има два слаби момента: сутринъ и вечеръ. Тѣ представятъ отражение на силнитѣ моменти. Като направите този опитъ, можете да произнасяте думата любовъ още десетъ дня, по десетъ пжти на день. Когато произнасяте тази дума, вие ще преживѣете редъ противоречия. Произнасянето на думата може да бѣде мислено, гласно, или като я почувствувате. При тритѣ случая ще имате три различни резултата. Буквитѣ въ думата „любовъ“ ще ги произнасяте споредъ мекотата и твърдостъта на тѣхнитѣ звуковъ. Звукътъ „Л“ е мекъ; звукътъ „Ю“ представя отворъ; звукътъ „Б“ затваря нѣщата; звукътъ „О“ е сжщо отворъ. Значи, думата любовъ има два отвора. Има нѣщо страшно въ тази дума. Страшното се крие въ буквата „В“. При изговаряне на буквата „В“, зжбитѣ опиратъ на долната устна. Това показва, че онзи, който не разбира любовта, туря човѣка, когото обича, на устнитѣ си, между зжбитѣ, и го ухапва. — Какво показва това?—Това показва, че въ всѣка дума има динамическа сила, която се проявява по единъ, или по другъ начинъ. Ако не се прояви по естественъ пжтъ, тя ще произведе обратни резултати.

Енергиитѣ въ природата не могатъ да се задържатъ дълго време, безъ да се проявятъ. Тѣ все ще се проявятъ, но това трѣбва да стане по естествени пжтища. Ако се задържатъ дълго време, въ края на краищата пакъ ще се проявятъ, но вече по неестественъ пжтъ и съ го-

лѣми вътрешни сътресения. Който не иска доброволно да прояви своитѣ енергии, невидимиятъ свѣтъ ще го застави чрезъ голѣми страдания да даде всичко, което е взелъ. Нещастията и страданията иматъ за целъ да заставятъ човѣка да даде нѣщо отъ себе си, да се откаже отъ своя егоизъмъ. Когато любовта посети нѣкого, той вижда, че трѣбва усилено да работи върху себе си, да облагороди своя характеръ. Има начини за просвѣщаване на ума, за облагородяване на сърдцето и за възпитание на волята. Като се прилагатъ тия начини, свѣтътъ ще се подобри.

И тъй, изучавайте начинитѣ на приложение на любовта въ живота. Ако любовта би се приложила, като методъ, при възпитанието на децата, резултатитѣ щѣха коренно да се различаватъ отъ тия, които имаме сега. Хората говорятъ за любовъ, за свобода, но като не знаятъ, какъ да приложатъ любовта при възпитанието, получаватъ обратни резултати. — Защо? — Защото говорятъ само. безъ да изпълняватъ това, което говорятъ. Любовта, свободата сж достояние на всички живи същества. Когато любовта посети човѣка, той се превръща въ градина, въ която всичко започва да расте, да се развива и да цъфти: стремежъ, нѣжностъ, благоговение, мекота, разсудителностъ и т. н. Покрай тия качества ще се явятъ и нѣкои отрицателни — страхъ, ревностъ и др. Това е въ реда на нѣщата. Това показва, че любовта е сила, подъ влиянието

на която всичко расте и се развива. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ не може да бжде ангелъ. По прояви човѣкъ може да бжде ангелъ, но по сжщество не може още да бжде ангелъ.

Сега, пристъпете къмъ първия опитъ — да любите, безъ да очаквате други да ви любятъ. Вие сте любени вече — Богъ ви обича. Нищо друго не ви остава, освенъ да проявите любовта си. Който се осмѣли да каже, че никой не го обича, той не говори истината. Първъ Богъ ви е обичалъ, а следъ Него майка ви, баща ви, братята и сестритъ ви. Ако майка ви и баща ви не сж ви обичали, вие не бихте се родили. — Ама любовта имъ не била голѣма. — Когато се говори за проява на любовта, важно е, че тя се проявява, а за силата, за голѣмината на любовта не трѣбва да се говори. На всѣко живо сжщество се дава толкова любовъ, колкото му е нужна. Когато нѣкой казва, че не е обичанъ отъ никого, той иска да каже, че не е обичанъ отъ тѣзи, отъ които иска любовта имъ. Значи, той е обичанъ, но отъ тѣзи, отъ които нищо не иска. Важно е човѣкъ да бжде обичанъ и е обичанъ. Отъ кого е обичанъ, това не е важно. Едно трѣбва да знаете: Любовта е изразъ на голѣма разумность. Тя представя съвокупность отъ висши сжщества, които сж завършили развитието си. Тѣ сж вкусили отъ Божията Любовъ, познаватъ я, прилагатъ я, и затова слизатъ на земята. Тѣ сж богати, щедро раз-

даватъ отъ своитѣ блага и на праведни, и на грѣшни. Тѣ не обръщатъ внимание на грѣховетѣ на хората. Като види нѣкой лошъ човѣкъ, любовта го хваща въ обятията си, пригрѣща го, и злото веднага го напуща. При когото се докосне, любовта върши преврати. Когато военниятъ срещне любовта, той веднага предава сабята си. Като се отдалечи отъ любовта, той се чуди, какъ се е предалъ толкова лесно. Мощно нѣщо е любовта! Докато любовта е въ човѣка, той е готовъ на всички жертви. Щомъ замине, човѣкъ се връща къмъ стария животъ.

Като ученици на Великата Школа, вие трѣбва да започнете съ любовта, която носи животъ, която дава потици, импулси. Безъ любовъ животътъ самъ по себе си се обезсмисля. Не казвайте, че животътъ нѣма смисълъ, че нѣма защо да живѣете. Ако нѣмате условия да живѣете като риби, ще живѣете като птици; ако нѣмате условия да живѣете като птици, ще живѣете като млѣкопитаещи; ако нѣмате условия да живѣете като млѣкопитаещи, ще живѣете като човѣкъ; ако нѣмате условия и като човѣкъ да живѣете, ще живѣете като светия. Въ каквато форма и на каквото положение да се намирате, вие все ще имате условия за животъ. Животътъ на светията е много широкъ. Той има толкова много и красиви занимания, че заслужава човѣкъ всичко да пожертвува, за да придобие неговия животъ.

Азъ нѣмамъ предъ видъ светиитѣ, които църквитѣ сж провъзгласили, но говоря за светии, любимци на Бога. Който иска да бжде любимецъ на Бога, той трѣбва да стане светия. Отъ ангела се иска много повече. Ангелитѣ се дѣлятъ на степени, като офицеритѣ. Между тѣхъ редници нѣма, а отъ офицерскитѣ чинове има само три степени: капитанъ, полковникъ и генералъ. Всички наредби на земята сж взети отъ невидимия свѣтъ, но сж така изопачени, че сж създали нѣкаква каша. Степенитѣ на ангелитѣ се опредѣлятъ отъ степенъта на тѣхната любовъ. Следователно, когато обичате нѣкого, първата ви работа е да го произведете въ чинъ капитанъ. Това значи да имате особено мнение за него, да се отнасяте къмъ него съ голѣмо благоговение, съ голѣмо уважение. Въ душата и въ духа си да му опредѣлите високо мѣсто и оттамъ да го гледате. Както вие се отнасяте къмъ него, така и той ще се отнася къмъ васъ. Не можете ли да запазите това отношение, всички усилия, които правите въ любовъта си, ще останатъ напразно.

Сжщитѣ отношения трѣбва да се спазватъ и въ науката. Ако студентътъ не обича професоръ си, той не може да стане ученъ. Това се отнася до студента въ университета, въ музикалната, или въ художествената академия. За да прогресира, човѣкъ трѣбва да има високъ идеалъ. Нѣма ли високъ идеалъ, той ще живѣе като обикновенъ човѣкъ. За да не

останете обикновени хора, стремете се къмъ високъ идеалъ. — Тогава да живѣемъ като Христа.—Христосъ не живѣе по единъ начинъ. Той живѣе като великъ поетъ, като великъ философъ, като великъ ученъ, като великъ музикантъ, като великъ художникъ, като великъ мъдрецъ, като великъ естественикъ. Той е образецъ на всичко. Навсѣкжде и въ всичко Той е пръвъ. Христосъ е далъ просторъ на Божественото въ себе си. Той казва: „Ако пребждвате въ любовта ми, вие ще правите чудеса по-големи отъ тѣзи, които азъ правя“. Съ това Той иска да каже, че Божественото е достояние на всички. Затова всички трѣбва да се стремимъ да живѣемъ като Христа. За да постигне това, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ на всички жертви. Само така той може да получи Божието благословение. Който не е готовъ на никакви жертви, той нищо нѣма да получи. Жертвата не подразбира да се отрече човѣкъ отъ хората, отъ живота и да отиде да живѣе въ горитѣ и въ пустинитѣ. Какъ ще се отречете отъ хората, когато Богъ ги люби? Казано е въ Писанието: „Богъ толкова възлюби свѣта, че даде своя Единороденъ Синъ въ жертва, за да не погине всѣки, който вѣрва въ Него“. На друго мѣсто въ Писанието е казано: „Който не се откаже отъ свѣта, той не може да угоди на Бога“. Какъ ще разберете това противоречие? Между тѣзи два стиха нѣма никакво противоречие. Въ първия стихъ се говори за хора отъ другъ свѣтъ. Това сж хора,

които влизатъ въ ядрото на Божествения свѣтъ. Псалмопѣвецътъ казва: „Не обичамъ ли тѣзи, които Ти обичашъ? И не мразя ли тѣзи, които Ти мразишъ“? Отъ този стихъ виждаме, какво е било разбирането на Псалмопѣвеца за любовта.

Съвременнитѣ хора сж дошли въ любовта си дотамъ, че говорятъ за нея, безъ да я прилагатъ. Казватъ, че обичатъ нѣкого, но ако този човѣкъ имъ дължи нѣкаква сума, тѣ турятъ любовта настрана и настояватъ да си получатъ паритѣ. Тѣ казватъ: Любовта е едно нѣщо, а дългътъ — друго, той трѣбва да се плати. Представете си, че кажа на ония отъ васъ, които иматъ да взиматъ пари отъ нѣкъде, да простятъ всичкия дългъ на своитѣ длъжници. Какво ще направите? Беднитѣ, които дължатъ и не могатъ да платятъ дълга си, ще се зарадватъ, а богатитѣ, които иматъ да взиматъ, ще останатъ недоволни. Понеже говоримъ за любовта, отъ нейно име казвамъ: Онѣзи, които обичатъ Бога, но иматъ да даватъ, да платятъ дълговетѣ си! Онѣзи, които обичатъ Бога, но иматъ да взиматъ, да простятъ дълговетѣ на ближнитѣ си, нищо да не имъ искатъ!

Това е едно отъ правилата на любовта. Сега става точно обратно. Бедниятъ, който дължи, търси случай да не плаща. Богатиятъ, който има да взима, на всѣка цена иска да му се плати. Обаче, любовта разрешава въпроса по другъ начинъ: бедниятъ трѣбва

да плаща дълга си, а богатият — да е готовъ на жертви, да прости дълга на своя ближень. Който говори за любовъ, той самъ трѣбва да направи това, да не чака отвънъ да му се казва, какво трѣбва да върши. Ако доброволно не направите това, единъ день ще ви се каже да го направите. Новата култура иска хора, свободни отъ стари взимания и давания. Да дойдатъ юбилейни години, да започнете всичко отново. Които очакватъ Божието благословение, да започнатъ отново, да постъпятъ споредъ изискванията на любовта: дълговетъ си да платятъ, а на длъжниците си да простятъ. Като постъпватъ по този начинъ, да не се разкайватъ. Така тѣ ще се почувствуватъ свободни, разширени по умъ, по сърдце и по воля.

Сега, като ви наблюдавамъ, виждамъ, че всички сте разбогатѣли, имате голѣми капитали, много стока, но нѣма къде да ги пласирате. Това, именно, създава голѣми стълкновения, недоразумения между васъ. Щомъ намѣрите пазаръ за стоката си, вие ще се освободите отъ вътрешното стѣснение, въ което сега се намирате. Съвременнитѣ християни се намиратъ въ сѣщото положение. Тѣ разбогатѣха и не знаятъ, какво да правятъ съ богатството си. Богатитѣ християни не прощаватъ дълговетъ на беднитѣ; беднитѣ християни не желаятъ да изплащатъ дълговетъ си. Тази е причината, поради която и еднитѣ, и другитѣ фалираха. Следъ фалирането имъ, нещастията и

страданията започнаха да ги следватъ. Днесъ Богъ казва на сиромаситѣ: Ще имате вѣра и ще платите дълговетѣ си. На богатитѣ пъкъ казва: Ще бждете щедри и ще простите на сиромаситѣ всичко, което ви дължатъ. И бедниятъ, и богатиятъ сж касиери на банки. Бедниятъ ще вѣрва, че ако днесъ касата му е празна, утре ще се напълни и ще може да плати дълга си Богатиятъ ще бжде щедъръ да даде, дето трѣбва, или да не иска, отдето има да взима. Когато и двамата изпълнятъ изискванията на любовта. Божието благословение ще дойде и ще напълни каситѣ имъ.

И тъй, прилагайте любовта въ живота си, за да не изпаднете въ отрицателни състояния. Не чакайте спасението ви да дойде отвънъ нѣкъде. Спасението на човѣка зависи отъ самия него. Апостолъ Павелъ казва: „Боя се, като проповѣдвамъ, да не бжда отхвърленъ“. Той предвижда, че ако не прилага изискванията на любовта, ще я изгуби. Най-после той казва: „Всичко упазихъ“. Това значи: Всичко победихъ!

Желая ви да започнете съ любовта. Сутринъ, когато виждате изгрѣването на слънцето, вечеръ — явяването на звездитѣ, а хората и животнитѣ—всѣки моментъ, нека сърдцата ви трептятъ, като че Божиятъ Духъ присѣтствува между васъ.

✱

Т. м.

27. Лекция отъ Учителя,
държана на 2 май, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

ПРИДОБИВАНЕ НА ЩАСТИЕ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини“.

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Отношение между добро и зло“.

Често се говори за единство въ природата. Какво се разбира отъ тия думи? За сега, по този въпросъ има две разбирания, които вървятъ паралелно въ човѣшкото съзнание. Едното разбиране е обективно, външно схващане на живата природа. То се спира върху положителната страна на природнитѣ явления. Това схващане се нарича материалистическо или материализъмъ. Това схващане изхожда отъ проявитѣ на обективния умъ у човѣка.

Второто разбиране на природата е наречено субективно, вътрешно, или пасивно. Обаче, и обективното, и субективното схващане на нѣщата сж резултатъ на цѣлокупния човѣшки умъ. Когато разглежда субективния и обективния свѣтъ и вади заключения за тѣхъ, човѣкъ се основава върху отражения и впечатления, получени чрезъ мозъка. Въ сжщностъ, какво представятъ тия два свѣта, и той не знае. Впечатленията, които човѣкъ получава

по отражение отъ мозъка, сж толкова вѣрни съ действителността, колкото сж вѣрни образитѣ, които той получава при разглеждането имъ презъ лупа. Едни и сжщи предмети, гледани презъ лупа и безъ лупа, иматъ различни голѣмини. Никое живо сжщество не може да види нѣщата въ тѣхната естествена форма и голѣмина, каквато въ действителностъ тѣ иматъ. Както и по какъвто начинъ и да ги разглеждатъ, тѣ сж относителното имъ положение, а не действителното. Единственъ Богъ, единствена Първата Причина вижда нѣщата въ тѣхната абсолютна действителностъ, защото Тя ги е създала.

Всичко това не трѣбва да обезсърдва човѣка, но да му дава потикъ, стремежъ да работи и да учи. Запримѣрь, той не знае, кой часъ се е родилъ въ Битието: сутринъ, на обѣдъ, вечеръ, или посрѣдъ нощъ. Началото на Битието е моментътъ на неговото зачеване. Битието има день и нощъ, които никога не се свършватъ. Понятията день и нощъ сж метафизически. Тѣ се употребяватъ въ живота само за изясняване на понятията свѣтлина и тъмнина. Какво сжществува извънъ деня и нощта, не е известно. Нощта е противоположностъ на свѣтлината, а деньтъ — на тъмнината. Щомъ има свѣтлина, има и тъмнина; щомъ има тъмнина, има и свѣтлина. Тѣ се мѣнятъ периодически. Ако човѣкъ живѣе една — две години въ свѣтлина, следнитѣ една — две години ще прекара въ тъмнина. Запримѣрь,

докато човѣкъ е младъ, очитѣ му сж здрави, и той живѣе въ свѣтлина. Щомъ остарѣе, очитѣ му отслабватъ, не могатъ правилно да регулиратъ свѣтлината, и той прекарва повече въ тъмнина.

Когато хората говорятъ за день и нощъ, ние подразбираме два психологически момента, създадени отъ самия него. Има сжщества, които не познаватъ день и нощъ. Обаче, за човѣшкото съзнание тѣ сжществуватъ. Отъ степенята на човѣшкото съзнание зависи, дали той ще раздѣли днитѣ на день и нощъ, или ще познава само деня. Ако старецътъ знае начинъ, по който може да регулира енергията на своитѣ очи, а сжщо така и да уравновесява своята нервна система, той никога не би изпадналъ въ положение да не вижда. За да не дойде до това положение, човѣкъ трѣбва да подигне и мисълта, и съзнанието си до едно по-високо поле отъ това, въ което се намира. Това значи да владѣе човѣкъ законитѣ на подмладяването. Който не владѣе тѣзи закони, той неизбежно ще бжде изложенъ на постепенно остаряване, което ще го доведе до смъртта. Обаче, следъ 10, 20, 50, 1000 или 2500 години, крайниятъ предѣлъ на прераждането, той отново ще дойде на земята.

Сега мнозина ще се запитатъ, какво отношение иматъ тия обяснения къмъ тѣхния ежедневенъ животъ, пълненъ съ тревоги и неразрешени задачи. Обясненията, които ви давамъ, иматъ отношение къмъ вашия животъ, който не

е нищо друго, освенъ проява на вашата душа. Душата ви живѣе, а вие растете и се развивате. Като се натъквате на редъ противоречия, които не можете да си обясните, вие растете, и всѣки день прибавяте по нѣщо ново къмъ живота на вашата душа. — Защо човѣкъ ослѣпява? — Защото не е живѣлъ съобразно законитѣ на разумната природа. Когато човѣкъ се тревожи много, тревогата произвежда сътресение първо на стомашната му система; оттамъ сътресението се предава на дробоветѣ; отъ дробоветѣ — на мозъка, а отъ мозъка — на очния нервъ. Щомъ очниятъ нервъ отслабне, човѣкъ почва постепенно да губи зрението си. За да възстанови зрението си, човѣкъ трѣбва да започне по обратенъ пътъ да възстановява нормалното състояние на органитѣ си: първо на мозъка, после на дробоветѣ и най-после на стомаха, дето е дошло първото сътресение. После трѣбва да намѣри причината, която е произвела сътресението, и тя да се премахне. Сътресенията, които човѣкъ преживява, всѣкога произвеждатъ разширяване или намаляване на пространството между молекулитѣ на живата материя. Когато въ междумолекулнитѣ пространства на материята се събере повече енергия, която не може да намѣри изходъ, тамъ се развива магнетична сила. Който не може правилно да използва тази енергия, той започва да мечтае за много работи — да стане богатъ, ученъ, силенъ. Въ него се развива голѣма алчностъ. Макаръ че

не може да постигне всичко това, той изпада въ фалшиво положение, започва да мисли, че е нѣщо по-особено отъ другитѣ и, вмѣсто да върви напредъ, спира на едно мѣсто. Обаче, това напрежение предизвиква сътресение въ мозъка му и не се минава много време, казватъ, че този човѣкъ се е разстроилъ умствено. Сътресението на мозъка се дължи на разширяване на междумолекулнитѣ пространства въ мозъчната материя. Оттукъ молекулитѣ на нервната система изгубватъ своята стабилностъ и пластичностъ, вследствие на което магнетизмътъ не може да се предава по нея.

Хората сж изложени на сътресения, които разстройватъ нервната имъ система, вследствие на което у тѣхъ се явяватъ редъ болезнени състояния: припадъци, треперения, земетресения и др. Гнѣятъ у човѣка сжщо така се дължи на голѣмо количество енергия, събрана между молекулитѣ, която търси изходъ да излѣзе навънъ. Докато се освободи отъ тази енергия, човѣкъ става, сѣда на стола, хваща се за главата, сърди се на този — на онзи. Щомъ тази енергия се асимилира отъ лицето, съ което разгнѣвениятъ се обмѣня, последниятъ се освобождава отъ гнѣва си.

Всѣки човѣкъ въ живота си трѣбва да се обмѣня съ нѣкого. Тия двамата представятъ два центъра, които взаимно се обмѣнятъ: енергията отъ единия центъръ тече къмъ енергията на другия. Обмѣната може да става между двама души, които се обичатъ, но може да

става и между двама души, които не се обичатъ. И когато се обичатъ, и когато се мразятъ, хората мислятъ едни за други. Природата не обича да подпушва енергиитѣ си. Този законъ съществува въ цѣлата природа, затова, когато единъ човѣкъ се радва, другъ скърби. Когато двама души не се разбиратъ, въ помощъ ще имъ дойдатъ други двама, съ противоположни на тѣхъ енергии, за да се обмѣнятъ. Събраната енергия въ междумолекулното пространство, като по-гъста, минава въ междуатомното. дето функционира електричеството, и по този начинъ тѣзи енергии се взаимно обмѣнятъ. Ако човѣкъ подпуши въ себе си енергиитѣ на едно висше желание, въ него става голѣмо сътресение, голѣмо земетресение. Не отвори ли пжтъ на това желание въ себе си, непременно ще го сполети нѣкакво нещастие. За да не стане това, той трѣбва да даде ходъ на своето желание, да му отвори пжтъ. Щомъ му отвори пжтъ, събралата се междумолекулна енергия ще мине въ междуатомнитѣ пространства. Спирането на енергията въ междуатомното пространство се придружава съ голѣма експлозия. Тази е причината за внезапната смъртъ на хората. Когато една бомба експлодира у човѣка, тя причинява внезапна смъртъ.

Мислитѣ на човѣка проникватъ въ междумолекулното пространство на мозъчната нервна система, а чувствата — въ междуатомното пространство на симпатичната нервна система.

Въ това, именно, се заключава разликата между мислитѣ и чувствата на човѣка. Ако човѣкъ подпуши нѣкоя своя мисль, т. е. не ѝ даде възможность да се реализира, тя ще предизвика взривъ въ мозъчната нервна система. Ако пъкъ подпуши нѣкое свое чувство, то ще предизвика взривъ въ симпатичната нервна система. Ето защо, за да се запази човѣкъ отъ разрушителното действие на силитѣ, които се криятъ въ междуатомнитѣ и междумолекулнитѣ пространства на нервната му система, окултната наука казва: Не противодействувай на своитѣ добри чувства и желания! Не противодействувай на своитѣ възвишени мисли! Природата не търпи никакви противодействия. Който не я слуша, тя ще го разтърси. Сжщото научно обяснение се прилага и при земетресенията. Земетресенията се дължатъ на напругието, което изпитватъ силитѣ на земята въ междумолекулнитѣ ѝ пространства. Това напрежение предизвиква разширяване на тия пространства, което се изпитва отъ насъ като земетресения. Напрежението върху силитѣ на природата не е нищо друго. освенъ козмическа енергия, която иде отъ хората, отъ всички живи сжщества на земята. Живитѣ сжщесива сж врати, проводници на енергии. Презъ човѣка, като презъ най-висша форма, минаватъ най-висши енергии.

Следователно, материята живѣе и сжществува поради козмическия човѣкъ. Ако той умре, т. е. престане да живѣе на земята, и земята ще умре — нѣма повече да сжществува. Ние сме дошли на

земята, за да може тя да живѣе. Значи, недиференцираната материя приема живота, който минава презъ хората. Когато казваме, че човѣкъ е причина за земетресенията, подразбираме онѣзи човѣшки мисли, които сж въ състояние да подпуншатъ междумолекулната енергия на земята. Чрезъ земетресенията природата стресва хората, уплашва ги, а по този начини тя трансформира енергиитѣ си. Когато се проповѣдва на хората да живѣятъ добре, да не изтезаватъ и да не колятъ животнитѣ, целта е да ги заставятъ чрезъ молитви, чрезъ добри дѣла да преработятъ недиференцираната материя на земята, да отпушатъ запушени-тѣ ѝ отвори, да се избегнатъ земетресенията и катастрофитѣ, които ставатъ въ природата. Въ Божествения свѣтъ не сжществуватъ никакви сътресения, никакви катастрофи. Тамъ всичко е абсолютна хармония. Дисхармония сжествува само на физическия свѣтъ, причина заради която сж хората.

Ще кажете, че това сж неразбрани работи. Неразбранитѣ работи не сж неистинни. Ще учите и ще се убедите въ това. Човѣкъ много нѣща днесъ не разбира, но утре ще ги разбере. Запримѣрь, какво знае той за отношението между числата 10 и 2? Защо числото 10 безъ числото 2 не може да реализира своитѣ стремежи? За изяснение на това отношение ще приведа следната проста аналогия. Представете си, че числото десетъ е едно буре, съ десетъ обрѣча, а числото две сж дветѣ дъна

на това буре. Каква работа може да свърши бурето безъ дветѣ дѣна? — Никаква. Поставете ли му дѣната, въ него можете да турите, каквото пожелаете. Въ този смисълъ и човѣкъ представя живо буре съ две дѣна. Дѣскитѣ на бурето представятъ човѣшкитѣ органи, които се съчетаватъ въ едно цѣло. Вънъ отъ бурето съществуватъ известни ограничения, известни закони. Законитѣ, това сж обрѣчитѣ на бурето. Срѣдниятъ, най-широкъ обрѣчъ, представя екватора на бурето. Надъ и подъ този обрѣчъ поставятъ по още петъ обрѣча — петъ закона, благодарение на които дѣскитѣ се стѣгатъ, и бурето върши работа. — Защо сж турени петъ обрѣча надъ срѣдния? — Да държатъ цѣлото буре въ равновесие. Когато бурето се разсѣхне, взиматъ чукъ и го начукватъ тукъ-тамъ по обрѣчитѣ, да се стегне, или наливатъ въ него вода. Когато дѣната на бурето сж добре прилепени, обрѣчитѣ му добре стегнати и не го излагатъ на слѣнце, то не се разсѣхва. — Кое буре се разсѣхва? — Безидейното. — Кое буре е безидейно? — Което нѣма съдържание въ себе си. Всѣко буре, което има съдържание, е идейно. — Какво съдържание може да има? — Сокъ отъ ябълки, отъ круши, отъ сливи, или петъ, шесть или двадесетгодишно вино; то може да съдържа още и масло, сирене, жито и др. Каквото и да съдържа, то е идейно буре, и като такова, никога не се разсѣхва. Всѣко буре, което нѣма съдържание, непременно ще се разсѣхне, ще се образуватъ ме-

ждини, презъ които въздухътъ ще започне да прониква. Щомъ въздухътъ проникне, дъскитѣ започватъ да гниятъ, да се разлагатъ.

Въ заключение на всичко това, ние казваме, че човѣкъ трѣбва да бѣде идеенъ. Само онзи човѣкъ може да бѣде идеенъ, който има въ себе си съдържание. При това, той трѣбва да бѣде пълненъ съ това съдържание, а не само до половина. Природата не търпи празни пространства. Като сипва съдържание въ бурето, тя го пълни догоре, да не остава мѣсто за въздуха. Следователно, добриятъ човѣкъ представя буре, което е пълно догоре съ съдържание; лошиятъ човѣкъ е буре което не е пълно догоре съ съдържание, вследствие на което въздухътъ прониква въ него и предизвиква кипение, врение, гниене, разлагане и т. н. Въ бурета, пълни съ съдържание, т. е. въ идейни бурета, обржчитѣ никога не падатъ. Въ безидейнитѣ бурета, обржчитѣ и дъната падатъ, а дъскитѣ се разсхватъ. Значи, въ лошия човѣкъ дъната и обржчитѣ падатъ, дъскитѣ се разсхватъ, а съдържанието се излива навънъ. Тази е причината, задето философитѣ често си задаватъ въпроса: Где е човѣкътъ? — Нѣма го. Щомъ съдържанието му се е излѣло на земята, човѣкътъ го нѣма вече. Сега, не остава нищо друго, освенъ този човѣкъ, както и неговитѣ близки, да се молятъ за него, да дойдатъ разумни същества отъ невидимия свѣтъ да сглобятъ по нѣкакъвъ начинъ дъчата, обржчитѣ му, отново да го възстановягъ. Щомъ

формата му се възстанови, и съдържанието ще дойде. Къде е отишло съдържанието на това буретно? — Въ земята. Щомъ е въ земята, то не е изгубено. Известно е, че въ природата нищо не се губи. Съдържанието на буретното има свой специфиченъ обемъ, своя гъстота, тежестъ, поради което никакъ друго същество не може да се ползува отъ него. Никакъ същество не може да се ползува отъ чуждо съдържание. Това съдържание ще се движи отъ едно мѣсто на друго, ще приема различни елементи и съединения въ себе си, но въ края на краищата ще се влѣе пакъ въ онази нова форма, отъ която нѣкога се е излѣло.

Сега, не схващайте нѣщата едносгранчиво. Буретното представя личността на човѣка, която е временна, т. е. има временни отношения къмъ хората. Съдържанието на буретното, обаче, никога не се губи, не изчезва, нито се пресъздава. Казано е, че Богъ е троиченъ. Значи, ако човѣшката личностъ се унищожи, човѣкъ ще приеме едно отъ Божиитѣ лица. Значи, Богъ ще се всели у човѣка. Въ този смисълъ, човѣкъ е слабо отражение на Божиата личностъ, на Божието лице. Когато казваме, че човѣкъ трѣбва да се откаже отъ личното въ себе си, подразбираме да дойде въ него нѣщо велико. Само великото може да замѣсти личността. Лесно може човѣкъ да се откаже отъ едно нѣщо, ако въ замѣна на това му се даде друго нѣщо по-големо. Лесно можешъ да пожертвувашъ 1000 лв. за 2000; 10,000 — за 100,000 или 1,000,000

за десетъ или сто милиона и т. н. Малко хора ще срещнете днесъ, които могатъ да пожертвуватъ голѣмото за малкото. Какво ще направите, ако ви кажа още тази вечеръ да пожертвувате 10,000 лв., за да получите срещу тѣхъ сто лева? Всички ще започнете да се отказвате, подъ предлогъ, че тия пари ви сж нужни. Обаче, ако кажа да дадете по сто лева, за да получите по десетъ хиляди, и най-беднитѣ ще намѣрятъ сто лева и ще ги внесатъ. Но и едного, и другото, като методи, сж полезни, необходими и често се срѣщатъ въ живота. Смаляването е толкова необходимо, колкото и увеличаването; растенето на детето е толкова необходимо, колкото и остаряването, т. е. спирането на човѣка да расте. Стариятъ наново ще се подмлади, а детето върви къмъ остаряване. Кое отъ дветѣ положения е за предпочитане? Нѣкога е по-добре човѣкъ да бжде старъ и да върви къмъ подмладяване, а нѣкога—да бжде дете, младъ, макаръ и да върви къмъ остаряване.

Това е философия която не е отвлѣчена, затова може да се приложи въ живота. Днесъ всѣки иска да бжде здравъ, младъ, щастливъ. Всѣки търси щастие, но щастieto върви по известни закони. Щастieto не се намира нито въ окръжаващата срѣда, нито въ паритѣ, нито въ знанието, нито въ красотата. Щастieto е нѣщо вътрешно. Щастieto се обуславя на вътрешни закони. Човѣкъ може да бжде красивъ, само когато е щастливъ. Човѣкъ може

да стане музикаленъ, когато е щастливъ. Човѣкъ може да стане ученъ, богатъ, когато е щастливъ. Безъ щастие човѣкъ нищо не може да постигне. Безъ щастие човѣкъ е актьоръ на сцената. Щастието представя първата допирна точка на човѣка съ Бога, или на ученика съ своя Учителъ. Когато ученикътъ се отрече отъ своя личенъ животъ и се слѣе съ живота на своя Учителъ, и двамата сж щастливи. Когато придобие това щастие, съзнанието на човѣка се слива съ висшето съзнание на разумната природа, съ Духа Божий, Който витае въ нея. Това значи да придобие човѣкъ единство съ природата. Това значи, изобщо, единство въ природата. Единство на съзнанието между две души означава дълбоко вътрешно разбиране, вътрешно сливане: когато единиятъ говори, другиятъ го разбира и му отговаря; когато вториятъ говори, първиятъ го разбира и му отговаря.

Следователно, щастието е резултатъ на сливане между две души. Дето има сливане, тамъ е щастието; дето нѣма сливане, тамъ никакво щастие нѣма. Тамъ има временно, видимо настроение, което моментално изчезва. Истинското щастие никога не изчезва. Щастливиятъ не може да бжде беденъ, не може да бжде невежа. Той разполага и съ богатство, и съ знания. Може ли да бжде беденъ и невежа онзи, който се е слѣлъ съ Духа на природата? Гой ще разполага съ богатствата и съ знанията на природата като съ свои. Това щастие

може да се придобие, само когато човѣкъ изпълнява законитѣ на любовта. За да се обичат хората, между тѣхъ трѣбва да има вътрешно сливане. Безъ това сливане нѣма любовъ, нѣма и щастие.

Сега, като говоря за щастieto, азъ засѣгамъ единъ законъ, който обединява всички явления въ природата. Който е придобилъ щастieto, той е еднакъвъ въ отношенията си къмъ всички живи същества. Щастieto не може да дойде нито отъ мъжа, нито отъ жената, нито отъ децата, нито отъ учението. Щастieto иде само отъ едно мѣсто — отъ Всемирния, Всесиленъ Божи Духъ. Нѣкой казва, че билъ много щастливъ. Неговото щастие трае день и половина. Другъ се хвали съ голѣмото си богатство. Колкото голѣмо да е богатството му, съ него той може да обиколи най-много земята, но не може да отиде до слънцето, до Венера, до Сириусъ. Обаче, съ своето богатство, щастливиятъ човѣкъ може да обиколи цѣлата вселена. Той нѣма да живѣе само на земята и да трепери като другитѣ хора, да не го скжсатъ на изпитъ, било въ университета, било въ живота нѣкъде. Той е въ състояние да направи хората около себе си щастливи. Ако се запише студентъ въ университета, той ще се остави съзнателно да го скжсатъ, за да помогне на професора си, който не живѣе добре съ жена си. Ще се запознае съ професора си и ще му помогне. Невъзможно е щастливиятъ студентъ да бѣде скжсанъ, но

тоза се допуска отъ невидимия свѣтъ, за да се създадатъ отношения между професора и студента. Много начини има за създаване на отношения, но и този е единъ отъ начинитѣ, които се допускатъ въ живота. И доброто, и злото се допускатъ еднакво, като проява на абсолютния законъ на свободата. Който мрази злото и се страхува отъ него, а обича доброто, той не е щастливъ човѣкъ. Докато съ своя животъ, човѣкъ става причина за подпушване на междумолекулнитѣ и междуатомнитѣ пространства въ своята нервна система, а оттамъ и на земята, злото винаги ще го следва. въ форма на земетресения, експлозии, нещастия, страдания. Дали разбира причинитѣ на тѣзи нѣща, не е важно. Единъ день все ще ги разбере, ще престане да се подпушва.

Атомитѣ и молекулитѣ сж живи, разумни същества. Между тѣхъ сжществуватъ нѣжни чувства. Атомътъ на кислорода, като нѣженъ, внимателенъ кавалеръ, пише любезно писмо на два атома водородъ, като имъ казва, че не може да живѣе безъ тѣхъ и ги поканва да се съединятъ, да образуватъ една молекула вода, съ която да услужватъ на жадното човѣчество, да утоли жаждата си. По тѣхния примѣръ милиарди още кислородни и водородни атоми се съединяватъ, за да образуватъ онова грамадно количество вода, източникъ на животъ. При всѣко съединяване на атомитѣ се образува топлина, нѣкога и свѣтлина, придружени съ малкъ взривъ, който химицитѣ означаватъ съ думата

„реакция“. Този е вътрешният живот на атомитѣ. Външният живот на атомитѣ е подобенъ на говора, на звуковетѣ, които се чуватъ отъ грамофоннитѣ плочи. Тѣ говорятъ нѣщо, безъ да разбиратъ, какво говорятъ; декламираатъ или пѣятъ нѣщо, безъ да го разбиратъ.

Знанията, които сега ви давамъ, сж нови. Тѣ се отнасятъ до шестата раса, а не до петата. Петата раса ще си заmine съ своитѣ стари възгледи. Шестата раса има новъ моралъ, който почива върху закона на любовта. Новиятъ човѣкъ ще се разговаря съ атомитѣ и молекулитѣ на тѣлото си като съ приятели. Сутринъ, като става отъ леглото си, ще ги запитва, въ какво състояние се намиратъ, иматъ ли излишна енергия въ празнитѣ си пространства, за да вземе мѣрки, да отвори всички пѣтища, да излѣзе тази енергия навънъ. Ако тѣ кажатъ, че иматъ излишна енергия въ себе си, той веднага ще направи едно добро дѣло и ще ги освободи отъ излишния товаръ. Затова, именно, се препорѣчва на хората да правятъ добро. Когато нѣкой човѣкъ усѣти въ себе си излишна енергия, за да се предпази отъ експлозия, той трѣбва да направи едно добро дѣло. Въ каквата форма и да е доброто, то непременно трѣбва да се извърши. Отъ нѣкого се изисква да свърши основно училище, прогимназия, гимназия и университетъ. Защо трѣбва да свърши, не е важно. Ще учи и нѣма повече да пита. Отъ другъ нѣкой се иска

да следва окултна школа. Ще влѣзе въ школата и ще учи, безъ да пита, защо му е това знание. Когато започне да учи, тогава ще разбере, защо е трѣбвало да следва тази школа. Когато невидимиятъ свѣтъ е изпратилъ човѣка на земята, той предварително е начѣрталъ неговия пътъ. За всѣки човѣкъ е опредѣлена специална служба, която той трѣбва да свърши. За всѣки човѣкъ е предвидена специална задача, която той трѣбва да реши. Отъ правилното рѣшаване и изпълняване на задачата и службата, която му е дадена, зависи да му се даде право да се ползува отъ богатствата и привилегиитѣ на разумната природа, да бжде съработникъ съ нейнитѣ разумни същества. Като работи правилно, човѣкъ ще се примири съ противоречията въ живота.

Главната мисль въ тази лекция е, че всѣки човѣкъ очаква да намѣри своя Учителъ, който да донесе Божествената запалка на щастieto. Безъ Учителъ, като висша свършена форма, като образецъ въ живота, никой не може правилно да се развива. Чрезъ висша форма се предава висша енергия. Възвишенитѣ същества представятъ две форми, свързани въ едно. И Христосъ представяше такава душа. Той имаше два центъра: единъ горе и единъ долу. Затова, именно, Христосъ казва: „Както ме е Отецъ научилъ, така говоря“. Значи, по плътъ Той живѣеше на земята, а по духъ се ръководѣше отгоре. Въ това седи истинското щастие.

Сега, като ученици, вие трѣбва да работите за придобиване на щастieto. Мнозина мислятъ, че като отидатъ на онзи свѣтъ, тамъ ще придобиятъ щастие. Тѣ се самоизлѣгватъ. Каквото човѣкъ придобие на земята, това ще занесе съ себе си на онзи свѣтъ. Понѣкога на земята има по добри условия за придобиване на щастieto, отколкото на онзи свѣтъ. Понѣкога въ онзи свѣтъ условията за придобиване на щастieto сж по-добри. Апостолъ Павелъ се обръща къмъ своитѣ последователи съ думитѣ: „За мене е по-добре да отида при Христа, тамъ да придобия щастieto, но за васъ е по-добре да остана на земята“. Апостолъ Павелъ можа да понесе всички страдания съ радостъ, защото бѣше щастливъ, ученъ човѣкъ. Той казва: „Не живѣя вече азъ, но Христосъ живѣе въ мене“. Значи, между Павла и Христа имаше вътрешно единство. Затова той казваше: „Никой не може да ме отдѣли отъ любовта Христова“. Благодарение на тази любовъ, на щастieto, които придоби, Павелъ имаше голѣмъ ентусиазъмъ и голѣма смѣлость, вследствие на което, като малко дете, ходѣше отъ плѣвникъ на плѣвникъ — човѣшкитѣ души, да ги подпалва. И като ги подпалваше, той се отдалечаваше, гледаше, какъ горятъ, и казваше: Старата слама трѣбва да изгори, за да дойде нова!

Старата слама, това сж старитѣ вѣрвания, обичаи, разбирания, които сж пълнили бурето. Съдържанието на това буре трѣбва да се излѣе навънъ и да се напълни съ ново.

— съдържание на щастието. Повечето хора днесъ сж пълни съ нещастия. Когато срещнете, все се оплаква, че билъ нещастенъ, и пита, какво да прави, за да се освободи отъ нещастиео си.—Много просто! Нека отвори горното дъно на бурето си, да излѣе старото съдържание навънъ, да го измие, дезинфекцира добре, да извика единъ кацаръ да стегне добре обржчигъ му, да го напълни съ съдържание на щастието, и следъ това да постави горното дъно на мѣсто. Щастието не се придобива чрезъ закона на еволюцията, нито чрезъ раждане и прераждане. Чрезъ раждане и прераждане човѣкъ изкупва грѣховетъ си, а щастието принадлежи на новата епоха. Първо човѣкъ трѣбва да ликвидира съ кармата си, съ прераждането си, да стане едно съ Бога, и тогава да дойде до новата фаза на живота — до щастието. Хората на земята живѣятъ по благодать, но не сж щастливи — Защо? — Тѣ не могатъ да използватъ благодатъта, която имъ е дадена. Има щастливи хора на земята, но повечето сж кандидати за щастие. Човѣкъ моментално може да стане щастливъ, нѣма защо да отлага нѣщата. Обаче, като очаква щастието, той трѣбва да бжде доволенъ на най-малкото, което му се дава, на зазоряване на щастието. Пълно щастие не може да се придобие изведнѣжъ. За васъ е важно да придобиете щастието, а какъ понататѣкъ ще се развива животътъ ви, това е въпросъ, върху който не трѣбва да се разиск-

ва. Като дойдете до щастието, благодарете за всичко, което досега сте преживяли; благодарете за всички усилия, които досега сте правили.

Придобиването на щастието е въ зависимость отъ миналия животъ на човѣка, отъ усилията му, отъ паданията и ставанията, отъ страданията и изпитанията, презъ които е миналъ. Предъ щастието нѣма да говорите за вашето минало нещастие, или за добритѣ животи, които сте прекарали. Предъ щастието нѣма да говорите за добро и за зло. Щастието е извънъ доброто и злото. Нѣкой се оплаква, че е добъръ човѣкъ, а е нещастенъ. Когато щастието ви посети, вие ще бждете въ свършено другъ свѣтъ — нито на небето, нито на земята — въ свѣта на любовта. Любовта ще бжде срѣда, условие за проява на човѣка. Въ този свѣтъ не съществуватъ понятия за добро и за зло. Любовта е плодъ на Духа. Така трѣбва да мисли човѣкъ, за да има ясна представа за свѣта. Които не разбиратъ законитѣ на любовта, тѣ търсятъ щастието по механически начинъ. Тѣ го търсятъ въ горитѣ и въ пустинитѣ, но не го намиратъ; търсятъ го между хората, не го намиратъ; търсятъ го въ женитби, въ раждане на деца, и тамъ не го намиратъ; ставатъ учители, свещеници, владци, министри, учени, и въ това не го намиратъ. — Защо? — Защото търсятъ Бога по външенъ, по механиченъ начинъ. Това сж само условия за развитие.

Сега азъ разглеждамъ щастieto въ широкъ смисълъ, като първа стъпка, като първа връзка въ живота. Като се говори за щастieto, нѣкой казва, че не се нуждае отъ наука, не се нуждае отъ богатство, само да придобие щастие. — Това е едната страна на въпроса. Има бедни и прости хора, които, за да добиятъ щастие, нужно имъ е и богатство, и знание. Има богати и учени хора, които, за да добиятъ щастие, трѣбва да се откажатъ отъ сегашното си богатство и знание. Щомъ се откажатъ отъ старото, ще придобиятъ новото. По кой отъ двата метода ще придобиятъ щастие, не е важно. — Ама ще дойде ли щастieto? — Хората говорятъ за щастieto, но не вѣрватъ въ него, вследствие на което гледатъ да се осигурятъ въ различни банки, да си правятъ къщи и т. н. И при това положение пакъ сж нещастни. Ако по-рано сж били доволни на една стая и кухня, сега искатъ две стаи и кухня, после три стаи и т. н. Ако днесъ сж доволни на едно ядене, утре нѣма да бждатъ доволни и на две. Отъ сутринъ до вечеръ готвятъ, а после се оплакватъ, че сж роби на кухнята. Отъ човѣка зависи да бжде робъ, отъ него зависи да бжде свободенъ. — Тогава да не ядемъ. — Това е друга крайность.

Човѣкъ трѣбва да разбере, защо природата му е дала органи за хранене, защо нѣкой пжтъ го заставя повече да яде, а нѣкога — по-малко; защо нѣкога го остава да живѣе само въ една стая и кухня, а

другъ пжтъ въ две и повече. Защо природата постъпва по този начинъ, тя има свой планъ. Отъ човѣка се иска да слуша. Кажете ли му природата, че трѣбва да има една стая, да благодари на нея; каже ли му, че трѣбва да има две стаи, да благодари; каже ли му да има десетъ стаи, десетъ ще има и ще благодари. Рече ли му да има само една стая, а той иска десетъ, въ скоро време бурето му ще се изпразни. Каквото природата каже, трѣбва да я слушате. Тя е Великиятъ Учитель, който ви ръководи. Не я ли слушате, тя ще ви тури далечъ отъ себе си. Следъ това ще дойдатъ страдания, нещастия; ще охкате, ще пѣшкате, но тя нѣма да ви погледне. Ще мине покрай васъ, и дума нѣма да ви каже. Слушате ли я, изпълнявате ли нейнитѣ закони, вие ще бъдете свободни, ще живѣте разумно.

Една госпожа отъ Стара Загора, сега работи въ едно сиропиталище, дойде единъ день при мене и ми разправи на кратко живота си. Отъ дете тя била религиозна и, като младо момиче още, решила да постъпи въ нѣкой манастиръ, да се предаде въ служене на Бога. После ѝ дошло на ума, че ако се ожени, може да бъде по-щастлива. И така направила: оженила се за единъ добъръ човѣкъ, но голѣмъ материалистъ. Покрай него, и тя ударила на ядене и пиене, отклонила се отъ правия пжтъ, забравила Бога. Родила нѣколко деца, които измрѣли; останалъ ѝ само единъ синъ. Нѣколко години следъ смъртъта на децата, умрѣлъ и

мжжътъ. Не се минало много време, синътъ ѝ се самоубилъ. Тя останала сама въ свѣта, безъ срѣдства, отчаяна и решила да тури край на живота си. Докато обмисляла това решение, тя сънувала единъ сънъ, който я отклонилъ отъ решението ѝ. Сънътъ ѝ билъ следниятъ: Явилъ ѝ се Христосъ и ѝ посочилъ единъ станъ, на който имало парче платно, изтъкано само до половина. Като посочилъ къмъ платното, Христосъ ѝ казалъ: Това платно е твое. Ти го започна, добре работи, но го напусна. Сега отново трѣбва да влѣзешъ въ стана, да свършишъ работата си. Щомъ свършишъ платното, всичкитѣ ти работи ще се наредятъ. Следъ това жената продължи: Като се събудихъ сутринта, спомнихъ си съня и започнахъ да търся начинъ, какъ да влѣза въ стана и да завърша започнатото платно.

Христосъ се явилъ на тази госпожа, казалъ ѝ, какво да прави, но по сжщия начинъ не може да се яви на всички хора. За васъ е важна основната идея, че следъ всички страдания и нещастия, които сполетяватъ човѣка, той пакъ има възможность да придобие щастieto. Постигане на щастieto, това е идеалътъ на човѣчеството. Щастieto представля първа връзка, сливане на две души. Когато душитѣ започнатъ да се сливатъ, нова основа се поставя, новъ свѣтъ се създава. Отъ този моментъ нови деца се раждатъ, нови отношения се поставятъ, нова култура се възцарява — култура безъ дѣление, безъ про-

грами и налагания—култура на любовта. Отъ този редъ, който днесъ съществува въ държавитѣ, въ обществата, въ училищата, въ семействата, свѣтътъ не може да се поправи. Земята днесъ е покрита съ гробища. За да се оправи свѣтътъ, всички хора, двама по двама, трѣбва да се слѣятъ съ Първичния Духъ. Днесъ хората не могатъ да разбератъ и да приложатъ този законъ, поради вътрешно отклоняване, вътрешно заблуждение у тѣхъ. Дойдете ли до щастието, вие ще почнете да говорите на понятенъ езикъ помежду си, и всички ще се разбирате. Нѣма по-велико нѣщо отъ щастието! Нѣма по-велико нѣщо отъ сливане на душитѣ съ Първичния Духъ!

Сега, за да придобиете щастието, гледайте философски на нѣщата. Знайте, че задъ всичко, което става въ свѣта, седи Богъ и корегира. Задъ всичко, което хората говорятъ, пакъ седи Божието Слово и корегира. — Ама нѣкой казалъ нѣкоя обидна, или неразбрана за васъ дума—не се смущавайте, не мислете, че това е противоречие. Вървете напредъ и всичко ще си изясните. Кандидатътъ за щастието гледа другояче на нѣщата. А обикновениятъ човѣкъ, като го бутнешъ малко, той веднага избухва: устата му започва да се криви, рѣцетѣ му се движатъ нагоре-надолу — цѣло земетресение става въ него. Той не е виновенъ. Причината за това се крие въ излишното електричество въ междуетомнитѣ и междумолекулнитѣ пространства на неговата нервна

система. Значи, причинитѣ за земетресенията сж вѣнъ отъ човѣка. Не обвинявайте капитана на парахода, когато последниятъ се клатушка всрѣдъ бурнитѣ морски вълни. — Ама защо не ни казахте, кога да тръгнемъ? Защо не ни казахте, че ще има толкова голѣми вълни? Капитанътъ отговаря: Азъ се подчинявамъ на Великия Законъ. — Това значи да има човѣкъ нови схващания, да разбира смисъла на живота.

Нѣма по-велико нѣщо отъ щастieto!

Нѣма по-велико нѣщо отъ сливане на душитъ съ Първичния Духъ!

Т. м.

31. Лекция отъ Учителя,
държана на 30 май, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

БОЖЕСТВЕНА СВѢТЛИНА.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини“.

Размишление.

Чете се резюме на миналата лекция.

Сега, като говоря за междумолекулно и междуатомно пространство, ще знаете, че първото е свързано съ чувствата, а второто — съ мислитѣ. Чувствата се проявяватъ въ гжста материя, въ която се образува повече топлина, отколкото свѣтлина. Въ междуатомното пространство се проявяватъ мислитѣ на човѣка, които образуватъ повече свѣтлина, а по-малко топлина. Затова, именно, казватъ, че хората на мисълта сж хладни, студени. Когато чете, когато учи, човѣкъ се нуждае отъ свѣтлина. Когато краката на човѣка сж истинали, той се нуждае отъ топлина. За да се ползува правилно отъ свѣтлината и отъ топлината, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да научи законитѣ на свѣтлината и на топлината, да знае, какъ и кога да ги прилага.

Съвременнитѣ хора не успѣватъ въ много работи, защото мислятъ, че благата, къмъ които се стремятъ, се придобиватъ по механиченъ начинъ. Това е старъ възгледъ, оста-

налъ отъ далечното минало на човѣчеството. Тази е причината, поради която детето очаква всичко отъ майка си, синътъ—отъ баща си, дъщерята — отъ майка си, ученикътъ — отъ учителя си, болниятъ — отъ лѣкаря и т. н. Това е вѣрно отчасти само, по отношение на физическия свѣтъ. Обаче, и на физическия свѣтъ, за предпочитане е човѣкъ да прави усилия, самъ да придобива благата на живота. Какво правятъ сегашнитѣ хора? Тѣ постѣлватъ точно обратно. Цѣлъ животъ бащата работи за сина си, копае на лозето, оре нивата, за да може синътъ да учи, да се образова, да придобие знания. Бащата носи скжсани дрехи и обуца, да има повече пари, да облѣче добре сина си. А синътъ чете, пише, облича се добре, ходи по разходки съ другари, не мисли, че трѣбва да помогне на баща си. Той счита, че въ реда на нѣщата е бащата да копае, да дига и слага мотиката. Бащата се въодушевява отъ надеждата, че единъ день синъ му ще стане ученъ човѣкъ, и затова има сили да работи на лозето и на нивата, но синътъ не цени тѣзи грижи, този тежъкъ трудъ. Той не казва, че единъ день, като стане баща, ще следва примѣра, който е видѣлъ въ дома си. Като гледа, че баща му день следъ день старѣе, синътъ казва: Остарѣ вече баща ми, трѣбва да си замине за онзи свѣтъ. Най-после бащата заминава, но синътъ не е придобилъ онова, отъ което сърдцето и душата му се нуждаятъ.

На какво се дължи това противоречие въ живота? Нѣкои ще кажатъ, че това е карма. Обаче, кармата не обяснява нѣщата. Ако приемете, че известно противоречие въ живота се дължи на кармически отношения, вие трѣбва да го доскажете. Всѣко нѣщо, което човѣкъ приема, трѣбва да се докаже. Въ геометрията, запримѣръ, се казва, че сборътъ отъ вътрешнитѣ ъгли на трижгълника се равнява на два прави. Който приема тази теорема, едновременно съ това той я доказва. За да не поддържа синътъ въ себе си мисълта, че баща му трѣбва да си замине, самиятъ баща не трѣбва да допуща тази мисълъ. Като започне да остарява, бащата мисли, че е време вече да замине за другия свѣтъ, да не прѣчи на младитѣ да живѣятъ. Щомъ той мисли така, синътъ възприема мисълта му и очаква вече заминаването на баща си. — Не, докато живѣе на земята, човѣкъ трѣбва да мисли, каква работа му предстои още да извърши, а не, кога по-скоро да замине за другия свѣтъ. Какъвъ смисълъ има разбирането на бащата, че трѣбва да се живѣе, ако той самъ за себе си говори, че трѣбва да замине? Човѣкъ трѣбва да бѣде последователенъ въ това, което говори. Какъвъ смисълъ има да проповѣдвашъ единъ моралъ, а да изпълнявашъ другъ?

Господарьтъ казва на слугитѣ си, че не трѣбва да лъжатъ, а като дойде до своитѣ отношения къмъ тѣхъ, той си позволява по-нѣкога да ги лъже. Нѣкой изисква отъ хората

да го обичатъ. да му се подчиняватъ, а щомъ дойде до него, счита, че е свободенъ, т. е. не е длъженъ да ги обича. — Защо? — Защото не мога да обича. Щомъ не може да обича, а изисква отъ хората да го обичатъ, той нѣма никакъвъ моралъ въ себе си. Който живѣе по закона на любовта, той едновременно трѣбва да дава и да взима. Не постѣпва ли така, нищо не може да го извини. Колкото и да се извинява човѣкъ, природата не приема неговитѣ извинения. На човѣшкитѣ извинения природата отговаря по следния начинъ: Който обича, той придобива животъ; който не обича, той намира смъртта. — Защо трѣбва да обичате? — За да придобиете живота. — Какво ви очаква, ако не обичате? — Смъртъ, страдания, мжнотии и неуспѣхи. Мнозина поддържатъ кривата философия, че за да те обича единъ, ти трѣбва да мразишъ другъ. — Това е криво разбиране. Любовта не почива на умразата, нито на страха. Каква любовъ е тази, която се дава отъ страхъ? Ще дойде нѣкой младъ момъкъ при една мома, ще извади револверъ насреща ѝ и ще я застави да му каже, че го обича. Любовъ, която се дава отъ страхъ, не е истинска. Любовта е сила, която не отстъпва предъ никакви външни насилия. Любовта изключва страха.

Коя е причината за противоречията? — Противоречията се криятъ въ човѣка, въ неговитѣ вътрешни чувства, въ това, което той е складиралъ въ своето подсъзнание. За да

разбере това, човѣкъ трѣбва да познава естеството си. Като познава себе си, човѣкъ ще познава и другитѣ хора. Така той ще разбере, че като форма, всѣки човѣкъ, всѣко сѣщество носи въ себе си известенъ родъ сили, които указватъ добро или лошо влияние върху хората. Тази е причината, задето едного обичате повече, а другиго — по-малко. Всички хора обичатъ малкото агънце, радватъ му се, галятъ го. Обаче, като видятъ змия, всички отстѣпватъ настрана, страхуватъ се отъ нея.—Защо? — Агънцето носи единъ родъ сили, а змията — други сили, съвършено противоположни на тия, които сѣ въ агнето. Значи, споредъ устройството си, външнитѣ форми пречупватъ свѣтлината въ себе си по особенъ начинъ, вследствие на което произвеждатъ благоприятно или неблагоприятно влияние върху човѣка. Змията, запримѣрь, така пречупва свѣтлината въ себе си, че произвежда голѣми сътресения върху човѣшкия мозѣкъ. Като наблюдавате черепата на змията, намирате голѣма дисхармония въ него. Моралнитѣ ѣ чувства сѣ едва въ зачатъчно сѣстояние. Змията е лишена отъ нѣжностъ, отъ съчувствие, въ замѣна на което въ нея сѣ силно развити разрушителнитѣ елементи. Свѣтлината, пламѣкътъ, който излиза отъ очитѣ на змията, внася страхъ, ужасъ въ човѣка. Страхътъ прекѣсва връзката въ човѣшкото сѣзнание, и той може да припадне. За да не се прекѣсва тази връзка, на помощъ иде вѣрата. Дето има вѣра, тамъ страхътъ е

изключенъ. Докато човѣкъ вѣрва въ нѣкого, страхътъ стои настрана. Щомъ изгуби вѣрата си, страхътъ дохожда на пръвъ планъ.

Какъвъ е произходътъ на страха?—Страхътъ е остатъкъ отъ далечното минало, когато човѣкъ се е отдѣлилъ отъ Бога, т. е. когато е скжсалъ връзката си съ Първата Причина. Въпрѣки отклоняването на човѣка, Богъ пакъ го държи въ съзнанието си и го заставя да се подчини на Неговитѣ закони. Страхътъ е остатъкъ отъ една култура, въ която животинскиятъ елементъ е ималъ преодоляваще влияние. Страхътъ е най-високото чувство въ животинското царство. Човѣкътъ, който е живѣлъ презъ тази епоха, е билъ много високъ, надъ 15 м. височина. Той е билъ гигантъ. За да се развие страха въ него, помогнали му сж голѣмитѣ сътресения, голѣмитѣ преживявания, презъ които е миналъ. Отъ силни сътресения, той е билъ подхвърлянъ въ въздуха като перце. И до днесъ още хората носятъ последствията на тия силни преживявания. Съ това се обяснява страха на човѣка отъ змия. Той е страдалъ много пжти отъ змия, вследствие на което и до днесъ носи спомена отъ тази опитность. Страхътъ, който човѣкъ е преживялъ въ миналото, днесъ се е видоизмѣнилъ, преминалъ е презъ разни фази: страхъ за прехрана, страхъ отъ външни условия на живота, страхъ отъ болести, отъ сиромашия, отъ пожари, отъ природни стихии и т. н. Този страхъ е естественъ.

Казано е въ Писанието: „Начало на мъдростта е страхъ Господенъ“. Въ страха влиза разсуждение, разумъ. Като се страхува, човѣкъ започва да мисли. Безъ страхъ никаква мисълъ не може да се събуди у човѣка. Страхътъ предпазва човѣка отъ зло. Затова е казано, че начало на мъдростта е страхъ Господенъ. Вмѣсто да се пазятъ отъ злото, хората се пазятъ отъ правене на добро. Тѣ казватъ: Не е нужно човѣкъ да прави добро. Нѣкои хора правятъ добро отъ страхъ, а нѣкои не правятъ добро отъ страхъ. Запримѣръ, единъ богатъ човѣкъ върви самъ въ гората. Срѣща го просекъ, спира го и му иска милостиня. Богатиятъ иска да му даде нѣкаква монета, но като си представи, че при отваряне на кесията си, просекътъ ще види златнитѣ монети, ще се съблазни и може да го нападне, той казва: Нѣмамъ пари. Значи, отъ страхъ той се отказва да направи добро. Богатиятъ може да постъпи и по другъ начинъ. За да не настрои просека противъ себе си, той му казва: Понеже нѣмамъ пари въ джоба си, ела у дома да ти дамъ. Въ този случай той прави добро, но пакъ отъ страхъ. Въ правене на доброто човѣкъ не трѣбва да се ръководи отъ страха, но отъ благото, което доброто ще допринесе, както за него, така и за онзи, на когото се прави. И въ правене на доброто, човѣкъ пакъ трѣбва да знае, какъ да приложи свѣтлината.

Следователно, който иска да подобри живота си, той трѣбва да познава законитѣ на

свѣтлината и да ги прилага. Човѣкъ не може да бжде мораленъ, нито духовенъ, ако не разбира законитѣ на свѣтлината. Моралниятъ и духовниятъ животъ подразбиратъ изобилие на свѣтлина, която внася духъ и разположение у човѣка. Тази свѣтлина се отразява благоприятно върху развитието на човѣшкия мозъкъ. Тя влиза не само презъ очитѣ на човѣка, но и презъ всичкитѣ му пори. Като минава презъ всички части на тѣлото, отъ едни органи тя се приема като въ вгълбнати огледала, а отъ други се отразява като въ изпъкнали огледала. Въ това отношение нѣкои отъ органитѣ играятъ роля на срѣди, които разпръсватъ свѣтлината, като изпъкнали огледала, а други я събиратъ, като вгълбнати огледала. Когато човѣкъ събира известни енергии въ себе си, като вгълбнато огледало, той трѣбва да знае, какъ да ги събира. Като разпръсва известни енергии, той трѣбва да знае, какъ да ги разпръсва, т. е. какъ да ги отразява. Медиумитѣ сж хора, подобни на вгълбнатитѣ огледала. Тѣ събиратъ въ себе си духове, като живи енергии, съ които трѣбва да знаятъ, какъ да се справятъ. Нѣкои медиуми знаятъ начини за събиране на духове около себе си, но не знаятъ, какъ да се освободятъ отъ тѣхъ, т. е. какъ да ги разпръснатъ. Като се намѣри на тѣсно, медиумътъ започва да бѣга, но съ него заедно и духоветѣ бѣгатъ. Тогава той търси човѣкъ, който може да го освободи отъ духоветѣ.

Съвременнитѣ хора понѣкога ставатъ магиици. Въ ума имъ влиза нѣкаква мисль, отъ

която день и нощ не могат да се освободятъ. Запримѣръ, нѣкой си внуши, че го преследватъ да го убиятъ и не може да се освободи отъ тази мисль. Дето и да отиде, каквото и да направи, все тази мисль го преследва. Въ сжщностъ никой не го преследва. Той самъ си е внушилъ тази мисль, или я приелъ отнѣкъде. Може би въ това време да преследватъ другъ нѣкой човѣкъ, или нѣкое животно. Запримѣръ, често се случва следното. Минавате презъ нѣкоя гора. Въ това време ловець гони единъ заекъ. Заекътъ е много активенъ, бѣга, иска да избегне преследването, търси начинъ да скрие следитѣ си. Вие пъкъ сте пасивенъ и готовъ да възприемате чужди мисли и състояния. Като минете покрай мѣстото, дето заекътъ е билъ гоненъ, вие възприемате неговия страхъ, неговитѣ мисли и започвате да се страхувате, да чувствувате, че нѣкой ви гони. Казвате: Защо ме преследватъ като заекъ? — Никой не ви преследва. Като окултенъ ученикъ, вие трѣбва да се замислите, да влѣзете въ положението на заека и да отправите мисълта си къмъ ловеца, да му кажете, че това, което прави, не е добро. Посъветвайте го мислено да прибере пушката си, да се върне у дома си, а заекътъ да остави на спокойствие. Ако не направите това, вашата глава ще пати. Ако ловджията не съзнава, че си служи съ насилие, вашъ дългъ е да му кажете това.

Човѣкъ, като разумно сжщество, трѣбва да помага на по-слабитѣ отъ себе си. Не по-

зволювайте въ ваше присъствие да се вършатъ престѣпления. Видите ли, че нѣкой паякъ хваналъ муха, или нѣкой змия хванала жаба, или нѣкой човѣкъ хваналъ заекъ, или нѣкой соколъ хваналъ птичка, насочете мисълта си къмъ тѣхъ и кажете имъ да пуснатъ жертвата си. Кажете имъ, че въ ваше присъствие, предъ очитѣ си не позволявате да вършатъ престѣпления. Далечъ отъ очитѣ ви могатъ да правятъ, каквото искатъ. Нѣкои ще възразятъ, че Господъ е създалъ всички животни, че Той е наредилъ животнитѣ да се изстребватъ едни-други. — Вие трѣбва да знаете, че всичко, което става около васъ, е предметно учение, и човѣкъ трѣбва да учи отъ това, да прояви своята разумность. Когато види, че предъ очитѣ му се върши нѣкакво престѣпление, разумниятъ човѣкъ не чака да слѣзе Господъ отъ небето и да го спре, но съ мисълта, съ чувствата и съ волята си той го предотвратява. Богъ се проявява чрезъ мислитѣ, чувствата и действията на разумния човѣкъ. Волята на Бога се заключава въ помощта, която можете да дадете на по-слабитѣ, на помалкитѣ отъ васъ. Кажете ли, че се страхувате да противодействувате на престѣплението, което се върши предъ очитѣ ви, ще ви поставятъ въ положението на заекъ, да ви гонятъ, да ви преследватъ, докато развиете смѣлость и безстрашие.

Като ученици, вие трѣбва да приложите сѣщия моралъ и въ отношенията си къмъ хо-

рата. Срѣщате единъ беденъ, отчаянъ човѣкъ, който е решилъ да се самоубие. Не го съдете, не търсете причината на отчаянието му, но отправете своята добра мисълъ къмъ него, да му въздействувате, да го отклоните отъ решението му да се самоубие. Опитайте се после да поговорите съ него, да създадете връзка. Какво правятъ съвременнитѣ хора въ такива случаи? Всѣки бърза по своята работа, и ако срещне такъвъ човѣкъ, погледне го и казва: Богъ има грижа за него. Той ще му помогне. Щомъ си кажете така, вие се успокоявате и продължавате пжтя си. Какво ще бжде положението на вашето тѣло, ако ржцетѣ ви кажатъ, че и безъ да работятъ, свѣтътъ ще се оправи? Тогава краката ще кажатъ, че и безъ да ходятъ, безъ да се движатъ, свѣтътъ ще се оправи. Езикътъ ще каже, че и безъ говоръ нѣщата се разбиратъ. Сърдцето ще каже, че и безъ да тупа животътъ си тече. Мозъкътъ ще каже, че и безъ мисълъ нѣщата си съществуватъ. Откаже ли се всѣки органъ отъ своята функция, въ края на краищата тѣлото е осъдено на смъртъ. — Не, щомъ сте дошли на земята, всичкитѣ ви органи, външни и вътрешни, трѣбва да работятъ: ржце, крака, очи, носъ, уста, сърдце, мозъкъ, стомахъ — всичко въ човѣка трѣбва да работи правилно, съзнателно, разумно. Само по този начинъ свѣта може да се оправи. Богъ ще оправи свѣта чрезъ хората.

И тъй, като ученици, вие трѣбва да започнете съ малки опити. Щомъ чуете, че нѣкаква муха бръмчи, вижте, коя е причината за бръмченето ѝ. Разберете ли, че тя се е оплела въ паяжината на нѣкой паякъ, който се готви да я удуши, веднага станете на кракъ. Идете близо до паяжината и отправете мисълта си къмъ паяка да пусне мухата на свобода. Ако не ви послуша, развалете паяжината му, освободете мухата, а паякътъ хвърлете вънъ. Истинскиятъ човѣкъ се познава въ малкиѣ работи. Ако човѣкъ не се трогва отъ страданията на мухата, на птичката, на заека, той нѣма да се трогва и отъ страданията на хората. Ако човѣкъ страда само за своитѣ близки, че жена му умрѣла, или дъщеря му се разболѣла, това е обикновенъ, прозаиченъ животъ. Да страда човѣкъ за мухата, за жабата, за птичката, за заека, за човѣка, това подразбира поетиченъ, съзнателенъ животъ.

Ще кажете, че мухата е дребно, нищожно сѣщество. Разгледайте я съ лупа, да видите, колко е красива. Свържете се съ нея въ астралния свѣтъ, да видите, че и тя е интелигентна. Това не се отнася до всички мухи, но само до ония, които сж запазили своитѣ първични качества. Ако такава муха кацне на носа, на челото, на главата ви нѣкъде, съ това тя иска да ви каже нѣщо. Мухата, както и всички живи сѣщества, може да бжде проводникъ на възвишени мисли. Чрезъ нея нѣкое разумно сѣщество говори на човѣка, казва му, че не мисли право,

или не постъпва право. Нѣкой човѣкъ на-
мислилъ да извърши едно престъпление. Дойде
една муха при него, кацне на носа му. Той я
изгони, но тя повторно кацне на носа му. Той
пакъ я изгони. Мухата кацне трети, четвърти,
десети пътъ на носа му, докато го застави
най-после да мисли право и да се откаже отъ
престъплението, което е решилъ да направи.
Нѣкой пише писмо, съ което иска да развали
една добра работа. Дойде нѣкоя муха при
него и кацне на носа му. Той я изгони, тя
пакъ кацне. Докато не се откаже отъ писмо-
то си, мухата не го оставя на спокойствие.
Съзнателно ли е това кацане на мухата, или
несъзнателно? Щомъ съ кацането си мухата е
въ състояние да отклони човѣка отъ кривия
пътъ, това кацане е съзнателно и на мѣсто.
Ще кажете, че това е нѣкакво съвпадение.
Какъ тълкувате нѣщата, това не е важно. Ва-
жно е, че въ колективното съзнание на жива-
та природа всички явления сж неразривно
свързани. Живата природа праща единъ чо-
вѣкъ да каже на приятеля си, че това, което
е намислилъ да прави, не е добро. — Това не
е моя работа. Не искамъ да влизамъ въ лоши
отношения съ приятеля си. Следъ това тя
праща вола. — Не мога да влѣза въ човѣка,
голѣмъ съмъ, не мога да му предамъ твоитѣ
мисли. Тя казва на коня да отиде при човѣка,
но и той се отказва, подъ предлогъ, че е впрег-
натъ. Най-после живата природа използва
мухата. Мухата кацне единъ, два, три пъти

върху носа на човѣка, съ което го заставя да мисли правилно и да се откаже отъ злото, което е решилъ да прави. Който не знае причината за настояването отъ страна на мухата, ще се чуди, какво иска тя отъ него. Обаче, който мисли, ще разбере, че между кацането на мухата върху носа на човѣка и изправянето на мисълта му, има нѣкаква връзка.

Седи една млада сестра въ стаята си и размишлява върху единъ въпросъ, който я занимава. Въ това време единъ стършелъ влиза въ стаята и започва да хвърчи надъ главата ѝ. Тя става отъ мѣстото си и излиза вънъ. Стършелтъ излиза следъ нея и пакъ хвърчи надъ главата ѝ. Тя влиза въ стаята си, и той следъ нея. Чуди се, какво да прави, страхува се, защото стършелтъ може да я ужили. Отъ страхъ, отъ напрежение, тя започва усилено да мисли, и въ това време се спира върху въпроса, който я занимава. Щомъ изправила мисълта си и започнала да мисли право, стършелтъ хвъркналъ далечъ отъ нея. Защо е хвърчалъ този стършелъ надъ главата ѝ? Ако речемъ да обясняваме тия нѣща, ще дойдемъ до суевѣрието въ живота. Едно е важно да знаете, че между всички явления въ природата има непреривна връзка. Задъ всѣко явление се крие една разумна причина. Отъ човѣка се иска да мисли правилно, да съпоставя фактитѣ и да вади вѣрни заключения.

Сега ще приведа още единъ примѣръ, да видите, какъ невидимиятъ свѣтъ работи. Единъ нашъ приятель ималъ една важна работа, за свършването на която трѣбвало да става всѣка сутринъ въ три часа. Обаче, той нѣмалъ будилникъ, а не могълъ самъ да се събужда. Легналъ си вечеръта и дълбоко въ себе си се помолилъ, да се събуди по нѣкакъвъ начинъ въ три часа, за да започне работата си. Като наближило три часа, той чулъ, че една голѣма муха бръмчи надъ главата му, не го оставя да спи. Той станалъ, погледналъ джобния си часовникъ и видѣлъ, че часътъ е три. Веднага скочилъ отъ леглото си, облѣкълъ се и започналъ да работи. На другата сутринъ мухата пакъ започнала да бръмчи, и той се принудилъ да стане. Това се продължило цѣлъ месецъ, презъ което време той свършилъ работата си. Значи, мухата изпълнила ролята на будилникъ. Невидимиятъ свѣтъ я използвалъ като слуга, като свой проводникъ. Който мисли право, той вижда връзката между всички явления; той се ползува отъ свѣтлината на това знание и върви напредъ. За да се ползува отъ тази свѣтлина, човѣкъ трѣбва да бѣде отворенъ за нея, да има добро разположение на духа.

За да разбере свѣта, човѣкъ трѣбва да има разположение, да вижда нѣщата правилно. Нѣма ли разположение, съзнанието му се помрачава, и цѣлиятъ свѣтъ предъ него изгубва своята красота. По лицата на всички хора той

вижда само сѣнки. Неразположението на единъ човѣкъ само е въ състояние да произведе пертурбация въ всички окръжаващи. Наистина, когато бащата е тжженъ, и майката, и децата ставатъ тжжни. Тжгата, скръбъта, мрачните мисли се предаватъ отъ човѣкъ на човѣкъ. Както свѣтлината постепенно обхваща цѣлото пространство, сжщото прави и тъмнината.

Сега, като говоря за свѣтлината, вие ще имате предъ видъ физическата свѣтлина, която иде отъ слънцето. Тя е първата фаза на свѣтлината. Щомъ изучите законитѣ на тази свѣтлина, вие ще се домогнете до духовната свѣтлина, ще започнете да изучавате и нейнитѣ закони. Физическата свѣтлина изгаря кожата на човѣка. Когато се излага дълго време на действието на слънчевитѣ лъчи, човѣкъ изгаря, почернява. Това е признакъ, който показва, че слънчевитѣ лъчи се отразяватъ благотворно върху човѣка и могатъ да го лѣкуватъ. Който не почернява отъ слънцето, той не се подава на неговитѣ лъчи, т. е. слънцето не може да го лѣкува. Духовната свѣтлина, наречена още „астрална“, има обратно действие на физическата. Тя е мека, приятна и представя отражение на физическата свѣтлина.

За да се ползува отъ свѣтлината, човѣкъ трѣбва да разбира нейнитѣ закони, да не се страхува отъ нея. Нѣкой се страхува отъ силната свѣтлина и гледа по нѣкакъвъ начинъ да я намали, или да я закрие. За тази цель той си служи съ различни цвѣтни абажури: червени,

зелени, сини и т. н. Въмѣсто да туря абажури отвѣтъ, човѣкъ може въ съзнанието си да туря, каквито ще абажури. Запримѣръ, ако иска да тури червенъ абажуръ, нека започне да чете нѣкой любовенъ романъ. Любовниятъ романъ замѣства червения абажуръ. Ако иска да тури на лампата си зеленъ абажуръ, нека започне да мисли върху богатството, какъ може да го придобие; или, нека се заеме съ изучаване на ботаника. Ако иска синъ абажуръ, нека мисли за истината; или, нека излиза вечеръ да наблюдава звездитѣ. Живата природа разполага съ редъ условия за създаване въ съзнанието на човѣка различни цвѣтове. Деньтъ и нощта криятъ въ себе си голѣми богатства. Предъ лицето на Бога и нощта е день. За хората съществува нощъ по причина на това, че въ съзнанието имъ има редъ пластове, които затварятъ пътя на свѣтлината. Щомъ свѣтлината не може да мине презъ тѣзи пластове, въ съзнанието на човѣка настава тъмнина, нощъ.

Изобщо, на стари години хората постепенно губятъ силата на своето зрение, вследствие на което чувствуватъ нужда отъ очила. Когато очитѣ на човѣка отслабватъ, пречупването на свѣтлината не става правилно, и той не вижда предметитѣ ясно. Навсѣкжде, дето свѣтлината не се пречупва и отразява правилно, образитѣ, предметитѣ изглеждатъ криви. Съ това се обяснява, защо, като влѣзе човѣкъ въ нѣкая стая, или въ нѣкой голѣмъ

салонъ, се настройва воинствено. Той е готовъ да се сърди, да се кара съ хората. Това се дължи на жглитѣ, които се образуватъ при пречупване на свѣтлината. Колкото повече криви линии има нѣкой салонъ, толкова по-правилно се пречупва свѣтлината. Щомъ свѣтлината се пречупва правилно, отразената свѣтлина е мека, приятна, и действува благотворно върху човѣка. Защо не виждате погрѣшкитѣ на човѣкъ, когото обичате? — Защото сте го поставили въ храмъ съ сферична форма, въ който свѣтлината се пречупва и отразява правилно. Когото не обичате, вие го поставяте въ храмъ съ много квадрати, които пречупватъ свѣтлината неправилно. Каквото и да ви говори този човѣкъ, все ще ви дразни. Обичѣта и умразата къмъ човѣка се обясняватъ не само чрезъ законитѣ за падането и отразяването на свѣтлината, но и чрезъ великия законъ на любовта. Когато нѣкой човѣкъ постѣпва споредъ закона на любовта, чрезъ него се проявяватъ разумни сжщества, които разбиратъ свѣтлината, а сжщевременно разбиратъ и живота.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате науката на свѣтлината, за да се ползвате отъ нея. Мнозина очакватъ всичко да имъ дойде наготово. — Не, тѣ сами трѣбва да учатъ, да прилагатъ редъ методи въ живота си. Безъ работа и приложение нищо не може да се придобие. Запримѣръ, на нѣкой отъ васъ липсва мекота. Тѣ вървятъ по бащина линия, на-

свеличили сж отъ баща си повече електричество, отколкото имъ е нужно. Тѣ трѣбва да превърнатъ излишното електричество въ магнетизъмъ. — Какъ може да стане това? Българитѣ казватъ: Ако барутътъ на човѣка е сухъ, той трѣбва да го полѣе съ вода. Това значи: ако човѣкъ има много електричество въ организма си, той трѣбва да внесе въ него известно количество влага. Организмътъ се нуждае отъ известно количество вода. Ако нѣма това количество вода, той трѣбва да си я достави по нѣкакъвъ начинъ. Отъ една страна водата улеснява смилането на храната; отъ друга — провежда електричеството. Слабитѣ, сухитѣ хора иматъ въ организма си излишно количество електричество, а пълнитѣ — излишно количество магнетизъмъ. За да се освободятъ отъ излишнитѣ енергии въ себе си, сухитѣ хора трѣбва да дружатъ съ пълни, да става правилна обмѣна между тѣхъ. Излишната енергия, била тя електричество или магнетизъмъ, причинява редъ болести. Когато нѣкой пълень човѣкъ заболѣе, въ организма му трѣбва да се внесе електричество; когато нѣкой сухъ човѣкъ заболѣе, въ организма му трѣбва да се внесе магнетизъмъ.

Какво трѣбва да прави окултниятъ ученикъ въ такива случаи? Когато окултниятъ ученикъ заболѣе, той не трѣбва да прибѣгва до лѣкаръ. — Защо? — Защото тази болестъ му е дадена като задача за разрешаване, въ която да приложи своя умъ и своето сърдце.

За да се излѣкува, ученикътъ трѣбва да приложи следната формула: $L^2 M^1 P^1$. Тази формула подразбира, че той трѣбва да вземе две части любовъ, четири части милосърдие и петъ части разумностъ, да ги смѣси заедно и да образува отъ тѣхъ разтворъ, съ който да се лѣкува. Смѣсътъ ще направите по следния начинъ: ще вземете единъ чистъ стъкленъ съдъ и ще налѣете въ него половинъ килограмъ чиста вода. Следъ това ще потопите въ водата тритѣ си прѣста—палецъ, показалецъ и срѣденъ, ще ги държите десетъ секунди и ще вложите въ нея две части отъ любовта. Следъ известно време ще потопите четиритѣ си прѣста въ водата, ще ги държите 15 секунди и ще вложите четири части отъ милосърдието. Най-после ще потопите и петтѣ прѣста въ водата, ще ги държите 20 секунди и ще вложите петъ части отъ разумността. Като приотвите тази рецепта, благодарете на Бога, че ви е дадена, за да се ползвате отъ нея. Щомъ сте неразположени духомъ, или страдате отъ нѣкаква болестъ, взимайте отъ тази вода по три пжти на день — сутринъ, на обѣдъ и вечеръ, по една супена лъжица. Като правите този опитъ, никой не трѣбва да ви вижда, особено външни хора. Тя е дадена само за ученицитѣ. Изнесете ли я навънъ, тя нѣма да даде никакви резултати. Ако отъ първия пжтъ не получите никакъвъ резултатъ, направете опита още два-три пжти, докато придобиете известенъ резултатъ. Безъ опити нищо нѣма да придобиете.

Опитътъ играе важна роля въ всички области на живота и на науката. И въ новата наука опитътъ е на първо мѣсто.

Какво значение има потопяването на прѣститѣ въ водата? Отъ всѣки прѣстъ тече известенъ родъ енергия, която се мѣни всѣки моментъ. Въ този смисълъ прѣститѣ представятъ проводници на енергии. Всѣко дигане на ржцетѣ означава изтичане на енергия. Когато благославяше, Христосъ дигаше ржцетѣ си. Така и Яковъ благослови синоветѣ си. Всѣки човѣкъ е опиталъ и знае, че отъ прѣститѣ на човѣшката ржка изтичатъ енергии, които той може да използва съзнателно за лѣкуване. Като знаете това, направете опита съ водата. Водата трѣбва предварително да бжде приготвена, та когато ви потрѣбва, да бжде на разположението ви.

И тъй, изучавайте законитѣ на Божествената свѣтлина, чрезъ която иде знанието. Безъ свѣтлина нѣма знание.

Т. м.

32. Лекция отъ Учителя,
държана на 6 юний, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

ЗАДНА СТРАЖА.

Т. м.

Размишление.

Напишете на дъската думитѣ „татко, баща, отецъ“ и мислете върху тѣхъ, да схванете *вжтрешния имъ смисълъ, вжтрешното имъ съдържание*. Какъ мислите, едно и сжщо ли е съдържанието на тѣзи три думи? Ако зададете този въпросъ на нѣкой професоръ по филология, той ще започне да ги анализира и ще дойде до нѣкакво заключение. Ако съдържанието и смисълътъ на тия думи сж еднакви, нѣмаше защо да сжществуватъ три различни думи за едно и сжщо понятие. Веднѣжъ сжществуватъ, това показва, че между тѣхъ, като понятия, сжествува и външно, и вжтрешно различие. Както тоноветѣ се различаватъ помежду си по височина и по интензивность, така сжщо се различаватъ думитѣ „татко, баща и отецъ“. За да опредѣлите, коя отъ тритѣ думи има най-голѣма височина и интензивность, вие трѣбва да имате точна мѣрка, съ която да си служите, като съ ключъ.

Като мислите върху тритѣ думи, вие ще се домогнете до новъ начинъ на разсжждане. Като се спирате върху буквитѣ, съ които се пише всѣка една отъ даденитѣ думи, вие ще разберете тѣхното съдържание и смисълъ. За-

примѣръ, думата „татко“ започва съ буквата „Т“, която е знакъ на противоречие, на препятствие на физическия свѣтъ. Тази буква се проявява само въ материалния, въ физическия свѣтъ. Думата „баща“ започва съ буквата „Б“. Нѣкои пророци наричатъ Бога свой Баща. Като казватъ за себе си, че сж говорили съ Баща си, тѣ иматъ предъ видъ Бога. Буквата „Б“ представя духовния свѣтъ. Тя е семе, посадено въ земята и дава първа издѣнка, първа проява на живота. Животътъ пъкъ се изявява чрезъ духовния свѣтъ. Дето има животъ, тамъ има духъ, тамъ е духовното. Думата „Отецъ“ започва съ буквата „О“ — мѣрка на всички нѣща. Когато иска да създаде една вселена, Богъ начъртава единъ кръгъ, т. е. опредѣля границитѣ на тази вселена. Буквата „О“ съдържа възможноститѣ, до които човѣшкото съзнание може да достигне. Значи, отъ тритѣ дадени думи, първитѣ две започватъ съ съгласни букви, а третата — съ гласна. Отъ началнитѣ букви на тѣзи думи се образува думата „тоб“, която означава сжщество, което граби. Може да се образува и думата „бот“, която на български значи бодене, шиене съ игла, а на английски означава „двама“. Значи, двама души могатъ да направятъ нѣщо. Тѣй щото, за да ушие нѣщо, човѣкъ непременно трѣбва да има бодъ, игла, шило. Безъ шило, безъ игла и най-опитниятъ шивачъ не може да ушие.

И тъй, като разглеждате буквитѣ, отъ които сж съставени думитѣ, вие ще се домогнете до вътрешното съдържание на думитѣ, а сжщо и до тѣхния смисълъ. Всѣка дума е съставена отъ букви, които се подчиняватъ на известни закони. Можете ли да кажете, коя е първата дума, съ която българскиятъ народъ е започналъ своето сжществуване? Не можете. Това знае само онзи, у когото висшето съзнание е пробудено. По употребата на едни или други думи, може да се каже, кой човѣкъ, къде живѣе — на физическия, въ духовния или въ Божествения свѣтъ. Когато нѣкой човѣкъ употребява думата „татко“, това подразбира, че той е живѣлъ на физическия свѣтъ и е заминалъ вече за другия свѣтъ. Дали този човѣкъ е билъ на земята царь, князь, министъръ, това не е важно. Отъ онзи свѣтъ погледнать, той е подобенъ на всички хора, които сж на еднаква степенъ на развитие. Въ духовния свѣтъ, а още повече въ Божествения, никакви титли не сжществуватъ. Тамъ сжществуватъ други имена, за които хората нѣматъ никаква представа. Не само хората, но и ангелитѣ не знаятъ, какво сжществува въ висшитѣ свѣтове.

Мнозина се хвалятъ, че сж говорили съ Татко си, т. е. съ Бога. — Щомъ сж говорили съ Бога, тѣ сж учени хора. Тогава нека кажатъ, колко звезди има въ нашата слънчева система. Тѣ ще кажатъ, че не знаятъ. Ако отидете при нѣкое малко овчарче и го запитате, колко овце, говеда, или коне има баща му,

то ще ви отговори. Ако го питате, колко братя и сестри има, и на този въпросъ ще ви отговори. Какъ е възможно малкото овчарче да знае всичко, което го питатъ, а ти, голѣмиятъ човѣкъ, който си говорилъ съ Бога, да не знаешъ, колко звезди има въ нашата слънчева система, колко добри и лоши хора има на земята, колко ангели има на небето?

Като се говори за добри и лоши хора, ние разбираме две прогивоположни движения: едното движение е надолу, а другото — нагоре. Стремежътъ на лошия човѣкъ е надолу, къмъ земята, а на добрия — нагоре, къмъ Бога. Отъ това гледище, ние не можемъ още да наречемъ добъръ човѣкъ онзи, който е направилъ нѣкакво добро. Ако този, който прави добро, е добъръ човѣкъ, тогава и касапинътъ, който храни и гои своитѣ овце, ще излѣзе добъръ човѣкъ. Каго храни говедата и овцетѣ си, той се ръководи отъ мисълта да ги угои, че като ги заколи, да продаде месото имъ по-скъпо, повече да спечели отъ тѣхъ. Добриятъ човѣкъ се опредѣля отъ правилното движение. Той може да слѣза и да се качва, той може да върви напредъ и назадъ, налѣво и надѣсно, но всѣкога е добъръ, понеже стремежътъ му винаги е насоченъ нагоре. Който се стреми къмъ центъра на земята и се отдалечава отъ Бога, каквито добрини да прави, той не може да мине за добъръ човѣкъ, понеже користолюбието прониква въ неговитѣ стремежи.

Сега, като разсждаваме върху доброто и злото, нѣкои се обезсърдчаватъ и казватъ, че не сж добри хора. Добриятъ и лошиятъ човѣкъ се опредѣлятъ отъ посоката на своето движение. Докато се движи нагоре, човѣкъ не трѣбва да се безпокои, нито да се самокритикува. — Ама не се движа бързо. — Върви и не спирай въ пжя си. — Погрѣшки правя. — Изправяй погрѣшките си и продължавай своя пжтъ. Когато видниятъ музикантъ, художникъ или писателъ направи нѣкаква погрѣшка, той не се спира да се извинява, но изправя погрѣшката си и продължава да върви напредъ. Всѣка погрѣшка може да се изправи. Какво струва на виртуоза да изправи погрѣшката си? Ако тоноветѣ на музиката не сж правилни, причината за това може да бжде или въ лжка, или въ струните на цигулката или въ друга нѣкоя нейна частъ. Обаче, ако първиятъ моментъ тоноветѣ не сж правилни, следниятъ моментъ могатъ да се изправятъ.

За да дойде до положение да изправи погрѣшките си, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да мисли, да разсждава право. Като разсждава правилно, той ще има ясна представа за думите „татко, баща и отецъ“. Думата „татко“ подразбира онзи, който те е родилъ на земята. Думата „баща“ подразбира онзи, който те е родилъ въ духовния свѣтъ. Апостолъ Павелъ казва на своите последователи: „Азъ ви родихъ“. Той говори за духов-

но, а не за физическо раждане. Отецъ пъкъ е Онзи, Който е далъ възможность на човѣка да се прояви въ свѣта. Христосъ казва: „Азъ и Отецъ ми едно сме“. Следователно, що се отнася до Отца съ Него човѣкъ не може да се разговаря, но съставя едно цѣло. Може ли човѣкъ да говори съ ржката си? Може ли ржката да каже на човѣка, че нѣма нужда отъ него? Ржката не може да говори. Езикътъ говори за всички удове. Той се застъпва за тѣхъ. Той се наема да ги застищава предъ върховния господарь. Когато пострада нѣщо, ржката се отнася до мозъка. Мозъкътъ заповѣдва на езика да съобщи това нѣщо, дето трѣбва. Езикътъ веднага съобщава на окръжаващата срѣда да се взематъ нужнитѣ мѣрки. Не се минава много време, и ржката получава помощъ.

Какъвъ изводъ ще извлѣчете отъ говореното дотукъ? — Че всички имате желание да учите. Тази е причината, поради която често съжбялявате, че отъ много години сте ученици, а почти нищо не сте научили. Нѣкои отъ васъ пъкъ искатъ часъ по-скоро да свършатъ училището. Свършването е нѣщо обикновено. То представя физически процесъ. Нѣщата се свършватъ само на физическия свѣтъ. Въ духовния свѣтъ нѣщата не се свършватъ. Тамъ има вѣчно учение. Дали е въ физическия, или въ духовния свѣтъ, човѣкъ трѣбва непрестанно да учи: той ще се учи да пѣе, да свири. При това, той ще учи,

докато постепенно започне да изпълнява и най-малки парчета. Щомъ дойде до високия мораленъ свѣтъ, човѣкъ често се натѣква на противоречия. Запримѣръ, той се облѣче хубаво, съ бѣли вълнени дрехи, но изведнѣжъ му казватъ, че тѣзи дрехи не сж негови, не ги е изработилъ самъ. Тѣзи дрехи сж изработени отъ вълната на овце, които сами сж я приготвили. Следъ тѣхъ други, по-свършени същества, сж ги изпрели, изтѣкали, скроили, ушили, а на човѣка дали възможность само да се облѣче съ тѣхъ и да ги рекламира по широкия свѣтъ. Съ каквото и да се облѣче, човѣкъ носи все чужди произведения.

Казватъ, че човѣкъ трѣбва да се облича добре. Какво представятъ дрехитѣ за човѣка? Срѣщате по улицата човѣкъ, облѣченъ съ царски дрехи, съ мантия, съ корона на глава, но минаватъ - заминаватъ покрай него, безъ да му обръщатъ внимание. Този човѣкъ върви изъ улицитѣ на нѣкой голѣмъ американски градъ. Всички американци го поглеждатъ, усмихватъ се, безъ да се спиратъ предъ него. Тѣ си казватъ: Какъ и по какъвъ случай този европейски царъ е дошълъ въ Америка? Отпредъ погледнатъ, той добре имитира нѣкаква царска личностъ. Погледнете ли го откъмъ гърба, виждате, че цѣлиятъ му грѣбъ е облепенъ съ обявления, съ реклами. Той казва: Вмѣсто да викамъ по улицитѣ и да рекламирамъ разнитѣ стоки, по-добре да нося рекламитѣ на гърба си, че който мине покрай ме-

не, да чете. Какво прави този човѣкъ? — Вечеръ се връща дома си, но вече детрониранъ. Денемъ, като изгрѣе слънцето, той пакъ се коронясва: сутринъ се коронясва, вечеръ се детронира. Добре е човѣкъ да рекламира нѣщо. — Какво? — Истината. Какво по-хубаво отъ това, ако всички стихове и глави на истината бждатъ написани върху човѣка? Който мине все ще прочете нѣщо.

Понѣкога хората сж отъ онѣзи царски синове, които носятъ на гърба си напечатани различни реклами. Когато и да срещнете, на гърба му все има написано нѣщо: или че е православенъ, католикъ или евангелистъ, или че е свършилъ нѣкаква наука—теология, биология, астрономия, филология и т. н. Какво става най-после? Единъ день разумната природа дойде при човѣка, снесе мантията съ надписитѣ отъ гърба му, снесе короната му, и той остава голъ, съ едно голо съзнание. Докато е на земята, човѣкъ облича и съблича дрехитѣ си, пише и заличава рекламитѣ по тѣхъ. Обаче, влѣзе ли въ духовния свѣтъ, облѣче ли една дреха, той никога не я сваля отъ гърба си. Тамъ не е позволено да се пише нѣщо върху дрехата на човѣка. Когато художниците рисуватъ ангели, тѣ ги рисуватъ съ бѣли дрехи, съ златни пояси, съ широки ржкави, съ крилца близо до раменетѣ. Тѣ считатъ ангелитѣ за жители на Божествения свѣтъ. Когато рисуватъ Купидона, тѣ поставятъ крилцата му отзадъ. Той ходи съ своитѣ

стрели. Когато засгребя, той непременно се влюбва въ него.

Какъвъ е произходътъ на стрелата? Който се е влюбвалъ, той знае, какво представя стрелата на любовта. Стрелата на любовта представя човѣшкия езикъ. Любовта се изразява чрезъ човѣшкия езикъ. Момъкътъ срѣща млада, красива мома и ѝ казва: Като тебе красива мома не съмъ виждалъ досега. Щомъ чуе тѣзи думи, момата се стрѣсва и започва да се оглежда, да види, къде е изразена нейната красота. Така изразена любовта, тя се счита за любовъ на физическия свѣтъ — първа степенъ на любовта. Ако момъкътъ каже на момата, че не е срѣщалъ по-добра мома отъ нея, това представя любовта въ духовния свѣтъ — втора степенъ на любовта. И най-после, когато момъкътъ каже на момата, че не е срѣщалъ по-умна мома отъ нея, това представя третата степенъ на любовта — любовта въ умствения свѣтъ. Когато момъкътъ каже на момата, че тя е ангелъ и не може да живѣе безъ нея, това представя четвърта степенъ на любовта — любовта въ ангелския свѣтъ. Така той се качва все по-нагоре, докато единъ день постигне тази мома. Щомъ я постигне, той започва да слиза надолу, до точката, отдето е започналъ.

Когато изучавате любовта, не се спирайте върху вашитѣ лични възгледи, но ржководете се отъ вашитѣ психологически прояви. Ние сме изследвали проявитѣ на любовъ-

та и въ растенията, и въ животнитѣ, и въ хората и виждаме, че тѣ сж едни и сжщи навсѣкжде. Запримѣрь, когато обичате единъ човѣкъ, или кое и да е живо сжщество, вие го поставяте на единъ и сжщъ уровеньъ съ себе си. Този законъ е еднакъвъ и за хората, и за животнитѣ, и за растенията. При това положение, когато човѣкъ обича човѣка, той се намира предъ две възможности: или слиза до положението на онзи, когото обича, или го подига до себе си. Въ първия случай той страда, а въ втория случай и двамата се радватъ. Човѣкъ може да изпита сжщитѣ страдания и радости и безъ да е влюбенъ въ нѣкакъвъ външенъ обектъ. Запримѣрь, когато човѣкъ се е надценилъ, когато има високо мнение за себе си и мисли, че всичко може да направи, той се е влюбилъ въ себе си и се е подигналъ на по-високъ уровеньъ, отколкото е въ действителность. Следъ години, когато види, че не е направилъ това, което е очаквалъ, той губи вѣра въ себе си, отчайва се и се разлюбва.

Значи, както човѣкъ се влюбва въ себе си, така може и да се разлюби. Какво трѣбва да прави тогава? — Той трѣбва да възстанови любовта къмъ себе си; той трѣбва да възстанови вѣрата въ Божественото начало въ себе си. Като следва Божественитѣ закони, той трѣбва да вѣрва, че всичко, къмъ което душата му се стреми, може да се реализира. Като работи, като учи, сжщевременно

той трѣбва да се ползува и отъ опитноститѣ на своитѣ ближни. Всѣки човѣкъ представя специална форма, въ която е складирано известно богатство, което е въ полза, както за самия него, така и за окръжаващитѣ. Колкото проста да е дадена форма, било човѣшка или животинска, или на нѣкое растение, човѣкъ може да се ползува отъ нея. Разумниятъ човѣкъ се учи отъ всичко, което е вътре и вънъ отъ него.

Човѣкъ трѣбва да гледа на всѣка форма, на всѣко живо същество, като на същество, въ което Божественото живѣе. Щомъ гледа така, той ще има правилни отношения къмъ тѣхъ. Какви сж отношенията на сина къмъ бащата? Какви сж отношенията на момъка къмъ момата? Когато момъкътъ срещне една красива мома, какво ѝ говори? Той ѝ говори за красотата като изразъ на истината. Ако отидете при единъ царь, съ какви думи ще се обърнете къмъ него? Когато болниятъ отива при нѣкой лѣкаръ, какво му говори? Когато бедниятъ отива при нѣкой богатъ, какво иска отъ него? Когато детето види майка си, какво ѝ казва? При всички тия случаи човѣкъ знае, какъ да започне разговора си и какво да каже. Явили се предъ Бога, той не знае, какво да говори. — Защо? — Смирение се иска отъ човѣка. Казано е въ Писанието: „Богъ се противи на горделивитѣ, а на смиренитѣ дава благодать“. Щомъ отидете при Господа, нѣма да Му разправяте, какви страдания и мжч-

нотии имате, нито, какви добрини сте направили. Той знае всичко. Той знае цѣлия ви животъ, съ всички подробности. Едно само не знае: искате ли да учите, или не. Ако искате да учите, ще Му кажете съ всичкото си смирение, че се радвате на Божия свѣтъ и желаете да разберете смисъла на всичко, което ви обикаля. Ще признаете своето невежество и ще пожелаете Богъ да ви даде свѣтлина да учите, да виждате и разбирате нѣщата. Това не става изведнѣжъ, но постепенно. Богъ ще погледне къмъ васъ и ще разбере, искрени ли сте, или не. Ако погледътъ ви е устременъ надолу, Той ще ви остави дълго време на земята. Ако погледътъ ви е устременъ нагоре, Той ще разбере, че имате искрено желание да изучавате Неговитѣ пѣтища. Както и да ви погледне, не се страхувайте отъ Него. Чакайте съ търпение, докато ви отговори и ви изпрати най-добритѣ условия, най-голѣмитѣ блага.

Обаче, докато дойде това време, вие трѣбва да бъдете готови да минете пълно разтърсване. Това значи да се намѣри човѣкъ въ положение, като че свѣтътъ се е свършилъ. Следъ това ще дойде великото посвещение, наречено още „ликвидиране на кармата“. Това значи придобиване на любовта, която сваля оковитѣ на неговия умъ и на неговото сърдце. Освободи ли се човѣкъ отъ оковитѣ, които сж го ограичавали, той се вижда вече обиколень отъ своитѣ братя и сестри, които сж му помагали. Това е действител-

ностъ, а не сънъ. За онзи, който живѣе едновременно и въ този, и въ онзи свѣтъ, това е действителностъ. За онзи, който живѣе само на физическия свѣтъ, това е сънъ. Има ли нѣщо вѣрно въ сѣнищата? Нѣкой сънува, че е богагъ. Като се събуди, вижда, че е беденъ. Другъ пакъ сънува, че е ученъ. Като се събуди, пакъ остава невежа, какъвто е билъ и по-рано. Другъ пакъ е боленъ, но сънува, че е оздравѣлъ. Като се събуди, усѣща, че е по-добре, постепенно върви къмъ оздравяване.

Идеитъ, върху които сега ви говоря, не сж въ противоречие съ вашитъ знания. Когато професорътъ обяснява на студентитъ въпроси отъ висшата математика, тѣ не влизатъ въ противоречие съ знанията, които сж придобили въ отдѣленията. Това, което ученикътъ е научилъ по смѣтане въ отдѣленията—събиране, изваждане, умножение, дѣление, влиза и въ висшата математика. Опитноститъ, които човѣкъ е миналъ въ живота си, непрестанно функциониратъ въ цѣлокупния животъ. Следователно, състоянията, презъ които човѣкъ е миналъ въ живота си — детство, юношество и зрѣла възраст, непрестанно се повтарятъ презъ всичкото време, докато той е на земята. Той може да е старъ, но често се проявява ту като дете, ту като юноша, ту като възрастенъ. Като остарѣе, човѣкъ иска да се върне въ младостта си, да стане отново младъ. Физически той не може да стане младъ, но по състояние, по вътрешно разположение

може да бжде младъ. Иска ли и физически да стане младъ, той непременно трѣбва да мине презъ смъртта. И наистина, стариятъ предпочита да умре и отново да стане младъ, отколкото да живѣе и все повече да остарява.

Сега, като казвамъ, че стариятъ трѣбва да умре, за да стане младъ, това не се отнася до идеитѣ. За да се възприематъ отъ умоветѣ на хората, идеитѣ не трѣбва да остаряватъ. Подъ думата „идея“ ние разбираме само онова, което никога не остарява. При сегашнитѣ разбирания на хората, старъ човѣкъ е онзи, който е отживѣлъ времето си, който не мисли отново да става младъ.

Да се върнемъ пакъ къмъ думитѣ „татко, баща и отецъ“. Свѣтскиятъ човѣкъ има татко, духовниятъ — баща, а Божествениятъ — Отецъ. Това сж три принципа, върху които почиватъ отношенията въ човѣшкия животъ. Значи, който живѣе на физическия свѣтъ, той има татко и майка; който живѣе въ духовния свѣтъ, той има баща; който живѣе въ Божествения свѣтъ, той има великъ Отецъ, създателъ на всичко въ свѣта. Този човѣкъ е далъ ходъ на Божественото въ себе си. Той се е предалъ на служене на Бога — най-високото състояние, до което човѣкъ може да достигне.

Мнозина искатъ да прескочатъ различни тѣ стадии на живота, да прескочатъ грижитѣ на земния животъ и да влѣзатъ направо въ духовния — при ангелитѣ. Това е толкова възможно, колкото е възможно за детето отъ пър-

во отдѣление да отиде между студенти и да изучава тѣхната наука. Колкото и да е способно и развито, това дете не може да следва науката, която се преподава въ университета. За да изучава университетската наука, това дете трѣбва да има дипломъ за завършенъ гимназиаленъ курсъ, да има знанията на студентитѣ. Следователно, има стъпала въ живота, презъ които всѣки човѣкъ трѣбва да мине. Много отъ окултнитѣ ученици сж пропадали въ знанията, въ разбиранията си и затова трѣбва да учатъ, да издържатъ своитѣ изпити. Като не разбира дълбокитѣ причини на нѣщата, нѣкой казва, че като се помоли, Богъ веднага му отговаря. — Това е общо твърдение. Всѣкога не е така. Има хора, които не се молятъ, а Господъ ги слуша. Не е достатъчно само човѣкъ да се моли, за да го слуша Господъ. Да се говори така, това значи, да се качи човѣкъ на пиедесталъ и оттамъ да гледа на нѣщата. — Не, човѣкъ трѣбва да слѣзе отъ своето високо положение и, като дете, да се моли на Бога. Защо човѣкъ трѣбва да се моли на Бога, и защо Богъ трѣбва да го слуша? — Кога човѣкъ не трѣбва да се моли? — Когато направи нѣкаква погрѣшка, човѣкъ не трѣбва да се моли. Тогава той трѣбва да се заеме съ изправяне на погрѣшката си. Щомъ изправи погрѣшката си, той трѣбва да се моли, да му изпрати Богъ повече свѣтлина, да не повтаря сжщата погрѣшка. Ще изправишъ погрѣшката си, за да не се изложишъ предъ

Висшия свѣтъ и предъ хората. — Ще ме слуша ли Господъ? — Ще те слуша, само ако се оставишъ напълно въ Неговитѣ рѣце.

Коя е причината, че Богъ нѣкога само слуша човѣка и отговаря на молитвата му? Представете си, че единъ човѣкъ се дави въ една дълбока рѣка. Ти минавашъ покрай рѣката, виждашъ давящия се и веднага се обръщашъ съ молитва къмъ Господа: Господи, помогни ми да спася давящия! Той веднага ще ти изпрати сили, условия, да го спасишъ. Ти влизашъ въ рѣката, хващашъ давящия и го изваждашъ отъ водата. Следъ това казвашъ: Едва се помолихъ на Господа, и Той ме послуша. — Да, Господъ те послуша, но не заради тебе, а за онзи, който се давѣше. Като не знаешъ причината, защо си получилъ отговоръ на молитвата, невидимиятъ свѣтъ казва, че ти си придавашъ голѣма тежестъ. Богъ обича този, който се дави, и ти казва: Ако спасишъ давящия, и на тебе ще помагамъ. — Ама освенъ мене нѣмаше другъ който да изпълни тази работа. — Който е готовъ да изпълни волята Божия, него Богъ слуша и на него отговаря.

Представете си, че една Божествена мисль минава презъ ума ви. Какво трѣбва да направите съ нея? Ще ѝ дадете възможность да се реализира. Щомъ я реализирате, Богъ ще ви слуша, ще отговори на молитвитѣ ви. Не я ли реализирате, Той нѣма да ви слуша. Речете ли да искате богатство,

сила, знание, молитвата ви нѣма да бѣде приета. — Защо? — Защото невидимиятъ свѣтъ знае, че ако вашитѣ лични желанія се задоволятъ, възвишенитѣ мисли и желанія, които Богъ е вложилъ у васъ, ще останатъ на заденъ планъ. Възвишенитѣ мисли и желанія на човѣка се задоволяватъ по-скоро, отколкото личнитѣ. Изучавайте живота, наблюдавайте пѣтищата, презъ които хората минаватъ, за да си обясните, защо едни хора се молятъ, но молитвата имъ не се приема; защо други хора се молятъ, и молитвата имъ се приема и най-после, защо трета категория хора не се молятъ, а въпрѣки това работитѣ имъ се уреждатъ.

Сегашнитѣ хора търсятъ щастieto. — Защо? — Защото щастieto подразбира цѣвтене. Всѣки иска да цѣвне, да завърже плодъ, и плодътъ да узрѣе. Плодоветѣ на живота зрѣятъ подъ влияние на лжчитѣ на любовта, която носи животъ, радостъ и веселие. Всички хора искатъ да бѣдатъ обичани. — Защо? — За да получатъ нѣщо отъ плодоветѣ, които зрѣятъ при любовта. Вжтрешната нужда на човѣка да бѣде обичанъ, показва, че той търси живота. Ние знаемъ, че любовта носи живота. Изобщо, любовта включва въ себе си истина, свобода, щастие, животъ.

Следователно, когато човѣкъ разбере свободата, истината, щастieto и живота, той се намира вече въ областта на великата любовъ. Какво по-голѣмо щастие за човѣка отъ това, да обича нѣкого безъ да го ограничава? Оби-

чайте човѣка така, че той да се чувствува свободенъ, щастливъ, пълненъ съ животъ и потопенъ въ простора на истината. Човѣкъ може да бжде щастливъ, само когато е свободенъ. Вънъ отъ свободата никакво щастие не сѣществува. За да придобие щастieto, човѣкъ трѣбва да мине презъ физическия свѣтъ, който неизбѣжно носи страдания. — Не може ли безъ страдания? — И безъ страдания може, но животъ безъ страдания е животъ безъ опитности. Въ бждеще, при други условия на живота, възможно е да нѣма страдания, но днесъ, при сегашнитѣ условия, при сегашното развитие на човѣка, страданията сѣ методъ, предвиденъ отъ самата природа.

Единъ американски студентъ отишълъ при единъ виденъ професоръ по философия и му казалъ: Господинъ професоре, искамъ да ми препоръчате единъ кратъкъ, нѣколко месеченъ курсъ по философия. Професорътъ се замислилъ и му отговорилъ: Млади приятелю, има курсове по философия, които продължаватъ нѣколко години; има и шестмесечни курсове. Въ заключение на това, ето какво ще ти кажа: Когато Богъ иска да създаде тиква, нужни Му сѣ само шесть месеца. Когато иска да създаде джбъ, нужни Му сѣ сто години. Философия, придобита за шесть месеца, представя тиква. Философия, придобита въ продължение на нѣколко години, представя солидна основа, върху която човѣкъ може да гради живота си. Животъ безъ страдания е животъ на тиквата.

Животъ съ страдания е животъ на стогодишния джбъ. Като погледнете кората на този джбъ, вие четете по нея изпитанията, презъ които той е миналъ. Бури, вѣтрове, стихии сж напукали кората на джба, но той мълчи, не се оплаква отъ страданията си. Отъ голѣмитѣ страдания джбътъ е придобилъ голѣми знания. Той знае козметика, разбира отъ бояджийство, и затова всѣка година боядисва листата си, прави ги зелени. Ако джбътъ нищо не говори за страданията си, колко повече това може човѣкъ да направи. Добре е човѣкъ да има търпението и устойчивостта на джба. Да прекара цѣли сто години съ заровена глава въ земята, това говори за голѣмото търпение на джба, за неговата голѣма устойчивостъ.

Като говоримъ за великата любовъ, мнозина се страхуватъ, да не би тя да измѣсти човѣшката любовъ. — Не, при идване на великата любовъ у човѣка, човѣшката любовъ ще се освободи, ще се разграничи, ще може свободно да се проявява. Тѣй щото, когато Христосъ казва на ученицитѣ си, че който не се отрече отъ баща си и отъ майка си, не може да Го последва, Той има предъ видъ отричането на човѣка отъ онзи умъ, който търси охолень животъ, отъ онова изопачено сърдце, което всѣкога ще го спъва. Щомъ се отрече отъ своя изопачень умъ и отъ своето изопачено сърдце, човѣкъ ще влѣзе въ пѣтя на великата любовъ, която носи щастието. „Който се отрече отъ баща си и отъ майка си, отъ

братята и отъ сестритѣ си, както и отъ своя животъ, той ще приеме стократно въ бждещия вѣченъ животъ“. Бждещето започва вече да се реализира.

Сега, нѣкои ще кажатъ, че не се нуждаятъ отъ братя и сестри, и лесно могатъ да се откажатъ отъ тѣхъ. — Това е стара философия. Споредъ новата философия на живота, отношенията на хората едни къмъ други сж такива, каквито сж отношенията на Бога къмъ тѣхъ. Значи, каквото е отношението на Бога къмъ човѣка, такива трѣбва да бждатъ и неговитѣ отношения къмъ хората. Това подразбира новъ животъ, нова култура. Какъ ще обичашъ човѣка, ако не го погледнешъ чрезъ очитѣ на Бога? Богъ носи въ ума и въ сърдцето си всички души. Той иска да ги подигне, да имъ даде знание, мъдростъ, да вложи въ душиѣ имъ свобода, истина и животъ, да ги направи щастливи. Той държи въ рждетѣ си всички блага, които е предвидилъ за хората и чака времето да ги даде. Казано е въ Писанието: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкия си умъ, съ всичкото си сърдце и съ всичката си сила! Да възлюбишъ ближния си като себе си!“ Христосъ казва още: Любете враговетѣ си!“ Това сж три закона, три степени, три прояви на любовта, които се намиратъ въ известно отношение помежду си. Ако не люби Бога, човѣкъ не може да люби ближния си, а още повече той не може да люби врага си.

И тъй, човѣкъ първо трѣбва да люби Бога, после — ближния си и най-после — своя врагъ. Тѣзи отношения образуватъ кръгъ, въ срѣдата на който се намира любовта. Тя дава храна на живота. Истината, посадена въ живота като въ почва, дава условия на свободата да покълне, да изкара своитѣ издѣнки. Който се стреми къмъ свобода, той трѣбва да се бунтува въ себе си, да храни священъ бунтъ, священъ гнѣвъ въ душата си, за да разкъса връзкитѣ на старото. — Нали е казано, че кроткитѣ ще наследятъ земята? — Силниятъ човѣкъ е кроткъ, а не слабиятъ, мекушавиятъ.

Единъ проповѣдникъ, известенъ между своитѣ слушатели за добъръ и кроткъ човѣкъ, чулъ едного да говори лоши думи за Господа. Проповѣдникътъ се приближилъ до него, ударилъ му две плесници и го повалилъ на земята. — Защо ме биешъ? — Да знаешъ, какво говоришъ! Богъ те създаде, за да мислишъ право и всѣкога да говоришъ истината. Въ мое присѣствие не позволявамъ да се говори лошо за Господа! Истината трѣбва да се говори! Не се ли говори истината, всѣки ще получи това, което му се пада. Дойде ли до истината, не само човѣкъ може да ви удари две плесници, но самъ Христосъ може да направи това.

Единъ младъ момъкъ често говорилъ лоши думи за Христа. Щомъ се събиралъ съ другари, първата му работа била да се гаври съ името на Христа. Една вечеръ сънувалъ, че билъ на черкова. По едно време той видѣлъ,

че Христосъ излѣзълъ отъ олтаря, отправилъ се къмъ него, ударилъ му две плесници и го повалилъ на земята. На сутринята, като се събудилъ, спомнилъ съня си и започналъ да плаче. Майка му го запитала: Защо плачешъ? Той разправилъ съня на майка си и казалъ, че предчувствува нѣщо лошо. Наистина, следъ две седмици този момъкъ умрѣлъ.

Какво показва този случай? — Човѣкъ трѣбва да държи съзнанието си будно, да не се колебае въ вѣрата си, да не говори лошо за своя Създателъ. Престъпи ли този законъ, дветѣ плесници ще дойдатъ. За да не дойдатъ плесницитѣ, вие трѣбва да се пазите отъ злото. Не се борете съ злото, но го избѣгвайте. Човѣкъ трѣбва да има една свещена идея въ себе си за своя Създателъ, Който внася въ него импулсъ къмъ знание, къмъ свобода, къмъ истина, къмъ красота, къмъ щастие. Всичко може да критикува човѣкъ, но дойде ли до Бога, тамъ трѣбва да се изпълни съ свещенъ трепетъ и благоговѣние, съ свещенъ идеалъ. По това трѣбва да се отличавате като ученици. И ученикътъ нѣкога е билъ вжгленъ, но сега е диамантъ. Той е миналъ и минава презъ такова налѣгане, което е въ състояние да превърне вжглена въ диамантъ. Ученикътъ се отличава по това, че може да пречупва свѣтлината, както диаманта, вследствие на което придобива вжтрешна стойностъ. Той е твърдъ като канара. Никой не е въ състояние да разколебае неговата вѣра и убежденията му. Ученикътъ има

свойствата на диаманта — свѣти. На неговата топлина и хлѣбъ може да се лѣче. Каквито сж свойствата на диаманта, такива сж и на ученика. Заради тѣзи негови качества разумнитѣ същества го носятъ на ръцетѣ си, както хората носятъ прѣстени съ диамантени камъни. Обаче, истинскиятъ ученикъ се крие дълбоко нѣкъде, както диамантитѣ се криятъ въ земята. Има диаманти, заровени на 200 клм. дълбоко въ земята. Дали вѣрвате въ това, или не, то е другъ въпросъ. Ако е наученъ фактъ, единъ день той ще бжде провѣренъ. Важно е да знаете, че ученикътъ съдържа въ себе си свойствата на диаманта. Има ученици, които сж излѣзли вече на повърхността на земята, а други сж още въ земята, на дълбочина 200 километра. Числата 2, 20 и 200 означаватъ принципъ на живота — работа.

Тѣй щото, за да излѣзете отъ дълбочината на земята, въ която сте заровени, отъ васъ се иска работа. Това, което всѣки човѣкъ е заровилъ въ дълбочината на своята земя, представя неговата душа. Човѣшката душа, това е диамантъ, заровенъ въ земята, на дълбочина 200 километра.

И тѣй, научете се да мислите по новъ начинъ. Новиятъ начинъ на мислене започва съ отричане на аксиомата, че $2 + 2 = 4$. Като механическо твърдение, $2 + 2 = 4$, обаче, по новия начинъ на мислене $2 + 2$ не е 4. Числото две представя женски принципъ, а числото четири — мъжки принципъ. Значи, две жени, събрани

на едно мѣсто, не образуватъ единъ мъжъ. Като механически процесъ, две и две дава четири, но като психически процесъ, две и две не с четири. Когато двойката се завърти четири пѣти около себе си, въ възходяща степенъ, ще се получи четири, т. е. мъжкиятъ, разумниятъ принципъ ще се прояви. Числото четири е законъ на еволюция. Следователно, за да се докаже, че $2 + 2 = 4$, нужни сж редъ изчисления. Защото, невъзможно е две жени да образуватъ единъ мъжъ. Когато се казва, че Богъ извади едно ребро отъ Адама и създаде жената, това подразбира нѣщо метафизическо. Създаването на жената е философски въпросъ, за разбирането на който се искатъ знания. Когато видѣ Ева, Адамъ каза: „Това е плътъ отъ плътта ми и костъ отъ костта ми“. Апостолъ Павелъ казва, че жената трѣбва да се подчинява на мъжа, защото е произлѣзла отъ него.— Не, жената не е произлѣзла отъ мъжа. Това е неразбиране на живота. Всички форми, създадени отъ Бога, съставятъ едно цѣло. За да дойде до най-високата форма на развитие, човѣшката душа трѣбва да мине презъ всички форми. Въ всѣка форма тя седи известно време, докато научи нѣщо. Щомъ научи необходимото, тя напуска тази форма и влиза въ друга, по развитие по-висока отъ първата. Достатъчно е човѣкъ да погледне на този въпросъ отъ положението на което се намира днесъ, за да види, презъ какъвъ красивъ пѣтъ е миналъ. После, като погледне, какъвъ пѣтъ

му предстои да минава, съ какви форми да се облича, едва тогава ще разбере красотата и смисъла на живота. Следователно, човѣкъ знае нѣщата дотолкова, доколкото е миналъ презъ тѣхъ и ги е опиталъ. Що се отнася до онова, което е надъ него и което му предстои да мине, той нищо не знае.

Казано е въ Писанието, че човѣкъ билъ създаденъ по образъ и подобие Божие. Това се отнася до първия човѣкъ, а не до сегашния. Много време е нужно на сегашния човѣкъ, за да придобие образъ и подобие Божие. За него това е далечно постижение. Казано е още въ Писанието: „Възлюбилъ е Богъ истината у човѣка“. Възлюбете и вие истината, за да бъдете свободни. Истината ще ви направи смѣли и решителни, да работите за придобиване на свободата си, за да се справите. отъ една страна съ вътрешнитѣ мжнотии въ себе си, а отъ друга — съ външнитѣ мжнотии. Придобие ли истината въ себе си, и щастие то ще дойде, т. е. щастieto ще ви следва. Радвайте се, когато щастieto ви следва, когато е задъ васъ. Ако щастieto е предъ васъ, не се радвайте; не мислете, че сте го придобили. Хиляди години ще го гоните и нѣма да го стигнете. Това показва, че истината и свободата трѣбва да бждатъ винаги предъ васъ, предъ лицето ви, а щастieto — задъ васъ, като задна стража. По този начинъ щастieto казва на човѣка: Ако ти възлюбишъ истината и свободата, азъ всѣкога ще те следвамъ, ще

ти бжда задна стража. Не ги ли възлюбишъ, азъ нѣмамъ довѣрие въ тебе и не мога да те следвамъ.

Щастието е свѣтълъ, възвишенъ духъ, който следва само човѣка на истината и на свободата. Достатъчно е единъ път да ви погледне този духъ, за да трепти душата ви презъ цѣлата вѣчностъ. Да бжде човѣкъ щастливъ, това значи Богъ да го е погледналь, да му се е усмихналь. Крайки сж тия моменти, но ехото имъ се отразява въ вѣчността. Младъ или старъ, всѣки човѣкъ е миналь презъ тази опитностъ. Пулсътъ на неговата душа, която трепти презъ цѣлата вѣчностъ, говори за този моментъ.

Великъ моментъ е придобиване на щастието. За ученика този моментъ е една отъ задачитъ на неговия животъ. Не е ученикъ и не може да бжде ученикъ онзи, когото щастието не следва, за когото щастието не е задна стража. Не е ученикъ и не може да бжде ученикъ онзи, който не държи въ душата си идеята за постигане на щастието. Да бжде човѣкъ щастливъ, защото Богъ го е погледналь и му се усмихналь, това осмисля неговия животъ.

Да придобие щастието, като задна стража въ живота си, това е задача на всѣки човѣкъ.

Т. м.

33. Лекция отъ Учителя, държана на 20 юний, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

ЕЛИПСА И ПАРАБОЛА.

Т. м.

Като ученици на окултна школа, или по-право, като ученици на истината, вие се нуждаете отъ такава наука, между явленията на която да съществува вътрешна, разумна връзка. Тази наука ще ви направи свободни. Свободенъ човѣкъ е онзи, който има една връзка въ живота си. Тази връзка не е нищо друго, освенъ пътъ, посока на неговото движение. Посоката, пътътъ, по който човѣкъ се движи, представя връзката му съ живота. Същото може да се каже и за всѣко небесно тѣло. Всѣко небесно тѣло се движи изъ пространството, но движението му се опредѣля отъ неговата връзка. Движението на небеснитѣ тѣла въ нашата слънчева система се опредѣля отъ връзката имъ съ слънцето. Движението пъкъ на слънцето се опредѣля отъ връзката му съ друго слънце. Въ самото движение нѣма никаква разумностъ. Разумността се крие задъ движението. Запримѣрь, когато краката на човѣка се движатъ, тѣ не съзнаватъ това действие, но задъ движението, задъ действието седи разумна сила, която го направлява. Дали краката, ржцетѣ, устата, или цѣлото тѣло се движи, задъ всѣко движение седи разумна, съзнателна сила, която го направлява. Защо се извършва известно

движение, може да не знаете, но задъ него седи разумна причина, която има строго опредѣлена целъ и намѣрение, за да стане това движение.

Като ученици, които сте изучавали геометрия, вие познавате фигуритѣ елипса и парабола. Вие сте изучавали тия фигури, изучавали сте и редъ теореми върху тѣхъ, доказани по математически и геометрически начинъ, но тѣ криятъ въ себе си идея, която малцина разбиратъ. Ония учени, които сж създали геометрията, разбиратъ вътрешния смисълъ на всички геометрически знаци, фигури и тѣла. Кръгътъ е завършена фигура, т. е. той представя завършено действие, което може да бжде съзнателно, а може да бжде и механическо.

Какво представя механиката? Какво нѣщо с механическитѣ действия? Всички разумни процеси, които сж завършени вече, се превръщатъ въ механически. Такива процеси има въ свиренето, въ пѣнието. Запримѣръ, едно дете започва да учи музика. То взима цигулката въ рѣце и свири година, две, три, десетъ. Въ първо време то следи всѣко движение на рѣцетѣ си, следи нотитѣ, знаковѣтъ — всичко въ него е съзнателно. Обаче, отъ дълго свирене той става голѣмъ виртуозъ и започва да свири механически. Рѣцетѣ му се движатъ механически по инструмента, безъ да мисли за тѣхъ. Това механическо движение на рѣцетѣ е завършената деятелность на едно разумно същество. Задъ механическото движе-

ние на ржцетѣ се крие разумна, съзнателна дейность на разумно същество. Движението на часовника е несъзнателенъ, механически актъ, но задъ него се крие деятелността на едно разумно същество — часовникарьтъ.

Следователно, елипсата, като завършено действие, представя единъ механически актъ, задъ който седи разумността. Параболата, като незавършено действие, представя актъ, разумността на който присъжитствува въ самия него. — Защо? — Защото това действие е още въ процеса на своето създаване. Щомъ нѣщо е създадено вече, то се изиявява навѣнъ, като механическа проява, а разумността седи задъ него. Отъ това гледище, параболата представя разуменъ процесъ, за завършването на който могатъ да минатъ и милиони години. Всѣко тѣло, което се движи по пѣтя на параболата, има свое предназначение. Кое положение бихте предпочели: процеситѣ въ вашия организъмъ да бждатъ завършени, както въ елипсата, или незавършени, както въ параболата? Красотата на живота седи въ незавършенитѣ процеси. Щомъ една работа се завърши, тя става механическа. Музикантътъ разучава едно парче. Докато е ново, докато го учи, той е доволенъ, идея има въ себе си. Щомъ го научи, изсвири го единъ-два пѣти и представа да го свири, иска нѣщо ново. Същото се забелязва и при яденето. Докато не си се нахранилъ още, приятно ти е да ядешъ. Щомъ се нахранишъ, туряшъ чинията настрана, ис-

кашъ нѣщо ново. Детето обича играчкитѣ си, радва имъ се, докато сж нови. Щомъ остарѣятъ, то ги захвърля настрана. — Защо? — Защото всичко въ тѣхъ му е познато.

Всички хора търсятъ новото въ живота. Тѣ се стремятъ къмъ новото, като къмъ незавършени процеси, чрезъ които могатъ да се проявяватъ. Всѣки незавършенъ процесъ дава възможность на човѣка да мисли, да работи. Казвате: Ако даденъ незавършенъ процесъ представя нѣкаква каша, пакъ ли трѣбва да се стремимъ къмъ него? — Зависи, каква е кашата. Има каши, които могатъ да се ядатъ; има каши, които съдържатъ отрова и не могатъ да се ядатъ. Какви по-опасни каши можете да си представите отъ тия, които се приготвятъ отъ месо? Тѣ съдържатъ отрови, които постепенно разрушаватъ човѣшкия организъмъ. Когато препоръчватъ растителната храна предъ месната, целта е организъмътъ да се запази отъ отровитѣ, които приема чрезъ месото, а не толкова да не страдатъ животнитѣ. И да не се колятъ, животнитѣ пакъ умиратъ, пакъ ставатъ банкетъ на по-низкостоещитѣ отъ тѣхъ. Когато хората умиратъ, били тѣ учени, философи, царе, владици, все ще устроятъ банкетъ на милиони малки сжщества. Ще страдатъ ли хората тогава? Напротивъ, тѣ трѣбва да се радватъ, че минаватъ отъ завършенъ въ незавършенъ процесъ.

Кои процеси сж завършени и кои — незавършени? Еднообразието, повтарянето пред-

ставя завършенъ процесъ на нѣщата. Запримѣрь, какъвъ смисълъ има въ честото повтаряне на стиха „Богъ е Любовь“? Не е достатъчно човѣкъ да изговаря този стихъ, но той трѣбва да го живѣе. Въ изявяване на любовта, като незавършенъ процесъ, е смисълътъ на живота. Всѣка форма съдържа известна сила въ себе си, която може да бѣде механическа, т. е. завършена, и разумна, т. е. незавършена. Когато силата завърши своето действие, тя механически се повтаря. Това механическо повтаряне създава еднообразие въ природата. Ако не може и не знае, какъ да се храни, човѣкъ ще дойде до положение да механизира и процеса на яденето. Щомъ го механизира, той е изгубилъ вече една отъ красивитѣ страни на живота. Всички явления въ природата сж разумни. Истински учениятъ, просветениятъ човѣкъ осмисля процеса на яденето, на дѣвкането и дохожда до научни изводи. Той знае, че като дѣвче на лѣвата си страна, ще има единъ резултатъ; като дѣвче на дѣсната си страна, ще има другъ резултатъ. Разумниятъ човѣкъ осмисля всички явления.

Съвременнитѣ учени четатъ и изучаватъ различни басни, но не се спиратъ върху тѣхния вжтреченъ смисълъ, който може да ги ползува въ живота имъ. Запримѣрь, въ баснята „Пѣтелъ и лисица“ се говори за единъ красивъ, напетъ пѣтелъ, който намѣрилъ парче сирене и за да го изяде спокойно, отъ никого не смущаванъ, той се качилъ на едно дърво. Отнѣкъде

го видѣла лисицата и бързо се отправила къмъ него. Спрѣла се подъ дървото и започнала да го хвали, да го обсипва съ ласкави думи: Бре, пѣтльо, какъвъ си красавецъ, каква царска премѣна имашъ! Като тебе друга птица не съмъ видѣла. Я попѣй ми малко, да чуя гласа ти! Слушала съмъ за тебе, че голѣмъ пѣвецъ си билъ. Пѣтелътъ погледналъ самодоволно къмъ лисицата, отворилъ уста и закукуригалъ. Той забравилъ, че въ устата си държалъ парче сирене. Това чакала лисицата. Сиренето паднало на земята, и тя бързо го нагълтала. — Голѣмъ простакъ е този пѣтелъ — си помислила лисицата. После погледнала нагоре къмъ пѣтела и му казала: Добъръ пѣвецъ си, пѣтльо. И другъ пжтъ пакъ ще дойда да ми попѣешъ. — Дано бжда по-уменъ тогава, първо да опитамъ сиренето, а после да пѣя — отговорилъ пѣтелътъ.

Какво представятъ пѣтелътъ и лисицата въ живота? Пѣтелътъ представя човѣкъ идеалистъ, който съ мислиѣ си, хвърчи въ небесата. Лисицата представя материалистъ, който има обикновени, материалистични схващания за живота. Когато материалистътъ срещне нѣкой идеалистъ, той започва да го хвали, че слушалъ добри отзиви за неговото пѣние, за неговата красота и разумность. Поласканъ отъ думитѣ му, идеалистътъ отваря уста и започва да пѣе. Обаче, въ този моментъ сиренето пада отъ устата му, а материалистътъ го сграбчва и казва: Голѣмъ глупецъ е този чо-

вѣкъ! Едва го похвалилѣ, и той отваря уста да пѣе. Парчето сирене, за което материалистѣтъ се лакоми, представякъща, пари, ниви, лозя и др. Идеалистѣтъ пѣе навсѣкжде, но качи ли се веднѣжъ на дървото, той не трѣбва да слиза отъ него. Дървото, на което пѣтелѣтъ се е качилѣ, представя живота. Щомъ се качи на това дърво, идеалистѣтъ трѣбва да бжде уменѣ, да не се подава на ласки и похвали. Подаде ли се, сиренето му ще падне на земята, дето материалистѣтъ живѣе, и последниятъ ще го грабне. Пѣтелѣтъ стои по-високо отъ лисицата. Неговиятъ просторъ е по-широкъ отъ нейния.

Мнозина подържатъ мисълта, че човѣкъ не трѣбва да бжде идеалистъ. Съ други думи казано: Човѣкъ не трѣбва да бжде пѣтелъ. — Ако не е пѣтелъ, лисица ли трѣбва да бжде? Коя форма е за предпочитане: формата на пѣтела, или на лисицата? Ще кажете, че не предпочитате нито една отъ тѣхъ, но искате да бждете човѣкъ. Обаче, има човѣкъ — пѣтелъ и човѣкъ — лисица, т. е. идеалистъ и материалистъ. Материалистѣтъ се движи въ елипса, въ кръгъ. Той е човѣкъ на завършенитѣ процеси. Като го запитатъ, какво иска, той казва: Азъ търся нѣщо опредѣлено, нѣщо завършено, което мога да видя, да пипна и да разбера. Диямантѣтъ, запримѣръ, е завършилъ процеса на своето развитие и се е скрилъ дълбоко въ земята. Като го извадятъ оттамъ, хората го шлифовать и поставятъ на короната на нѣ-

кой царь, на нѣкоя царица, или на прѣстенитѣ на млади моми и момци. Обикновено, прѣстенъ турятъ на човѣкъ, когото назначаватъ на служба, или когато млади моми и момци се женятъ.

И тъй, материализъмътъ представя съвкупностъ на завършени, разумни действия отъ миналия животъ на човѣчеството. Тѣзи действия, именно, представятъ пособия за работа, за насърчение на човѣка къмъ незавършени процеси. Незавършенитѣ процеси сж процеси на бждещето. — Какъ ще свършимъ съ живота си? — Както свършвате съ яденето, съ ученето и т. н. Съдащъ да ядешъ, и щомъ се нахранишъ, казващъ: Свършихъ. — Какво свърши? — Яденето. Следъ два-три часа пакъ ще ядешъ. У човѣка има единъ бирникъ, който излиза на всѣки три-четири часа и го заставя да плаща. Иманъ — нѣманъ, на бирника ще платишъ. Какъ си представяте бирника? — Той не е нищо друго, освенъ човѣкъ, който обира хората. Той не е ангелъ, но хората доброволно му се подчиняватъ. Гладътъ е бирникъ. Той е неизбеженъ процесъ въ природата, който служи като законъ за уравновесяване на силитѣ въ завършенитѣ процеси. Докато е на земята, човѣкъ всѣкога ще има страдания.

Защо е създадена земята? На този въпросъ всѣки може да си отговори, че земята е създадена заради него. Какво представя земята? — Каквото е главата за човѣка, тако-

ва нѣщо представя и земята за него. Въ главата се криятъ всички богатства, съ които човѣкъ може да разполага. Който навреме може да се ползува отъ тия богатства, той ще придобие Божиитѣ благословения. За да извади богатствата отъ своя умъ и да се ползува отъ тѣхъ, човѣкъ трѣбва да има връзка съ Първата Причина на нѣщата, а оттамъ и съ своитѣ ближни. Хората сж побудителна причина. Тѣ взаимно си влияятъ и единъ - другъ се потикватъ къмъ работа. Тази е причината, която заставя хората да се коопериратъ, да образуватъ домове, общества. Българитѣ казватъ: „Съ единъ камъкъ кѣща не става“. Значи, съ една мисль, съ едно чувство, съ едно действие работа не става. Съ единъ умъ, съ едно сърдце, съ една воля процеситѣ не се завършватъ. Хиляди умове и сърдца трѣбва да се съединятъ въ едно, да действуватъ заедно, въ една посока, за да иматъ нѣкакъвъ резултатъ. Дейността на всички хора трѣбва да бѣде насочена къмъ единъ центъръ — къмъ Бога. Той е изворъ на всички възвишени мисли, чувства и действия, които осмислятъ живота.

Сега, за да извади богатствата на своя умъ, човѣкъ се нуждае отъ свѣтлина. Има ли свѣтлина, той може да слѣзе и въ най-голямата дълбочина на своята земя — на главата си, и да извади богатството, което е скрито въ нея. Свѣтлината е пособие, инструментъ, съ който човѣкъ слиза въ дълбочината на своята глава и разкопава пластоветѣ ѝ да търси въ нея

злато и скъпоценни камъни. Златото е завършило своето развитие. То е съставено отъ два елемента, отъ две вещества, така тѣсно свързани, че го правятъ хомогенно. Въ сжщностъ златото не е хомогенно тѣло, но съвременнитѣ химици и до днесъ още не сж успѣли да го разложатъ. Отъ гледището на окултната наука, процесътъ, презъ който златото е минало, е завършенъ, разуменъ процесъ, въ който сж взели участие два живи елемента. Тази е причината, поради която златото не се окислява и минава за благороденъ металъ. Въ всички елементи, които се окисляватъ, процеситѣ не сж завършени. Следователно, докато човѣкъ се окислява, докато се тревожи, процеситѣ на неговия животъ не сж организирани, т. е. не сж завършени. Човѣкъ може да има много незавършени процеси въ себе си, но покрай тѣхъ трѣбва да има и нѣкои завършени. Завършенитѣ процеси у човѣка представятъ неговото вѣруу и убеждение, както и неговитѣ идеи. Човѣкъ безъ идея, безъ вѣруу, безъ убеждение, безъ идеалъ, живѣе въ незавършени процеси. Всички експлозии, които причиняватъ страдания и нещастия на хората, ставатъ все въ незавършенитѣ процеси. Ние трѣбва да поставимъ основата на своя животъ върху завършенитѣ процеси, за да работимъ съзнателно и съ незавършенитѣ.

Кои процеси сж завършени и кои — незавършени? Радостта е завършенъ процесъ, а страданието — незавършенъ. Като се радва,

човѣкъ събира плодетѣ на своята работа. Докато страда, той не знае, какво му носи страданието. Щомъ изяде плода, човѣкъ трѣбва да посади семкитѣ въ земята, за да очаква следъ години другъ завършенъ процесъ. Който не седи, той не може да се радва. Завършенитѣ и незавършенитѣ процеси осмислятъ живота. Завършенитѣ процеси осмислятъ физическия животъ, а незавършенитѣ — вътрешния, идейния, т. е. духовния животъ. Тѣй щото, човѣкъ живѣе или съ старата философия, съ философията на временното, на преходното въ живота, или съ новата философия на идейното, на вѣчното. Мнозина отричатъ идейния животъ, понеже билъ животъ на мечти, на илюзии.— Смыслътъ на живота се заключава, именно, въ мечтитѣ. Човѣкъ живѣе, докато мечтае. Престане ли да мечтае, престава и животътъ. Докато мечтае, човѣкъ има стремежъ да работи, да предприема, да върши велики дѣла. Щомъ престанатъ мечтитѣ, човѣкъ казва, че това нѣма смыслъ, онова нѣма смыслъ, и мисли само за смъртта. Той казва: Нѣма за какво повече да се живѣе, освенъ за черната земя. Започне ли да разсждава така, този човѣкъ става вече материалистъ. Той иска да каже, че не може повече да бжде пѣтелъ, не може да се занимава съ незавършени процеси. Значи, той иска да бжде лисица. Хората умиратъ, за да разбератъ, защо живѣятъ. Нѣщата се изучаватъ въ тѣхнитѣ противоположности. Смыслътъ на живота се разбира

чрезъ смъртта, чрезъ сиромашията, човѣкъ познава смисъла на богатството. на богатата, които му сж били дадени, безъ той да ги е оценилъ. Щомъ взематъ богатството на човѣка, умътъ му започва да просвѣтва. Тогава той разбира, че не е използувалъ богатството си, както трѣбва.

Като изучавате живота, ще видите, изобщо, че нѣкои хора не сж доволни отъ това, което иматъ. Богатство иматъ, не сж доволни; знание иматъ, не сж доволни; здраве иматъ, пакъ не сж доволни. Слушате нѣкой да казва: Глава имамъ, но защо ми е тази глава? Главата ми не е на мѣсто. — На мѣсто е главата ти, но трѣбва да работишъ, да учишъ. Преди нѣколко деня дойде при насъ единъ религиозенъ човѣкъ отъ Рилския манастиръ и започна да разправя, че търси управителя на фараоновия домъ—Пентефри. Ималъ да върши нѣкаква работа съ него. Казвамъ му, че Пентефри е живѣлъ въ далечното минало, преди три-четири хиляди години. Защо не го е търсилъ на времето, тогава да свърши работата си, а го търси днесъ, когато не е на земята. Ако пъкъ е дошълъ на земята, той трѣбва да знае сегашното му име и така да го намѣри. Този човѣкъ се чуди, защо хората не могатъ да го разбератъ.—Никой не може да го разбере, защото той живѣе въ своето далечно минало, въ завършенитѣ процеси. Благодарение на това, той минава за човѣкъ, на когото липсва нѣщо. За такъвъ човѣкъ казватъ, че дѣската

му е мръднала. Това не е за присмѣхъ. Всѣки човѣкъ може да изпадне въ такова състояние, да преживѣе нѣщо отъ своето минало, което да не съвпада съ времето, въ което днесъ живѣе. За да не изпада въ такива състояния, човѣкъ трѣбва да работи.

И тъй, размишлявайте върху незавършенитѣ и завършенитѣ процеси. Завършенитѣ процеси сж свързани съ незавършенитѣ. Незавършенитѣ процеси за хората сж завършени за сжщества отъ по-висока еволюция. Затова е казано въ Писанието, че възможнитѣ нѣща сж за хората, а невъзможнитѣ — за Бога. „Невъзможното за човѣка е възможно за Бога“. Всичко, което човѣкъ не може да направи, Богъ може да го направи. Това значи: дайге възможностъ на душата си да се свърже съ Божия Духъ, за да се осмислятъ незавършенитѣ процеси. Само тази връзка е въ състояние да покаже на човѣка значението на елипсата, като завършенъ процесъ, и на параболатата — като незавършенъ. Въ живота елипсата представя завършенъ процесъ. Когато снесе яйце, кокошката кудкудяка. Кудкудякането представя радостта на кокошката. Тя се радва, че се е освободила отъ едно ограничително състояние, отъ едно мъчение. Докато снесе яйцето си, кокошката страда, мъчи се. Ако се остави да живѣе при естествени условия, тя може да снесе най-много 12 яйца на сезонъ. Щомъ снесе яйцата си, тя започва да мъти. Обаче, откакъ човѣкъ е започналъ да отглежда

кокошката, той я поставилъ при неестествени условия за нея, да снася повече яйца. Чрезъ своята разумность, човѣкъ е подобрилъ външнитѣ условия на кокошката, вследствие на което може да снася повече отъ 100 яйца на сезонъ. Тя възнаграждава труда и грижитѣ на господаря си, но себе си изтощава като изразходва много енергия. При всѣко снасяне на яйце, животътъ на кокошката е изложенъ на смъртъ, както е изложенъ животътъ на раждащата жена. Затова Христосъ казва: „Жена кога ражда, на скръбъ е.“

Следователно, отъ Божествено гледище раждането на дете и снасянето на яйце сж единъ и сжщъ процесъ. Колкото и да е малка кокошката, нейната работа е толкова важна, колкото и работата на разумния човѣкъ. Който разбира законитѣ на живата природа, той вижда въ всички процеси и явления разумна, съзнателна връзка. Тѣй щото, чуete ли, че нѣкоя кокошка кудкудяка, знайте, че тя е страдала, мжчила се е и сега се радва, че се е освободила отъ мжчението си. Ще кажете, че Господъ е създалъ кокошката, че Той знае всичко, има предъ видъ нейнитѣ страдания. — Отде знаете, че Богъ всичко е предвидѣлъ? Нѣкой казватъ, че Богъ всичко знае; други казватъ, че Той нищо не знае, а трети дори отричатъ Неговото сжществуване. Какъ мислятъ хората за Господа, това зависи отъ тѣхнитѣ възгледи. Лисицата казва: Реално е само това, което ходи по земята. Всичко, което хвърчи въ въз-

духа, не е реално. Значи, лисицата поддържа една философия, а пѣтелътъ — друга. Кой отъ двамата е по-правъ?

И тъй, каквото е отношението между пѣтела и лисицата, такова е отношението между ангелитѣ и човѣка. Щомъ се говори за ангели, хората казватъ: Празна работа е това. Никакви ангели не съществуватъ. Нѣма защо да се стреми човѣкъ къмъ ангелския свѣтъ. Когато нѣкой ангелъ се качи на едно дърво и държи сирене въ устата си, човѣкъ се приближава къмъ дървото и започва да ласкае ангела, да го хвали за добритѣ му качества. Щомъ ангелътъ отвори устата си да заговори съ човѣка, сиренето пада на земята, човѣкъ го взима и казва: Голѣмъ простакъ е този ангелъ! Ангелътъ поглежда отгоре и си казва: Опитай се втори пжтъ да дойдешъ при мене, да видишъ, какъ ще постѣпя. Единъ пжтъ можешъ да ме излъжешъ, но втори пжтъ не се лъжа. — Може ли човѣкъ да излъже ангелъ? Въ далечното минало Господъ изпратилъ на земята милиони ангели, наречени Синове Божии, да учатъ и да помагатъ на послабитѣ отъ тѣхъ. Като слѣзли на земята и видѣли красивитѣ човѣшки дѣщери, ангелитѣ се влюбили въ тѣхъ и забравили за какво сж слѣзли на земята. Тѣ се оженили за красивитѣ дѣщери на свѣта и останали дълго време на земята. Богъ изпратилъ други ангели да видятъ, какво правятъ другаритѣ имъ на земята. Тѣ слѣзли при другаритѣ си и видѣли, че

всички били женени вече. Върнали се при Бога и казали, че другаритѣ имъ били женени, но се оплаквали отъ живота си. Господъ казалъ: Нека останатъ още на земята, да научатъ урока си добре.

Съвременнитѣ хора страдатъ, пышкатъ, оплакватъ се отъ живота. Кой е този, който пышка и страда у човѣка? — Това е онзи ангелъ, който преди хиляди години е слѣзълъ на земята, оплелъ се е въ материята и не може да се освободи. Днесъ той страда, пышка, мѣчи се, но не може да излѣзе отъ гжстата материя, съ която се е свързалъ. Женитбата, това сж ония мисли и желанія у човѣка, които сж го оплели, които сж го свързали съ гжстата материя. Тази е причината, поради която човѣкъ се лакоми да придобие голѣми богатства, сила и знания. Той иска всичко да придобие, да стане великъ, силенъ човѣкъ, но въ края на краищата нищо не придобива. Докато е на земята, човѣкъ иска да свърже двата края на параболата, да я огъне, но не успѣва. Гигантска сила се иска отъ човѣка, за да огъне двата края на параболата. Когато нѣкой казва, че има идея, която иска да реализира, това подразбира стремежа на човѣка да огъне параболата. За физическия свѣтъ това е невъзможно. Наистина, като изучавате съвременнитѣ науки — естественитѣ науки, математика, геометрия, навсѣкжде виждате завършени процеси. Въ завършенитѣ процеси действува механиката. Щомъ е така, завърше-

нитѣ процеси не могатъ да бждатъ идеални. Пжтъ ли се строи, кжща ли се гради, все ще има нѣкакъвъ недостатъкъ. Завършенитѣ процеси, като механически, винаги се отличаватъ съ нѣкакъвъ недостатъкъ.

Сега, като знаете това, благодарете, че половината отъ процеситѣ на вашия животъ сж незавършени. Благодарете, че животътъ ви представя отворенъ кръгъ, а не елипса. Благодарете, че имате зжби, съ които дѣвчете храната си. Благодарете, че имате очи, съ които виждате изгрѣването на слънцето. Благодарете, че имате възможностъ да четете книги и да размишлявате по тѣхъ. Благодарете, че имате приятели, съ които можете да се разговаряте. Благодарете за всичко, което ви е дадено и което можете да направите. Това сж малки завършени процеси, които отварятъ пжтъ къмъ незавършенитѣ. Като погледнете къмъ небето, осѣяно съ множество звезди, казвате: Какво ли се крие тамъ? И като не можете да си отговорите, вие се отчайвате, мислите, че никога нѣма да проникнете въ живота на небето. — Нѣма защо човѣкъ да се отчайва. Достатъчно е всѣка вечеръ да наблюдава звездитѣ, да ги изучава, за да се свърже съ тѣхъ като съ живи, разумни същества. Така той ще разбере, че между звездитѣ и него сжествува известно отношение. Само така той ще разбере, че между всички явления въ природата сжествува тѣсна връз-

ка. Щомъ се убеди въ това, животътъ му се осмисля и придобива известна красота.

Защо страдатъ хората? — Защото се натъкватъ на незавършени процеси. Щастieto се крие въ незавършенитѣ процеси. Тѣ потикватъ човѣка къмъ Великото, което ги прави гениални. Любовьта е незавършенъ процесъ. Мждростьта е незавършенъ процесъ. Добродегельта е незавършенъ процесъ. Вѣрата, надеждата, знанието сж незавършени процеси. Всички велики работи въ живота се криятъ въ незавършенитѣ процеси. Това е параболата въ живота. Това е новото, това е идеализмътъ, това е Божественото начало у човѣка. Елипсата пъкъ представя материализма. въ който действуватъ механически, т. е. завършени процеси.

Мнозина запитватъ, има ли нѣкаква наука въ завършенитѣ и незавършенитѣ процеси. — Има наука, разбира се. Даже сама за себе си науката представя незавършенъ процесъ. Запримѣрь, числата и действията съ тѣхъ се отнасятъ къмъ специфична областъ отъ науката, въ която пакъ се срѣщатъ завършени и незавършени действия. Завършенъ процесъ е събирането на 2 и 2 и умножаването на 2 по 2. Значи, $2 + 2 = 4$; сжщо така $2 \times 2 = 4$. Защо и при дветѣ действия се получава едно и сжщо число? Ако работите съ числото петъ, получавате съвършено други резултати: $5 + 5 = 10$, $5 \times 5 = 25$. Какво представя числото петъ? — Човѣшкитѣ чув-

ства. Тъй щото, като съберемъ петъ и петъ и като умножимъ петъ по петъ, виждаме, какви възможности се криятъ въ човѣшкитѣ чувства. Ако съберемъ 2 + 5, получаваме 7 — число, което представя мъжки, творчески принципъ въ природата. Това действие показва, че жената е щастлива, само когато мъжътъ е въ нея. Не е ли мъжътъ въ нея, тя е нещастна. Мъжътъ твори, а жената съгражда. Ако човѣкъ само яде, дѣвче, а нѣма кой да гради, тѣлото ще се разруши. Мъжътъ дѣвче, яде, а жената гради. Оттукъ виждаме, че двата принципа, мъжки и женски, винаги трѣбва да присѣдствуватъ въ човѣка. Казано е въ Писанието: „Нито мъжъ безъ жена може, нито жена безъ мъжъ.“ Като дѣвче, мъжътъ туря храната въ лѣвата страна на устата, и оттамъ я предава на жената, тя да има грижа да съгради нѣщо отъ нея, по правилата на Божията мъдростъ. Който не разбира смисъла на дѣвкането на храната, отъ устата си той ще я изпрати въ стомаха, но съ недоволство. Той ще усѣти тежестъ въ стомаха, главоболие и обезсмисляне на живота.

Защо обикновено човѣкъ е недоволенъ? — Защото не разбира живота, и иска да свърши всичкитѣ си работи изведнѣжъ. Човѣкъ се радва само при незавършенитѣ процеси. Искашъ ли да бѣдешъ доволенъ отъ живота, не събирай двата края на любовта. Не събирай двата края на истината. Не събирай двата края на добродетелта, на правдата, на зна-

Какво изисква новата философия отъ човѣка? — Тя изисква отъ човѣка да бжде идеалистъ, но разуменъ; да знае, че въ похвалитѣ на хората се крие известно користолюбие. И тогава, като започнатъ да го хвалятъ, той първо ще изяде сиренето, а после ще пѣе. Който е материалистъ, и той трѣбва да бжде уменъ, да знае, какво да каже на идеалиста, за да може да вземе сиренето му. Ако лисицата не би могла да вземе сиренето на пѣтеля, баснописецътъ не би могълъ да напише баснята „Пѣтелъ и лисица“, за да изнесе хитростта на лисицата. Лисицата постъпи по-умно, по-хитро отъ пѣтеля, защото знаеше, какво нѣщо е сиренето. Пѣтелътъ не знаеше, какво нѣщо е сиренето, затова се захласналъ въ думитѣ на лисицата и започналъ да пѣе. На втората година лисицата постъпила пакъ хитро, но пѣтелътъ билъ уменъ. Това сж процеси, които ставатъ постоянно у човѣка. Щомъ разбере тия процеси, човѣкъ ще знае, че е дошълъ на земята да бжде или пѣтелъ, или лисица, не по форма, но по прояви. Дали ще бждешъ пѣтелъ или лисица, не е важно; важно е и при едното, и при другото положение да постъпвашъ разумно, като разуменъ пѣтелъ, или като разумна лисица. Христосъ казва: „Бждете хитри като змиитѣ и незлобиви като гължбитѣ“. На съвремененъ езикъ преведено: Бждете хитри като лисицитѣ и пѣснопойци като пѣтеля“.

Мнозина сж недоволни, че не успѣватъ, не постигатъ желанията си. Тѣ казватъ: Каква полза отъ нашето учение? И ние сме толкова религиозни, колкото и хората отъ свѣта.—Има една разлика. Тя седи въ следното: религиознитѣ хора отъ свѣта се движатъ въ завършенитѣ процеси, а вие се движите въ незавършенитѣ. Смыслътъ на живота се заключава въ незавършенитѣ процеси. Тѣ сж Божествени процеси. Който работи съ незавършени процеси, той е влѣзълъ въ смисъла на живота и носи въ себе си идеята за шастие, за блаженство, за знание, за мъдростъ, за любовъ, не като завършени процеси, а като незавършени. Незавършенитѣ процеси обхващатъ цѣлата вѣчностъ. — Какво ще стане съ насъ, следъ като влѣземъ въ вѣчността? — Не съединявайте двата края на нѣщата. Докато разсждавате по човѣшки, съ човѣшки умъ, вие никога нѣма да разберете Божиитѣ работи. Божиитѣ работи се разбиратъ съ Божественъ умъ.

Сега, помнете следното: Пжтьтъ, по който човѣкъ върви, представя парабола. — Защо страдамъ?—Защото се движишъ по парабола. Параболата създава на човѣка толкова шастие, колкото и нещастие. Да бждешъ идеенъ човѣкъ, това значи да приемашъ всички нѣща съ радостъ, съ усмивка на устата, защото съзнавашъ, че пжтьтъ ти е такъвъ. Ти си търговецъ, но единъ день изгубвашъ всичкитѣ си капитали. Ако си идеенъ човѣкъ, ще пови-

кашъ приятеля си, ще му разправишъ, какво е положението ти, но ще кажешъ, че не съжалявашъ, понеже пътятъ ти е такъвъ — движишъ се по линиитѣ на параболата. Ако разсждава така, човѣкъ прилага Божествения умъ въ живота си. Този е пътятъ за разрешаване на противорчията. Тѣ представятъ незавършени процеси, въ които се влива Божествениятъ токъ и дава права посока на живота.

И тъй, благодарете на Бога за всичко, което се случва въ живота ви. Казано е въ Писанието: „Всичко, което се случва съ онѣзи, които любятъ Бога, ще се превърне на добро“.

Т. м.

..

34. Лекция отъ Учителя, държана на 27 юний, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

НАЧАЛО НА ДОБРОДЕТЕЛЪТА.

„Въ свѣтлината на Божия Духъ има животъ и миръ“.

Размишление.

Докато е на земята, човѣкъ се нуждае отъ известно припомняне. Потрѣбно е отъ време на време да се припомни на човѣка онова, което не знае, или което е забравилъ. Запримѣръ, ако човѣкъ е направенъ отъ захаръ, трѣбва да му се напомни да не се доближава до вода, за да не се разтвори въ нея. Срещне ли вода на пътя си, той трѣбва да стои далечъ отъ нея. На физическия свѣтъ човѣкъ е толкова устойчивъ, колкото захаръта. Отдѣлниятъ човѣкъ, както и цѣлото човѣчество, не съзнаватъ още тази истина, вследствие на което се мисли, че земниятъ животъ е устойчивъ. Доколко земниятъ животъ е устойчивъ се вижда отъ това, че най-малкото изпитание на човѣка е въ сила да го изкара отъ релситѣ му и да изгуби съзнание, разположение, правата си мисль. Засегнете ли нѣкъде човѣка, и най-благочестивъ да е, веднага ще измѣни и морала, и философията си. — Защо? — Защото е засегнатъ на слабото му мѣсто. Бутнете ли човѣка на слабото мѣсто, захаръта му веднага се стопява. Когато захаръта срещне вода, тя веднага капитулира. Тя казва:

Съ всичко мога да се боря, но не и съ водата. Оттукъ вадимъ следното заключение: който не може да устоява срещу водата, той е направенъ отъ захарь.

Водата и захарьта сж символи, които трѣбва правилно да се превеждатъ. Не можете ли правилно да ги преведете, вие ще изпаднете въ грѣшки. Хората грѣшатъ не само по отношение на тѣзи символи, но и по отношение на духовния животъ. Като не разбиратъ правилно физическия животъ, тѣ не разбиратъ и духовния, вследствие на което даватъ криви обяснения за небето, за ангелитѣ, за Бога. Тѣ проповѣдватъ едно, а друго вършатъ. Въ това отношение тѣ мязатъ на нѣкой неопитенъ учителъ по рисуване, който предава на ученицитѣ, какъ трѣбва да рисуватъ, а като започне да рисува, и той прави погрѣшки както тѣхъ. Лекитѣ нѣща и ученицитѣ могатъ да ги рисуватъ. Дойдатъ ли до нѣкои сложни рисунки, тамъ учителятъ се проявява. По нѣкога и рисункитѣ на учителя не мязатъ на оригинала.

Днесъ всички хора говорятъ за високъ моралъ, но като дойдатъ до приложението на този моралъ, тѣ ще изнесатъ нѣкаква права или крива линия, която донѣкжде само се съгласява съ морала му. Едва ли ще срещнете човѣкъ, който може да изнесе този моралъ въ неговитѣ тѣнкости, както е изразенъ въ живата природа. За това се изисква човѣкъ съ умъ и сърдце като Божиитѣ. Обаче, ако

при днешнитѣ условия човѣкъ има умъ и сърдце като Божиитѣ, въ него ще се роди голѣма гордостъ. Малко трѣбва на човѣка, за да прояви гордостъта си. Гордостъта е качество не само на човѣка, но и на животнитѣ, и на растенията. Срѣщате младъ момѣкъ или мома, свършили университетъ, но така дигнали глава, толкова недостѣпни, като че цѣлъ свѣтъ победили. Когато Богъ създахъ комара, последниятъ извадилъ орѣжието си и махалъ надѣсно-налѣво съ него. По едно време той срещналъ единъ лѣвъ въ гората, жилналъ го съ орѣжието си по носа и го повалилъ на земята. Комарътъ се възгордѣлъ и си казалъ: Виждате ли, колко съмъ силенъ? Такова голѣмо и силно животно — царъ на животнитѣ, повалихъ на земята. По-нататѣкъ комарътъ срещналъ една паяжина и се оплелъ въ нея. Паяктътъ веднага започналъ да го души. — Какъ смѣешъ да ме душишъ? Преди малко повалихъ на земята царя на животнитѣ, а ти, толкова малко сѣщество, ме нападашъ и душишъ! Преведете тѣзи символи — комарътъ, лѣвътъ и паяктътъ, и вижте, въ какви случаи въ живота могатъ да се използватъ тѣхнитѣ качества. Често животнитѣ, съ нѣкои характерни тѣхни чѣрти, се уподобяватъ на хора. Въ случая животнитѣ се взиматъ като символи. Отъ гледището на Великия свѣтъ, всѣко живо сѣщество, малко или голѣмо, е на мѣстото си. Въ цѣлокупния животъ, всѣко живо

сжщество представя такава буква, каквато е буквата въ всѣки езикъ.

Представете си, че имате нѣколко букви отъ азбуката: И, М, А, Г, Р. Какво ще правите съ тия букви, ако не знаете въ какъвъ редъ да ги поставите? — Ще се намѣрите въ голѣмо противоречие. Обаче, поставите ли ги въ нѣкакъвъ редъ, вие ще образувате една дума, която ще убеди хората въ нѣщо. Ако пишете писмо на своя приятелъ, въ което нареждате буквитѣ по начинъ, какъвто вие желаете, нищо нѣма да излѣзе: И М А Г Р. Наредите ли ги въ нѣкакво правилно съчетание, вие ще образувате думи, които ще ви подействуватъ или благотворно, или като киселини. Гова зависи отъ начина, по който буквитѣ се размѣстватъ. Като размѣстите буквитѣ, вие сте въ състояние да образувате и киселини. Ако не знаете, какъ да постѣпвате въ живота си, тия киселини могатъ да произвеждатъ голѣми взривове. Като влѣзе въ духовния животъ, човѣкъ трѣбва да си служи съ положителната наука. Той трѣбва да знае, кѣде да употрѣбѣва всѣка буква, всѣки слогъ и всѣка дума. Не спазвате ли тѣзи закони и мислите, че всичко знаете, че сте завършили еволюцията си, вие сте предъ едно голѣмо отклонение отъ правия пътъ. — Азъ зная много работи. — Много работи знаешъ, но още много не знаешъ. Да сготвишъ бобъ — знаешъ, но да посадишъ едно семенце въ земята, не знаешъ. Да сготвишъ нѣкакъвъ обѣдъ, знаешъ. Обаче, дойде ли въпросъ да

помогнешъ на нѣкой, който страда отъ треска, не знаешъ, какъ се лѣкува треска. Ето защо, човѣкъ е дошълъ на земята, за да научи всичко, да се усъвършенствува.

Какво значи да се усъвършенствува човѣкъ? — Самоусъвършенствуването представя велика задача за човѣка. Казвате, че Господъ е създалъ козмоса, съ всички планети и слънца. Казвате още, че слънцето и звездитѣ били създадени за времена и за години. Какво разбирате подъ думитѣ „времена и години?“ — Животътъ се проявява въ времена: въ пролѣтътъ, въ лѣтото, въ есенътъ и въ зимата. Понятието „време“ не е така просто, както нѣкои си го представятъ. Времето подразбира известни процеси, които се извършватъ въ живота. Безъ тия процеси времето остава непонятно, защото само по себе си то не може да се прояви. Отъ гледището на Божествения свѣтъ, времето се уподобява на листъ, върху който могатъ да се пишатъ различни нѣща. Отъ написаното се сѣди, кога какво е станало. Времето и пространството въ живота вървятъ заедно.

Какво представя самиятъ животъ? Нѣкои учени казватъ, че животътъ се характеризира съ движение. Въ живота има движение, но самъ той не е движение. Други учени казватъ, че дето има животъ, тамъ има и мисль. Мисльта дава потикъ къмъ животъ, но животътъ не е мисль. Много качества могатъ да се припишатъ на живота, но самъ за себе си животътъ не може да се опредѣли. Какъ ще

опредѣлите, какво нѣщо е метърътъ? Ще кажете, че метърътъ е мѣрка за дължина. Обаче, това не е достатъчно. Има известни максими въ живота, съ които опредѣляме, мѣримъ неговитѣ прояви, но тѣзи максими не съставятъ още самия животъ. Понеже животътъ, въ своята цѣлокупность, не може да се опредѣли, ние се спираме върху максимитѣ, съ които той си служи, и ги изучаваме поотдѣлно. Запримѣръ, като дойдемъ до доброто, ние го изучаваме въ кръга на неговата деятелность, безъ да го вадимъ отъ рамкитѣ му. Следователно, не приписвайте на доброто качества, каквито не притежава. Често казвате, че нѣкой човѣкъ е добъръ, но глупавъ. Това е частично разбиране на доброто. Добриятъ човѣкъ не може да бѣде глупавъ. Доброто е основа на разумността. Безъ добро умътъ не може да се развива. Доброто предшества развитието на ума. Следователно, щомъ доброто се прояви у човѣка, едновременно съ него започва да се развива ума, съвѣстътъ, интелигентността. Срещнете ли добъръ, но глупавъ човѣкъ, тази доброта още не е истинска, не е онази доброта, която е присъща на Божественото у човѣка. Тя е човѣшка доброта, а човѣкъ не може да взима себе си за мѣрка на нѣщата.

Сега, за да не изпаднете въ криви разбирания, вие трѣбва да изхождате отъ Божествената мѣрка на нѣщата, а не отъ човѣшката. Божествената мѣрка само е въ състоя-

ние да очъртае истинската морална физиономия на човѣка. Безъ тази мѣрка, човѣкъ би билъ склоненъ да сѣди хората за всѣка тѣхна грѣшка, за всѣко тѣхно престѣпление, безъ да подозира, че и въ него се криятъ възможности за грѣшки и престѣпления. Разликата между единъ и другъ човѣкъ се заключва само въ степенъта на възможноститѣ му. Колко хора днесъ сѣ готови да говорятъ истината? Коя млада жена би се осмѣлила да каже на мъжа си, че харесва еди-кой си младъ човѣкъ? Има ли нѣщо престѣпно въ харесването? Докато е била мома, тя е могла да харесва този или онзи; щомъ се ожени, тя вече не е свободна. — Защо? — Защото не познава истината. Само истината прави човѣка свободенъ. Тя не познава истината и не може да я изповѣда. Докато нѣщата се разбиратъ по човѣшки, вие всѣкога ще виждате престѣпления тамъ, дето не съществуватъ, и ще ги отричате тамъ, дето явно съществуватъ. Има постѣпки, които правятъ водата нечиста. Тѣзи постѣпки могатъ да се нарекатъ престѣпления. Има постѣпки, които правятъ нечистата вода чиста. Тѣ внасятъ подобрение въ тази вода. И единиятъ, и другиятъ резултатъ се виждатъ на края. Докато не е дочакалъ края на нѣщата, човѣкъ мъчно може да се произнесе за дадена постѣпка, престѣпна ли е тя, или не. Затова е казано въ Писанието: „По плодовѣтъ имъ ще ги познаете“.

И тъй, всѣка постѣпка, която е въ състояние да накърни благородството на човѣка, да внесе известенъ наклонъ въ пѣтя на душата, му или да внесе елементъ на нечистота въ живота му, е престѣпление. Ама условията въ живота заставили човѣка да сгрѣши, да извърши нѣкакво престѣпление. Това е философия, която не оправдава човѣка. При всички условия на живота човѣкъ може да бѣде чистъ — отъ него зависи. Щомъ иска да бѣде чистъ, той може да запази чистотата си. Щомъ е чистъ въ малкитѣ си прояви, човѣкъ ще бѣде чистъ и въ голѣмитѣ. Не е ли чистъ въ малкитѣ си прояви, въ голѣмитѣ по никакъвъ начинъ не може да бѣде чистъ.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, хората се виждатъ въ невѣзможность да се справятъ съ престѣпленията и започватъ да се морализиратъ: Това не трѣбва да се прави, онова не трѣбва да се прави. — Какво трѣбва да се прави? — Разумно трѣбва да се живѣе. Въпрѣки това, когото срещнете, казва, че е свободенъ да живѣе, както той иска. — Като живѣе така, къмъ какво се стреми? — Къмъ придобиване на щастие. Питамъ: Ако човѣкъ живѣе, както иска, или както разбира, може ли да бѣде щастливъ? Споредъ мене, само онзи може да бѣде щастливъ, който живѣе споредъ ръководството на Божия Духъ въ себе си. Божиятъ Духъ ръководи всички хора, но всички не Го слушатъ. Тамъ е различието. Запримѣръ, въ кѣщата на единъ професоръ

влиза беденъ, измъченъ човѣкъ, който три
деня не е ялъ и спалъ. Духътъ отвѣтре по-
шепва на професора: Прояви милосърдието си
къмъ този човѣкъ. Нахрани го, дай му под-
слонъ да си почине. — Заеъ съмъ, имамъ да
приготвямъ лекция. Това може и слугата ми
да свърши. — И слугата може да свърши
твоята работа, но каквото той направи, за се-
бе си го прави. Каквото ти направишъ, само
то е за тебе. Затова, прекрати работата си, на-
храни този беденъ човѣкъ, дай му възмож-
ностъ да си почине и, като го задоволишъ,
продължи своята работа. Постъпишъ ли така,
работата ти ще върви успѣшно. Трѣбва ли
професорътъ да се оправдава съ това, че нѣ-
малъ свободно време? Той ще каже, че пише
книга, въ която дава редъ максими, какъ да
живѣятъ хората и какъ да се обичатъ.
Това е морализиране. Какво правятъ тия
учени? Като видятъ човѣкъ, които не изпълня-
ва тѣхнитѣ максими, тѣ го считатъ за пре-
стѣпникъ. Обаче, ако се проследи тѣхниятъ
животъ, тѣ ни най-малко не изпълняватъ това,
което сж писали. Въ това отношение морали-
ститѣ мязатъ на онзи свещеникъ, който пропо-
вѣдвалъ единъ день въ черковата върху стиха:
„Който има две ризи, да даде едната на си-
ромаситѣ“. Като чула тия думи, попадията
веднага дала едната риза на мжжа си на
единъ беденъ, а другата задържала. Следъ
това мжжътъ ѝ потърсилъ чиста риза да се
преоблѣче. — Жена, кжде е чистата ми риза?

— Дадохъ я на единъ беденъ. Нали въ недѣля ти говори на селянитѣ, че Христосъ е казалъ — „който има две ризи, едната да даде на сиромаситѣ.“ — Това се отнася до селянитѣ, до хората, които слушатъ проповѣдта, но не и до насъ.

Следователно, когато проповѣдва нѣкакъвъ моралъ, човѣкъ непременно трѣбва да включва въ него и себе си. Преди всичко той самъ трѣбва да бжде образецъ. Ако проповѣдва на хората върху милосърдието, неговиятъ животъ трѣбва да имъ служи за примѣръ. Не може ли той да имъ даде примѣръ, нека намѣри другъ човѣкъ, но безъ образецъ да не проповѣдва. Всички хора не сж еднакво милосърдни, но едни други се допълватъ. Това се отнася не само до милосърдието, но до всички чувства и способности у човѣка. Изобщо, всички хора се намиратъ на различни степени на развтие. Нѣкой мисли, че е много способенъ. Той може да е способенъ, но способноститѣ му трѣбва да се проявятъ. Това става като храни своитѣ чувства и способности. Той ще вземе нужната храна отъ околната срѣда. Запримѣръ, за да прояви любовта си, човѣкъ трѣбва да живѣе въ общество на хора, а не самъ. Какъ ще прояви любовта си, ако живѣе самъ? Той ще се познае, само когато е въ общество, между много хора. Пита-те: Защо Богъ е създалъ свѣта? Този въпросъ е задаванъ отъ учени и философи, отъ адепти, но никой не е получилъ отговоръ — и до

днесъ още остава неразрешенъ. Казвате: Ако свѣтътъ е създаденъ за Бога, ние знаемъ, че Той е свършенъ, отъ нищо не се нуждае. — Богъ е свършенъ, наистина, Той не се нуждае отъ залъгалки. При това, каква нужда има Той отъ хора, които непрестанно грѣшатъ? Защо трѣбва да се занимава съ тѣхъ, да ги сѣди? Щомъ е свършенъ, защо допуска толкова несвършени работи въ свѣта?

Това сѫ редъ въпроси, които мнозина сѫ задавали и продължаватъ да ги задаватъ. Всѣки самъ трѣбва да си отговори на тия въпроси. Азъ съмъ си отговорилъ вече, и вие трѣбва да си отговорите. Тѣй както азъ съмъ си отговорилъ, никой другъ не може да си отговори. — Защо? — Гѣзи въпроси ще се разрешатъ лично, отъ всѣки одного поотдѣлно. Какво правятъ момитѣ и момцитѣ? Като се срѣщатъ, една мома си хареса единъ момъкъ и се влюбва въ него. Другъ момъкъ пъкъ харесва втора мома и се влюбва въ нея. Всѣка мома и всѣки момъкъ намиратъ своитѣ възлюбени и се чувствуватъ щастливи. Всѣка мома мисли, че нѣма другъ подобенъ на нейния възлюбенъ. Всѣки момъкъ мисли сжщото за своята възлюбена. Право ли е това? Отъ известно гледище е право. Всѣки разрешава този въпросъ отъ лично гледище.

Тѣй щото, дойдете ли до разрешаване на високи въпроси, вие трѣбва да имате нужното смирение. Безъ смирение човѣкъ не може да се развива. Виждате, че нѣкой грѣши. Не

го сждете, но вижте причинитѣ, защо грѣши. Нѣкоя мома се кичи. — Защо? — Тя сама не се кичи, другъ нѣкой я кичи и нарежда. — Кой е този, който я кичи? — Момъкътъ, когото тя обича. Ако тя не обичаше този момъкъ, никога не би се кичила. Въ това отношение момата е картина, а момъкътъ — художникъ, който рисува картината. Каквото пожелае художникътъ, това рисува: днесъ пожелае да тури едно цвѣтенце на главата ѝ, утре — едно перце и т. н. Докога ще продължава това? — Докато художникътъ завърши картината. Щомъ я завърши, той не туря вече никакви краски върху нея. — Кога художникътъ счита картината си завършена? — Когато я продаде. Щомъ момата се ожени, тя не е нищо друго, освенъ продадена картина.

Питамя: Защо картинитѣ трѣбва да се продаватъ, т. е. защо хората трѣбва да се женятъ? Споредъ мене, докато човѣкъ не разреши въ себе си въпроса за женитбата, той не трѣбва да се жени. Ако не разреши този въпросъ правилно, и да се ожени, както е влѣзълъ въ бракъ, така ще излѣзе. Преди грѣхопадането женитбата е представляла посвещение. Тогава човѣкъ се е училъ. Днесъ, следъ женитбата, мъжътъ или жената изпълняватъ роля на сждебенъ следователъ: Защо си облѣкълъ дрехата си така? Защо шапката ти не е турена, както трѣбва? Защо не си се вчесалъ на пѣтъ въ срѣдата и т. н.? — Това не е никаква женитба. Женитбата подразбира свѣрзва-

не на две души съ противоположни способности и дарби. Женитбата подразбира срѣща на две души, лице съ лице, за да може истината да се изяви между тѣхъ. Мжжътъ и жената сж две огледала, въ които човѣкъ може да се оглежда. Като се оглежда, човѣкъ вижда своето вътрешно отражение — мирътъ. Тогава той си казва: Защо съмъ се толкова навжсилъ? Защо съмъ свилъ вежди? Когато навжси веждитѣ си, човѣкъ мисли.—Защо? — Защото е недоволенъ отъ окръжаващата срѣда. Недоволниятъ трѣбва да намѣри причината за своето недоволство и да я премахне. Нѣкой се погледне въ огледалото, не е доволенъ отъ себе си — липсва му нѣщо. Другъ пъкъ пише нѣщо, но и той е недоволенъ, защото хората щѣли да го критикуватъ. Трети е недоволенъ отъ себе си, иска да бжде добъръ къмъ всички: къмъ Бога, къмъ ангелитѣ и къмъ хората. Никой човѣкъ не работи и не живѣе за себе си. Съ слизането си на земята, човѣшката душа влиза въ съприкосновение съ Божия Духъ, както майката влиза въ съприкосновение съ детето си. За детето майката представя Божествения Духъ. И квачката се грижи за пилетата си, както майката за своето дете. Значи, дете и да се обърне човѣкъ, навсѣкжде въ живота си срѣща Божественото, което работи, подига всѣко живо същество.

Като разглеждате нѣщата по този начинъ, вие ще имате ясна представа за тѣхъ и

ще вървите напредъ, безъ да се спъвате. Така само ще освободите ума си отъ излишенъ товаръ. Когато влизате въ спасителна лодка, колко багажъ ви е нуженъ? — Малко, и то най-сжщественото. Сжщественото за васъ е това, което можете да вземете съ себе си въ лодката. Вънъ отъ него всичко друго е излишно. Нужни ви били дрехи, шапки, обуца, покжщнина. — Всичко това е за свѣта. За васъ е нуженъ най-малкиятъ багажъ, безъ който не можете. Днесъ сте въ парахода, но утре ще получите призовка, съ която ще ви поканятъ да заминете за невидимия свѣтъ. Тамъ ви чакатъ на ауденция, да дадете отчетъ за всичко, което досега сте направили. Сериозна работа е това! Който е готовъ съ отчета си, той ще се радва, че го викатъ за онзи свѣтъ.

Страшно нѣщо е заминаването на човѣка за онзи свѣтъ! Голѣмъ страхъ, голѣмо треперене ще бжде. Като се явите на ауденция при Бога, Той нѣма да ви сжди, но ще ви помогне да отдѣлите сжщественото отъ несжщественото. Да се явите на тази ауденция, това значи да изпитате Любовта Божия върху себе си. Той ще изпрати красива, огнена колесница, придружена отъ два ангела, да ви вземе. Тѣ ще ви дигнатъ съ честь и слава отъ земята. Вие ще оставите на земята кожуха си и всичко несжщественото, а ще вземете съ себе си само сжщественото. — Горкиятъ човѣкъ! — отиде си. — Никжде не е отишълъ, но дойде огнена колесница, която го задигна

съ слава и величие. Ще кажете, че това се отнася до светиитѣ. — Нима светиитѣ не сж хора? И тѣ сж хора, но сж изпълнявали волята Божия. Тѣ напълно сж прилагали Божиитѣ закони.

За ученицитѣ на окултната школа има една опасностъ: Тѣ могатъ да умратъ отъ преизобилие, отъ пресищане, отъ преяждане. Окултнитѣ ученици сж голѣми гастрономи. Тѣ искатъ да разрешатъ всички житейски въпроси: какъ е създаденъ свѣтътъ, причинитѣ за злото, реаленъ ли е животътъ, какъвъ е неговиятъ смисълъ и т. н. Вследствие на тази голѣма алчностъ за знания, тѣ преяждатъ, разстройватъ стомаха си. За да задоволятъ този свой ламтежъ, тѣ се натъкватъ на редъ противоречия. Тѣ трѣбва да знаятъ, че това, което е необходимо за коня или за вола, не е необходимо и за човѣка. Копитата на коня и рогата на вола не сж нужни за човѣка. Коньтъ се хвали съ копитата си, че може да рита, да се брани отъ външни нападения. Волътъ се хвали съ рогата си. Той казва: Който не се съобразява съ моята философия, той ще опита рогата ми. Съ тѣхъ лесно се разрешаватъ и най-мжчнитѣ задачи. Идете при нѣкой овчаръ да видите, какъ сж наплашени овцетѣ. Достатъчно е да се яви срещу тѣхъ нѣкой бикъ, за да се разпръснатъ веднага. Щомъ видятъ нѣкое животно съ рога, тѣ му отстъпватъ първото мѣсто. Значи, рогитѣ сж славата на вола, на бика. Волътъ, би-

кътъ минаватъ за велики сжщества, благодарение на рогитѣ, които навсѣкжде имъ отварятъ пжтъ. Ето защо, когато нѣкои казватъ, че имъ е все едно, дали ще предприематъ известна работа, или не, защото и въ единия, и въ другия случай рогитѣ имъ нѣма да паднатъ, тѣ искатъ да представятъ силата и респекта на рогитѣ.

Сега, става ли въпросъ до символитѣ въ природата, или до примѣритѣ, които ви изнасямъ отъ живота, вие трѣбва да ги тълкувате правилно. Всѣки примѣръ, всѣки символъ представя ядка на една Божествена идея. Всѣки символъ, правилно изтъкуванъ, внася свѣтлина въ човѣшкия умъ. Всѣки примѣръ, добре изтъкуванъ, свързва човѣка съ невидимия свѣтъ, както радиото го свързва съ всички хора на земята. Щомъ бутнете ключоветѣ на радиото, вие ведпага се свързвате съ всички страни по свѣта. Каквото представятъ ключоветѣ на радиото, такова нѣщо представятъ човѣшкитѣ способности. Бутнете ли една отъ способноститѣ му, той се свързва вече съ съответни сили и енергии въ природата. Тѣзи енергии пѣкъ го свързватъ съ известни области на духовния свѣтъ. Разработването на една способностъ у човѣка представя отваряне на единъ прозорецъ къмъ обширния свѣтъ. Колкото повече прозорци има човѣкъ, толкова по-голѣми сж възможноститѣ му за прогресиране, за правилно разбиране. Кривото разбиране на нѣщата отклоня-

ва човѣка отъ правия пѣтъ. А всѣко отклоняване създава страдания и мъчности на човѣка.

Сега ще прочета 4. глава отъ I. Петрово Послание, като примѣръ на тогавашнитѣ разбирания. Като го прочетете, ще видите разликата между тогавашното и сегашното разбиране на нѣщата.

„И тъй, понеже Христосъ пострада за насъ по плѣтъ, въоръжете се и вие съ същата мисълъ, защото пострадалиятъ по плѣтъ престаналъ е огъ грѣха“. (— 1 ст.). — Значи, следъ като страда, човѣкъ престава да грѣши.

„За да живѣе презъ останалото по плѣтъ та време, не вече по човѣчески похоти, но по Божията воля“. (— 2 ст.). — Когато страдалията престанатъ, и човѣкъ научи уроцитѣ си отъ тѣхъ, той започва да живѣе разумно, т. е. по Божията воля.

„А свършването на всичко е приближило“. (— 7 ст.). — Ако свършването, т. е. краятъ на лошото въ свѣта бѣше наближилъ преди две хиляди години още, когато апостолитѣ сж живѣли, какво може да се каже днесъ? Днесъ ние сме още по-близо до края на злото.

„И тъй, разумно живѣйте и трезвени бъдете въ молитвитѣ“. (— 7 ст.).

„А преди всичко имайте усърдна любовъ помежду си, защото любовта ще покрие множество грѣхове“. (— 8 ст.). — Защо трѣбва да любя? — За да се покриятъ множество отъ твоитѣ грѣхове. Любовта не е етикетъ. Тя изкупва грѣховетѣ на рата. Праведниятъ

трѣбва да люби, за да изкупи, както своитѣ грѣхове, така и тия на своитѣ ближни. Богъ ни люби пѣкъ, за да ни спаси.

„Бивайте едни къмъ други гостолюбиви, безъ роптание“. (— 9 ст.). — За да се каже на нѣкой човѣкъ, че трѣбва да бжде гостолюбивъ, това показва, че той не е гостолюбивъ. Сжщото се отнася и за васъ. Бждете и вие гостолюбиви, както и Богъ е гостолюбивъ.

„Блажени сте, ако ви укоряватъ за името Христово, защото Духътъ на славата и на Бога почива на васъ; отъ къмъ тѣхъ се хули, а отъ къмъ васъ се прославя“. (— 14 ст.) — Ако и васъ хулятъ за името Христово, издържайте. Нека ви хулятъ така, че да ви изправятъ. То е за изпитание. Когато грѣшнитѣ хулятъ праведния, и тѣ се изправятъ. По този начинъ праведниятъ помага на грѣшнитѣ. Когато грѣшниятъ постоянно държи въ ума си единъ праведенъ, последниятъ го изправя и подига. Не е лесно човѣкъ да издържа хулитѣ на грѣшнитѣ хора. Геройство се изисква за това. Само възрастниятъ може да издържа хулитѣ на грѣшнитѣ хора. Това не е за деца.

Прочетете и вие това Послание и вижте, къде се различава отъ сегашнитѣ разбирания на хората. Това Послание е писано приблизително преди две хиляди години. Сега сме 1928 година, значи, оставатъ още 72 години, за да се изпълнятъ цѣли две хиляди години. Ако апостолъ Петъръ живѣе днесъ, какво Послание би написалъ? Нека нѣкой отъ васъ, братъ

или сестра, се опита да напише едно Послание. Ако не можете да напишете ново Послание, преведете четвъртата глава отъ I. Петрово Послание на съвремененъ езикъ, споредъ степенъта на съзнанието на сегашния човѣкъ. Който се наеме съ тази работа, той трѣбва да бжде готовъ на всичко. Вѣрващитѣ ще приематъ Посланието му, както е предадено; невѣрващитѣ, особено ония, които иматъ силно критически умъ, ще го подложатъ на голѣма критика.

И тъй, да се върнемъ пакъ къмъ първия стихъ на прочетената глава, да видимъ, какъ може да се преведе на сегашенъ езикъ. „Понеже Христосъ пострада за насъ по плѣтъ, въоръжете се и вие съ сжщата мисль“.—Съ други думи казано: Понеже едно време Христосъ пострада, въоръжете се и вие съ сжщата мисль, т. е. пригответе се въ мисльта си, че и вие ще страдате. Такова е положението днесъ. Обаче, следъ време, когато човѣчеството престане да грѣши, и страданията ще престанатъ. И тогава, като дойде Христосъ втори пѣтъ на земята, нѣма да страда вече. Всички хора ще Го посрещнатъ въ слава и величие. Тогава първиятъ стихъ на това Послание ще бжде преведенъ по новъ начинъ, съ следнитѣ думи: Понеже Христосъ дойде на земята въ слава и величие, и учението Му се прие отъ всички, и вие ще ходите въ слава и величие. Ако Христосъ се радва, и вие ще се радвате. Каквото Христосъ носи въ себе си, и вие

трѣбва да имате сжщото. Когато дойдѣ на земята, Христосъ ли пожела да страда, или други Му наложиха страданията? Той направи опитъ да заобиколи страданията, но видѣ, че сж неизбѣжни и доброволно ги прие. Той имаше ученици, които можаха да Го запазятъ, но трѣбваше да се изпълни волята Божия. Той казваше: „Не дойдохъ да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратилъ“. Ако Христосъ, Който бѣше Учителъ, пострада по плътъ, колко по-голѣма е вѣроятността вие да страдате. Затова, пригответе се въ мисълта си, защото и вие ще страдате.

Какво трѣбва да правите, когато дойдатъ страданията и за васъ? — Свържете се съ Христа. Само страдащитѣ хора могатъ да се разбиратъ. Който се е радваъ, само той може да разбере радващия се. Значи, страдащиятъ разбира страдащия; който се радва, само той разбира радостта на своя ближенъ. Затова, именно, казватъ, че богатиятъ не може да влѣзе въ положението на бедния; и бедниятъ не може да влѣзе въ положението на богатия. Тѣ едни други не си вѣрватъ. Когато нѣкой не ви разбира, не влиза въ положението ви, причината за това е, че той нѣма сжщата опитност. Нѣкой се оплаква, че скръбта му е голѣма. — Защо скърби? — Направилъ е нѣкаква грѣшка, или нѣкакво престѣпление, и последиствията го измѣчватъ. Причината за скръбта му не е голѣма, но болката, която му се причинява, е голѣма. Колкото по-високо стои

човѣкъ въ духовно отношение, толкова по-го-
лѣми сж страданията му. Нѣкой светия ми-
наль покрай единъ беденъ човѣкъ и не обър-
наль внимание на него. Щомъ замине, той за-
почва да се измъчва, защо не го е погледналь.
Философътъ минава покрай стотици бедни,
страдащи, безъ да се спира предъ тѣхъ, безъ
да ги погледне, но не страда. — Защо? — Отъ
светията се изисква много повече, отколкото
отъ философа. Светията знае, че Богъ се про-
явява чрезъ бедния, като презъ фокусъ, и той
трѣбва да се спре предъ него, да го за-
пита за положението му и тогава да си за-
мине. Това значи, че той е поздравилъ Бога.
Бедниятъ се намира въ трудно положение, и
светията трѣбва да го подкрепи. Не изпълни
ли това, той не е изпълнилъ волята Божия. Че
не е видѣль бедния, че билъ заетъ — нищо
не го извинява.

И тъй, който върви въ Божествения пѣтъ,
той трѣбва да има абсолютно чиста мисль,
да остави настрана всички материални пред-
приятія. За да издържи на това, той трѣбва
да се стреми къмъ Бога като къмъ слънце.
Това не значи, че човѣкъ трѣбва да се отка-
же отъ богатата и радоститѣ на живота. — Не,
той трѣбва да знае, че придобиването на
тия блага и радости се обуславя отъ стреме-
жа му къмъ Бога. Най-малкото отклоняване на
човѣка отъ правия пѣтъ е свързано съ загубва-
не на неговата радостъ. Ще каже нѣкой, че се
е молилъ на Господа, че мислилъ за Него и въ

резултатъ, не само че нищо не е получилъ, но изгубилъ и това, което ималъ. — За да изгуби човѣкъ и онова, което има туй показва, че нито молитвата му, нито мисълъта му сж били такива, каквито трѣбва. Молитвата на човѣка трѣбва да бжде като тази на детето, което познава майка си. Както детето пристѣпва къмъ майка си съ всичката си простота и свобода, така и човѣкъ трѣбва да пристѣпва къмъ Бога. Не е правилно човѣкъ да пристѣпва къмъ Бога съ страхъ. Кога детето се страхува отъ майка си и отъ баща си? — Когато грѣши и не върши тѣхната воля. Сжщото се отнася и до човѣка. Когато не върши волята Божия, той се страхува отъ Бога. Щомъ върши волята Му, никакъвъ страхъ не изпитва. Ако сгрѣши предъ Бога, човѣкъ трѣбва да се изповѣда, да каже истината, както си е, и да помоли Бога да му даде време, да изправи погрѣшката си. Представете си, че единъ ученикъ цѣла година бѣга отъ училище, не учи уроцитѣ си и на края показва слабъ успѣхъ. Трѣбва ли той да обвинява учителитѣ, другаритѣ си, за да оправдае своя слабъ успѣхъ? — Не, като види труда и разходитѣ на родителитѣ си около него, той трѣбва да се разкае и да ги помоли да му помогнатъ и следната година, за да изправи погрѣшката си. Ако започне усърдно да учи, да посещава училище, родителитѣ му ще бждатъ доволни отъ него и ще кажатъ: Има нѣщо добро въ нашето дете. Радваме се, че изправи погрѣшката си.

Сега, като ви наблюдавамъ, виждамъ, че всички имате слаби бележки въ училището, но трѣбва да работите, да ги поправите. Колкото и да криете двойкитѣ си, както правятъ ученицитѣ отъ обикновенитѣ училища, тѣ все ще се видятъ. Ще кажете, че правите усилия да изправите слабитѣ си бележки. — Не е въпросъ въ усилията. Придобиване на знание, както и изпълнение на волята Божия, не се постига подъ влиянието на страха или насилието. Всичко това се постига при приложение на великия законъ на любовта. Отъ всички се иска изпълнение на воляга Божия отъ любовъ. Да изпълнимъ волята Божия, това е най малкото, което можемъ да направимъ заради Господа. Той мисли за всички същества и на всички изпраща своето благословение. Нѣкои казватъ, че Господъ ги е забравилъ. Споредъ мене, който мисли, че Богъ го е забравилъ, това показва, че той е забравилъ Господа. Казано е въ Писанието: „Търсете ме, докато съмъ близо до васъ“. Това значи: търсете Бога въ момента, когато е близо до васъ, когато минава покрай васъ. Този моментъ може да е кратъкъ, но вие трѣбва да бждете будни, да приемете благото и милостта, които Богъ отправя къмъ васъ. Това, което научите въ този моментъ, ви е достатъчно. То ще внесе въ душата ви миръ, радостъ, стремежъ къмъ знание и свѣтлина, къмъ истина и свобода.

Като ученици, отъ всички се иска приложение: ако сте писателъ, приложете новото въ вашата поезия; ако сте художникъ, приложете новото въ художеството; ако сте музикантъ — въ музиката; ако сте готвачъ — въ готвенето. Каквато работа и да вършите, въ всичко прилагайте идеитъ на новото учение. Новото учение се характеризира съ даване: ако имашъ два чифта обуца, дай единия отъ тѣхъ на бедния си приятелъ; ако имашъ два костюма, дай единия на нѣкой беденъ човѣкъ. Каквото правишъ, на никого не казвай. За миналото, било то добро или лошо, не говори. Говори само за настоящето. Достатъчно е да тропнешъ само съ пръчицата си, за да разбератъ хората, че ще имъ дадешъ нѣщо, за да дойдатъ веднага да те слушатъ. Мнозина се оплакватъ, че никой не ги слуша. — Много естествено. Тѣ не даватъ на никого нищо. Я отворете тенджеритъ си и започнете да раздавате, да видите, нѣма ли хората да ви слушатъ. А така, предъ празни тенджери, кой ще остане да ви слуша?

И тѣй, желая на всѣки отъ васъ да вземе съответна длъжностъ, която да отговаря на вътрешното му разположение. Кой каквото желае — готвачъ, градинаръ, поетъ, писателъ, ученъ, философъ, свещеникъ — такъвъ да стане. Важно е да изпълни работата си споредъ духа на новото учение. Ако писателятъ описва живота, да го представи такъвъ, какъвто е въ действителность — нито украсенъ,

нито мраченъ. Изнасяшъ една опитностъ — изнеси я така, както си я преживялъ, безъ никакви преувеличения или намаления.

Като четатъ разни философски и научни книги, хората започватъ да се влияятъ отъ идеитъ на дадени автори и се запитватъ, защо Господъ не оправи свѣта? И като философствуватъ известно време, най-после казватъ: Когато Христосъ дойде втори пѣтъ на земята, тогава свѣтътъ ще се оправи. — Защо трѣбва да чакате идването на Христа по време и пространство, когато Той всѣки моментъ може да влѣзе въ вашитъ умове и сърдца? Едно топло чувство въ сърдцето ви и една свѣтла мисль въ ума ви не сж нищо друго, освенъ идването на Христа у васъ. Не очаквайте нѣщата да ставатъ по буква. На чие сърдце и на чий умъ Христосъ не е похлопвалъ? Нѣма човѣкъ въ свѣта, когото Христосъ да не е посетилъ, но малцина сж Го приели. Нѣкои очакватъ да ги взематъ съ колесница, впрегната съ два ангела. И това е възможно, но при изключителни случаи. Важно е човѣкъ да чуе хлопането на Христа и да Му отвори, а по-нататѣкъ, какъ ще го взематъ, това не е негова работа. Христосъ живѣе вече въ всѣки човѣкъ, въ душата на когото любовта работи, и въ ума на когото новата мисль прониква. Безъ Божията Любовь и безъ новата мисль въ себе си, човѣкъ не може да разбере живота, нито може да постигне щастieto. Какво по-голѣмо щастие отъ това да

обичате нѣкого? Щастлива е майката, когато обича детето си и когато то я обича. Щастлива е майката, когато детето е добродетелно и разумно. Да имате една добродетел въ себе си, това значи да имате любещо и разумно дете. На такава добродетел може напълно да разчитате. Тя е устойчива, както сж устойчиви колонитѣ въ едно солидно циментово здание. Видите ли, че колонитѣ на това здание се клатятъ, вие не можете да разчитате на неговия подслонъ.

Следователно, човѣкъ може да разчита само на Божественото въ себе си, като на нѣщо устойчиво, неизмѣнно. Може да се разчита на обещанието само на онзи човѣкъ, у когото Божественото се е пробудило. Той е готовъ на всѣкакви услуги, на всички жертви. Молитвата на този човѣкъ всѣкога се чува. Нѣкой казва, че съ часове се моли на Бога, но не получава отговоръ на молитвата си. — Истинската молитва не се заключава въ много молитви и въ много часове. Важно е, какво е съдържанието на молитвата. Каква молитва е тази, която е пълна съ оплаквания и роптания срещу сждбата? Когато се моли, човѣкъ се свързва съ общество отъ свѣтли, възвишени сжщества, които го слушатъ и хроникиратъ всѣка негова дума. Той е изложенъ като предъ фотографически апаратъ. Молитвата не е нищо друго, освенъ свързване на човѣшката душа съ Бога, при което човѣкъ изправя погрѣшкитѣ си и бла-

годари за всички блага, които всѣки день получава. Щомъ види портрета си, той лесно се корегира. Не може ли да види своя портретъ, човѣкъ е слѣпъ още и трѣбва да прогледа. Слѣпиятъ трѣбва да се моли, да дойде Христосъ при него и да отвори очитѣ му. Когато Христосъ, т. е. любовта дойде при човѣка и се докосне до очитѣ на неговото съзнание, на неговия духъ, на неговата душа, той моментално ще прогледа и ще почне да славя Бога. Който иска да прогледа, той трѣбва да приложи новото учение въ своя животъ. Той трѣбва да започне отъ малкото и постепенно да върви къмъ голѣмото. Малкитѣ добродетели сж за предпочитане предъ голѣмитѣ. Никой Учителъ, никой светия, никой адептъ не се е подигналъ съ желанието си да придобие голѣми добродетели. Малкитѣ добродетели подигатъ човѣка, а не голѣмитѣ. Малкитѣ добродетели правятъ човѣка великъ.

Като ученици, вие трѣбва да знаете, какво нѣщо е молитвата и какъ да се молите. Като говорите, трѣбва да знаете, какво да говорите. Изобщо, каквото правите, всичко трѣбва да минава презъ вашия умъ и сърдце едновременно, защото у човѣка има хубави работи, но има и лоши, отъ които самъ трѣбва да се пази. Лошото трѣбва да се изкорени и да се изхвърли навънъ. Човѣшката душа трѣбва съвършено да се изчисти, да се освободи отъ всички плѣвели. — Голѣми сж страданията ни. — Колкото и да сж голѣми страданията ви, не сж

по-голъми отъ Христовитѣ. Щомъ Христосъ страда, и вие ще страдате. Като минете веднѣжъ презъ страданията, втори пътъ нѣма да минавате. Щомъ веднѣжъ сте минали или минавате презъ сиромашията, невежеството, безсмислието, втори пътъ нѣма да минете. Нѣщата въ природата никога не се повтарятъ. Щомъ излѣзете отъ мъчнотиитѣ на живота, ще влѣзете въ новия животъ — животъ на радостъ, веселие, щастие, блаженство.

„Въоржете се и вие съ сѣщата мисль“.
— Съ коя мисль? — Че първо ще страдате, а после ще влѣзете въ новия животъ, въ който царува любовта. Това трѣбва да бжде вашето разбиране и къмъ него да се стремите. Не се подавайте на чужди мисли, дошли по влияние на ваши приятели, съ които дружите. До вчера си се молилъ, обличалъ си се чисто, спретнато и току изведнѣжъ казващъ: Не искамъ да се моля, не искамъ да се обличамъ. И безъ молитва може, и безъ обличане може.— Това е влиянието на нѣкой мързеливъ човѣкъ, който не иска да се моли, не иска да се учи, да се облича. Пазете се отъ влиянието на обикновенитѣ хора. Свържете се съ добритѣ хора, съ мисльта на разумнитѣ сѣщества отъ невидимия свѣтъ. Турцитѣ казватъ: „Добро е човѣкъ да гледа красивото въ свѣта“. Казвамъ: Добро е човѣкъ да люби. Любовта е добродетель. Който не люби, той не може да бжде добродетеленъ.

Любовта е начало на добродетелта. Вложете въ себе си мисълта: Да любишъ, това е начало на добродетелта; да любишъ, това е начало на новия животъ; да любишъ, това е поставяне първия камъкъ на Божествената сграда. Да любишъ, това значи да съградишъ въ душата си храмъ, въ който Богъ да обитава. Този храмъ съществува на небето, но той трѣбва да се материализира и на земята. За този храмъ, именно, говори и Христосъ: „Отивамъ да ви приготвя мѣсто, та кждето съмъ азъ, тамъ да бждете и вие“. Има нѣща, които на земята не сж завършени, но трѣбва да се завършатъ. Щомъ се завършатъ, ще ви се подпише паспорта, ще ви дадатъ свободенъ билетъ за далечната Ханаанска земя, въ която царува любовь, щастие и животъ. Който не е завършилъ работата си, той нѣма да получи паспортъ за напуцане на земята. Превременико никой не може да замине за Ханаанската земя.

И тъй, работете съ любовта като начало на добродетелта. Никога не се подавайте на влиянието на чужди мисли, дошли отвънъ нѣкъде. И вие не налагайте своитѣ убеждения на хора, които не сж готови. Ако имъ се наложите, вие ги излагате на опасностъ. Всѣко пиле трѣбва да излѣзе отъ черупката точно на времето си. Щомъ прилагате любовта въ живота си, това е приложение на новото учение. За да видя, какъ го прилагате, азъ ще посета гостилницитѣ ви,

домоветъ ви, научнитъ ви кабинети, лабораториитъ ви, беседитъ ви, и ако видя новото, ще остана между васъ; ако нищо ново не намѣря, ще взема шапката си и следъ две хиляди години пакъ ще ви посетя. Две хиляди години представятъ два Божествени дни. Ако въ продължение на две хиляди години хората не можаха да приложатъ Христовото учение, ще имъ трѣбватъ още две хиляди години. Христосъ казва: „Когато Синъ Человѣчески дойде на земята, ще намѣри ли достатъчно вѣра между хората?“

Богъ е опредѣлилъ на човѣка хиляди години, за да свърши възложената му работа. Обаче, отъ него зависи да я свърши и за по-малко време. Той може да я свърши за единъ месецъ, или за единъ день. Ако я свърши порано, останалото време ще помага на ближнитъ си. Така постѣпватъ Учителитъ. Когато нѣкой Учитель дойде на земята, той свършва работата си за единъ день, а останалото време помага на хората, учи ги, лѣкува ги. Той се интересува отъ всичко. Сжщото правете и вие. Учете по-малкитъ отъ васъ. — Ама тѣ не разбиратъ.—Като имъ обясните нѣщата отъ гледището на новата свѣтлина, тѣ непременно ще ви разбератъ. Ако сте носители на Божественото, Божието благословение ще дойде върху васъ. Соломонъ е казалъ: „Нѣма нищо ново на земята“. Това е едната половина. Азъ добавямъ: „Нѣма и нищо старо на земята“.

— Защо? — Защото е казано: „Богъ твори новото въ свѣта“.

Дръжте въ умоветѣ си мисълта: Любовта е начало на добродетельта. Търсете любовта въ себе си, а не вънъ отъ себе си. Докато търсите любовта у хората, а не въ себе си, вие всѣкога ще бждете изложени предъ голѣми противоречия и разочарования. Докато не видишъ любовта въ себе си, въ другитѣ хора никога нѣма да я видишъ. Следователно, търсишъ ли красивото въ живота, въ себе си го търси. Търсишъ ли правдата, въ себе си я търси. Приложи любовта въ живота си, ако искашъ да се освободишъ отъ всички противоречия. Нѣкой те обидилъ, и ти отивашъ при Бога, молишъ се за едно, за друго, но обидата седи въ сърдцето ти, измжчвата. — Защо? — Защото ти си я пусналъ толкова дълбоко въ себе си, че образътъ на Бога свършено се е закрилъ. Изхвърлете обидата отъ сърдцето си и така се явете предъ Бога. Всички обиди, всички недоразумения, всички страдания сж отъ захарь. Предъ лицето на Бога всичко се топи, всичко се разтваря. — Еди-кой си ми каза, че съмъ неспособенъ. — Какво лошо има въ това? Тури запетая следъ частицата „не“ и ще стане: не, способенъ съмъ. Запетаята спасява положението. Кажатъ ли ви нѣщо отрицателно, турете запетая следъ частицата „не“. Искате ли вие да кажете нѣщо отрицателно, турете запетая следъ частицата „не“, и всичко лошо ще се

превърне въ добро. Казвашъ на нѣкой човѣкъ: Невнимателенъ човѣкъ си! Помисли малко, не бързай, тури мислено запетая следъ частицата „не“ и кажи: Не, внимателенъ човѣкъ си. Това значи Божественъ езикъ, Божественъ говоръ. Такъвъ е езикътъ на любовта, който превръща злото въ добро, мракътъ — въ свѣтлина.

„Въ свѣтлината на Божия Духъ има животъ и миръ“.

35. Лекция отъ Учителя, държана на 4 юлий, 1928 г.

София. — Изгрѣвъ.

ЕДИНСТВО И ОБЩНОСТЪ.

Упражнение на върха Мусала. Всички прави, наредени шахматно и обърнати съ гърба къмъ слънцето. Така наредени, всички сѣдатъ на земята, съ крака поставени напредъ. Ржцетѣ се издигатъ бавно надъ главата, при което се изговарятъ следнитѣ думи: Уповай на Господа съ всичкото си сърдце! Бавно спущане на ржцетѣ, отъ дветѣ страни на главата, съ изговаряне на думитѣ: Уповай на Господа съ всичкия си умъ! Ржцетѣ продължаватъ да се спускатъ отстрани на тѣлото, по краката, до прѣститѣ долу и бавно се издигатъ надъ главата, въ първото положение, съ изговаряне на думитѣ: Въ всичкитѣ си пѣтища познавай само Него, и Той ще оправи стѣпкитѣ ти.

Въ това положение, седнали, лѣвиятъ кракъ се подгъва подъ дѣсния. Дѣсната ржка се поставя на колѣното и се чете „Добрата молитва и 91 Псаломъ“. Следъ това дѣсниятъ кракъ се подгъва подъ лѣвия. Лѣвиятъ кракъ си остава напредъ, лѣвата ржка се поставя на колѣното. Въ това положение се изговарятъ думитѣ: Да се съединятъ любовта, вѣрата и надеждата въ сърдцето ни, и да се прослави Господъ въ душитѣ ни.

Да се съединятъ вѣрата, надеждата и любовта въ сърдцето ни, и да се прослави Господъ въ душитѣ ни.

При сжищото положение се изговарятъ и следнитѣ думи: Ще служа Господу съ ума си, съ сърдцето си и съ силата си. Ще ходя въ пѣтя Господенъ съ любовта си, съ вѣрата си и съ силата си. Ще познавамъ Господа въ живота си съ душата си, съ сърдцето си и съ ума си.

Сега, сърѣдоточете се въ себе си и всѣки да пожелае това, къмъ което душата му се стреми.

Размишление.

Както виждате, докато стигнете до върха Мусала, вие минавате край езера. Всѣко езеро може да се уподоби на единъ отъ матрицитѣ въ свѣта. Краиното езеро, въ дѣното на хижата, представя Австралия. Нѣкога тя е била по-голѣмъ континентъ, отколкото я виждаме днесъ. Голѣма частъ отъ нея е потънала. Дветѣ езера при хижата сж дветѣ потънали земи отъ Австралия. При изкачване по-нагоре, дветѣ езера надъ хижата представятъ Азия. Езерото подъ самия връхъ Мусала представя Европа. Дветѣ езера, които се виждатъ отъ върха, въ посока на югоизтокъ, Маричинитѣ езера, представятъ южна Америка и Африка.

Това е важно за васъ, доколкото да насочите мисълта си къмъ живата природа, да

видите, че всичко, което съществува въ нея — камъкъ, дърво, растение, животно, рѣка, езеро, море, планина — е въ връзка съ различнитѣ свѣтове. И иай-малкитѣ нѣща въ природата сж представители на нѣщо велико и разумно.

Забележете, на изтокъ, на западъ и на северъ има облаци, а на югъ небето е чисто, ясно. Това показва, че едни отъ теченията въ природата отиватъ надолу и носятъ облаци, а други отиватъ нагоре и разнасятъ облацитѣ, вследствие на което хоризонтътъ е ясенъ. Изобщо, северъ символизира истината, а югъ — доброто, добродетелта. Дето е доброто, тамъ е югъ.

Планинскитѣ върхове, които ви обикалятъ, представятъ възможности за проява на Божията Любовь. Следователно, само онзи може да говори за обезсърдчение, който е обиколилъ всички планински върхове, всички вериги, всички чукари. Ако ги обиколи и остане нѣщо отъ обезсърдението му, той има право да говори за него. Иначе, безъ да ги е обходилъ, не му се позволява да казва, че е обезсърденъ. Планинскитѣ вериги представятъ ребуси, задачи за разрешаване. Тѣ сж свързани една съ друга, тъй щото, който се наеме да ги обходи, той трѣбва да знае, отде да започне и накѣде да върви. Онзи, който е строилъ планинитѣ, той е поставилъ врати за преминаване отъ една планина въ друга, отъ единъ връхъ на другъ. Следователно, човѣкъ всѣкога

може да черпи сила, енергия отъ планината, посредствомъ която да трансформира състоянията си. На планината слънчевата енергия освѣтява нѣщата и ги кара да зрѣятъ, а въ низинитѣ тя ги нагрѣва и изгаря. Който иска мисълта му да се освѣтява и да зрѣе, да се качва по планини. Тѣ предразполагатъ човѣка къмъ мисълъ.

Сега, отгукъ ще изпратимъ поздравъ на всички приятели, които се намиратъ на изтокъ и на западъ, на северъ и на югъ. Ще изпратимъ поздравъ на всички братства, които съставятъ ордени на Великото Бѣло Братство. Ще изпратимъ поздравъ на всички пробудени души, които вършатъ волята Божия.

Казватъ нѣкои, че за развитието си, човѣкъ трѣбва да се отдѣли отъ общото, да живѣе самъ. — Когато расте, човѣкъ може да се изолира, но въ този процесъ той има нужда отъ сокове, отъ храна. Следователно, докато черпи тия сокове отвънъ, иска или не, той е длъженъ да признае Цѣлото. Запримѣръ, слънцето грѣе отгорс. По отношение на растителното царство, слънцето е цѣлото, а растенията, животнитѣ и хората представятъ души, които черпятъ отъ това цѣло. Значи, слънцето, като цѣло, дава. Растенията, животнитѣ и хората сж частитѣ, които, отъ една страна взиматъ, а отъ друга — даватъ.

Всички, наредени въ кръгъ, хванати за ръцетѣ си така, че дѣсната ръка съ лѣвата на съседа се издигатъ нагоре, а лѣвата ръка

съ дѣсната на съседа оставатъ долу, на мѣстото си. При това положение на рѣцетѣ се произнасятъ думитѣ: Уповавай на Господа съ всичкото си сърдце и съ всичкия си умъ. Въ всичкитѣ си пѣтища познавай само Бога. Той ще оправи стѣпкитѣ ти.

Въ сѣщото положение се произнасятъ думитѣ: Ще служи Господу съ ума си, съ сърдцето си и съ силата си. Ще ходя въ пѣтя Господенъ съ любовта си, съ вѣрата си, съ силата си и ще познавамъ Господа въ живота си съ душата си, съ сърдцето си и съ ума си. Това е животъ вѣченъ да познай Тебе Единнаго Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Когото си изпратилъ.

Смѣна на рѣцетѣ: онѣзи, които сж долу, се издигатъ горе; тия пѣкъ, които сж горе, се свалятъ долу. При това положение на рѣцетѣ се произнасятъ следнитѣ думи: Да се съединятъ любовта, вѣрата и надеждата въ сърдцата ни и да се прослави Господъ въ душитѣ ни.

Коленичене на лѣвото колѣно и подгъване на дѣсния кракъ подъ правъ жгълъ. Въ това положение се произнасятъ следнитѣ думи: Да се съединятъ вѣрата, надеждата и любовта въ сърдцата ни и да се прослави Господъ въ душитѣ ни.

Сега ще се спра върху думитѣ „единство и общност“. Какво се разбира подъ думитѣ „единство и общност“? Въ Божествения свѣтъ единството подразбира законъ на цѣлото, който включва благото на всички. На физическия свѣтъ подъ „единство“ се разбира това, което душата съдържа въ себе си, като лжчѣ отъ Бога. Тя е подобна на цѣлото. Следователно, когато кажемъ „единство на душитѣ“, разбираме, че Богъ включва въ себе си всички души и живѣе тѣхния животъ. Той мисли доброто на всички живи същества. Въ своя великъ планъ, Богъ е включилъ доброто на всички души, условията имъ да се развиватъ, да растатъ и да узрѣватъ. Въ Божествения свѣтъ подъ думата „общност“ се разбира работата, която Богъ прилага по отношение на една душа, като проследява всички нейни падания и ставания. Като работи върху всѣка душа специално, Той разглежда общитѣ положения, презъ които тя минава. Всѣка душа има свои индивидуални преживявания, но същевременно тя има и такива преживявания, които сж общи за всички души. Общността подразбира съвокупностъ отъ всички ония положения, презъ които минаватъ всички живи същества безъ изключение. Да обичашъ едно-го, това значи да работишъ върху тази душа и да изучавашъ въ нея онова, което е общо за всички души. Това е законъ за общностъ. Да обичашъ всички души, това значи да изучавашъ закона за единството. Въ закона на

единството човѣкъ постепенно слиза. Той започва да работи първо за Бога, после за ближния си и най-после за себе си. При закона на общността е точно обратно: човѣкъ първо работи за себе си, после за ближния си и най-после за Бога. За да се развива правилно, човѣкъ трѣбва да минава отъ единия законъ въ другия. Остане ли само въ единия законъ, той преживява голѣми противоречия.

Често религиознитѣ, духовнитѣ хора се страхуватъ да влѣзагъ въ свѣта, да не ги ограбятъ. Каквото и да правятъ, обаче, тѣ сж въ свѣта. Какво искатъ хората? — Да имъ се даде нѣщо. Следователно, щомъ обичате нѣкого, вие непременно трѣбва да му дадете нѣщо. Който люби, той трѣбва да бжде отворенъ, да дава. Любовта се изразява чрезъ даване. Казвате, че когато дава, човѣкъ губи. Питамъ: Какво ще изгуби семенцето, когато се посади въ почвата? Какво ще изгуби животното, когато стѣпи върху почвата? Следователно, когато даването е на мѣсто, резултатитѣ всѣкога сж добри. Тѣй щото, когато се казва да не любите свѣта, то има духовно значение; щомъ си човѣкъ, не туряй краката си въ почвата, въ грубата материя, както растенията. Ти трѣбва да имашъ общение съ души, а не съ почвата, съ грубия материалъ. Не желай нѣща, които не ти сж потрѣбни. Който желае непотрѣбни нѣща, той мяза на растение, което е пуснало коренитѣ си дълбоко въ земята. Земята казва: Ето, всичко въ мене е

отворено. Вземи, каквото искашъ, но трѣбва да имашъ знания, пособия, къмъ които да при-
туряшъ онова, което си придобилъ. Нѣмашъ
ли торба, въ която да туряшъ всичко, което
си придобилъ, като излѣзешъ навънъ, веднага
ще изсѣхнешъ. Много растения изсѣхватъ по
единствената причина, че не могатъ да задър-
жатъ знанието, което сж придобили.

И тъй, споредъ закона на общността вие
трѣбва да влизате въ общение съ пробудена
душа, а не съ непробудена. Пробудена ду-
ша е онази, която изпълнява Божия законъ.
Щомъ влѣзете въ връзка съ една душа, едно-
временно вие влизате въ връзка съ всички ду-
ши. Вие трѣбва да изучавате този законъ.
Съ пробудената душа ще влѣзете въ връз-
ка по единъ начинъ, а съ непробудената ду-
ша — по другъ начинъ. Искате ли да влѣзете
въ връзка съ една непробудена душа, рабо-
тите върху нея, докато събудите любовта
й. Работете съ законитѣ за общността и
единството, като имате предъ видъ изпълне-
нието на волята Божия. Започнете или отъ
единицата къмъ всички, или отъ всички къмъ
единицата, но въ всички случаи изпълнявайте
волята Божия. Щомъ изпълнявате волята Бо-
жия, вие ще получите Божието благословение
и ще можете да давате на всички. Не се съм-
нявайте въ Бога. Имайте пълна вѣра въ Него.
Вие трѣбва да имате вѣрата на детето. Щомъ
детето заплаче въ люлката, майка му веднага
чува и отговаря на неговия плачъ. Ако май-

ката не го чуе, другъ нѣкой ще го чуе, но непременно ще му се отговори. Това е първата фаза на детската вѣра. И вие сте минали презъ тази фаза. Щомъ ви туряли въ люлката, вие сте заплаквали, и по този начинъ сте заставяли майка си да стане, да задоволи нуждитѣ ви. Когато детето стане на седемъ години, майка му го праща на училище. Тя става сутринъ рано, събужда го, помилва го, облича го, нахранва го, туря му храна въ торбичката и го праща на училище. Детето вѣрва, че учителътъ ще му даде знание. Това е втората фаза на детската вѣра. Въ тази фаза, именно, се намирате и вие. Вие спите, но майка ви ви събужда, нахранва, туря ви торбичката презъ рамото и казва: Хайде на училище!

Сега, всѣка сутринъ Господъ ви събужда, туря торбичка съ книги презъ рамото ви и казва: Хайде на училище! Като се върнете отъ училището, ще разправяте на майка си, какъвъ урокъ ви е преподаденъ. Ако направите нѣкаква погрѣшка, учителътъ ще ви хване за ухото, да не правите сжщата погрѣшка втори пжтъ. Изправите ли погрѣшката си, учителътъ ще ви похвали. Какво представя молитвата? — Молитвата е разговоръ на ученика съ Бога, на Когото ученикътъ разправя, какво е училъ, кжде е сгрѣшилъ, какъ е поправилъ погрѣшката си и т. н. Богъ ще го слуша и ще му помага. Върне ли се отъ училище, безъ да разкаже на Бога, какво е правилъ въ училището, цѣлиятъ день е изгубенъ. Следователно,

върнешъ ли се отъ работа, или отъ училище уедини се въ себе си и се извини предъ приятелитъ си, че имашъ работа—да се измиешъ да се преоблѣчешъ и да се поразговоришъ съ Бога. Съ измиването, преобличането и разговора си съ Бога, съ баща си и майка си, ти ще получишъ наставления за утрешния день. При всѣко отиване и връщане отъ работа, човѣкъ трѣбва да се моли, да държи връзка съ любовта.

Това сж прости правила, които трѣбва да изпълнявате, за да се избавите отъ злото, което ви дебне. Всѣки иска да бжда обичанъ, а не знае, че това е най-лесната работа. — Защо? — Защото човѣкъ е книга, върху която Богъ е писалъ въ миналото, пише въ настоящето, ще пише и въ бждеще. Да се смуцава човѣкъ, дали ще го обичатъ, или не, това значи да се смуцава, дали ще дойде нѣкой да чете книгата му. Докато има хора съ будно съзнание, все ще се намѣри нѣкой да чете твоята книга. Той ще дойде при тебе, ще отвори една страница, ще я прочете и ще я пази като светиня. На другия день пакъ ще дойде, ще отвори втора страница. Като дойде до книгата, той иска да прочете нѣщо за Господа. Търси тукъ, търси тамъ, не може да намѣри. Ти му посочвашъ страницата, и той започва да чете. Чете, но нищо не разбира. Ти започвашъ да му проповѣдвашъ. Посочвашъ му още една страница отъ книгата си. Така той чете, интересува се отъ твоята книга. Като прочете цѣлата

книга, той започва да разбира вече нѣщата вътрешно. Като четете книгитѣ си едни на други, по този начинъ вие влизате въ общение помежду си и създавате взаимни отношения на взимане и даване. Нѣкой ви дава хубавъ скъпоцененъ камъкъ. Въ замѣна на това вие му давате жито, царевица или друго нѣщо, което той може разумно да използува. Чрезъ даване и взимане човѣкъ може да влѣзе въ връзка съ всички души, не само видими, но и невидими, безплътни. Какво представятъ тия същества? Физически тѣ сж невидими, но вие можете да влѣзете съ тѣхъ въ духовна връзка.

Представете си, че виждате човѣкъ, който носи въ ржката си чанта, пълна съ четки и бои. Той ходи натукъ-натамъ, търси нѣщо. Какъвъ е този човѣкъ, какво иска, какво търси, нищо не знаете. Вие го виждате физически само и знаете, че търси нѣщо, движи се. Обаче, този човѣкъ има и друга страна — духовна. Той се спира на едно мѣсто всрѣдъ природата, изважда четки и бои и започва да рисува нѣщо върху платно. За васъ вече не е важенъ човѣкътъ, но това, което той работи. Вие не виждате движенията му, но работата му ви интересува. Вие отваряте неговата книга и четете по нея. Ако почнете да се разговаряте съ него, той ще мълчи. — Защо? — Платното е важно за него. Отъ време на време той спира работата си и гледа, какво трѣбва да нарисува. Тогава може да ви каже нѣколко думи и пакъ продължава работата си. Ако го

безпокоите, други ще се справятъ съ васъ. Ще се яви вѣтъръ, който ще ви изпъди. Щомъ сте попаднали при художника, вие трѣбва да наблюдавате, какъ рисува, и да се учите отъ него. Привилегия е за човѣка, да се намѣри предъ единъ художникъ и да гледа, какъ рисува. Каквото и колкото разберете отъ неговата работа, това е достатъчно за васъ.

Днесъ и вие се намирате предъ картинитѣ на велики художници, които сж рисували цвѣтята, канаритѣ, върха Мусала и т. н. Има художници, които не само рисуватъ тия цвѣтя, но специално ги отглеждатъ като тѣхни деца. — Кжде сж тия художници? — Тѣ сж невидими, но картнитѣ имъ свидетелствуватъ за тѣхъ. Като знаете това, вие трѣбва да бждете много внимателни. Ще бждете будни, ще внимавате, кжде стѣпвате. Ще гледате да не тѣпчете цвѣтята. И най-малкото цвѣтенце да стѣпчете, вие разваляте работата на нѣкой художникъ. Както постѣпвате съ картинитѣ на художниците, така ще постѣпватъ и съ васъ. Вие сте ученикъ, цѣла година сте учили, но на края на годината единъ отъ учителитѣ ви скжсва. Чудите се, защо, следъ като сте учили цѣла година добре, на края пропадате. Това е наказанието ви, задето сте тѣпкали картинитѣ на нѣкой художникъ. Вие ходите изъ планинитѣ, тѣпчете цвѣтята, не гледате, кжде вървите, но като се върнете у дома си, чувствувате се неразположенъ. — Защо? — Разбирате, че сте направили нѣщо, което не е въ съгла-

сие съ законитѣ на природата. Колкото е подобъръ човѣкъ, толкова по-внимателно стѣпва. Той знае, кѣде да стѣпи. Той спазва законитѣ за общността и за единството. Затова е казано въ Писанието: „Господъ ще оправи стѣпкитѣ ви“. — Кога? — Когато изпълнявате Неговитѣ закони. Ще се качвашъ по планинскитѣ върхове, но внимателно, съ будно съзнание, да не стѣпчишъ нито едно цвѣте. Изпрѣчи ли се нѣкое цвѣте на пѣтя ти, ще се спрѣшъ предъ него, ще го помиришешъ, ще го помилвашъ и ще изпратишъ една добра мисль къмъ онзи художникъ, който го е рисувалъ. Следъ това и той ще изпрати своето благословение. Така ще се качвате по върховетѣ и ще слизате оттамъ вдѣхновени и пълни съ животъ. Това значи екскурзия по планински върхове.

И тѣй, размишлявайте върху двата закона — на единство и общность. Имайте предъ видъ интереситѣ на всички живи същества — на растенията, на мушицитѣ, на животнитѣ. Тукъ мушицитѣ хапятъ, но това не е позволено. На Мусала не имъ е позволено да хапятъ. Въпрѣки това тѣ нарушаватъ правилото. Като хапятъ, тѣ искатъ да ви кажатъ да оставите настрана вашия старъ обичай да кжсате и да тъпчете цвѣтята. Щомъ сте дошли на планината, вие трѣбва да бждете много внимателни, да не разваляте реда, който виждате тукъ. Всѣки камѣкъ, всѣко цвѣте сж поставени точно на мѣстото си. Има нѣкои камъни, които

сж вѣнъ отъ реда на планината. Тѣхъ можете да мѣстите, но не и ония, които сж наредени по планъ, приложенъ отъ разумни същества. Който спазва реда и порядъка по високитѣ планински мѣста, той може да възпитава съзнанието си. Много нѣща може човѣкъ да научи отъ цвѣтята. Като възпитава съзнанието си, той става самостоятеленъ. За да бжде човѣкъ самостоятеленъ, стѣпкитѣ му трѣбва да бждатъ оправени отъ Бога. Да бждатъ стѣпкитѣ на човѣка оправени, това не значи да върви по права линия, като войникъ, но да избира пътъ за стѣпкитѣ си, да не тѣлче цвѣтята и да не разваля картинитѣ на природата. Като пазите цвѣтята, вие се свързвате съ ония разумни същества, които работятъ върху тѣхъ. Щомъ ги тѣпчете, вие не вървите по Божиитѣ пѣтица. Това не трѣбва да ви плаши, да не смѣете да вървите по планинитѣ. Внимателни бждете! — това е важно. Има цвѣтя, върху които, и да стѣпите, лесно се оправятъ. Но има цвѣтя съ крехко, нѣжно, неустойчиво стѣбълце. Тѣ лесно се смачкватъ и следъ това не могатъ да се съвзематъ.

Не тѣпчете цвѣтята, бждете внимателни къмъ тѣхъ, ако искате да се самовъзпитавате. Колкото по-правилно вървите въ пѣтя, толкова повече души ще ви помагатъ. Най-малко деветъ души идатъ въ помощъ на онзи, който изпълнява волята Божия. Тѣ идатъ отъ полего на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродетельта и т. н. Щомъ деветъ

души се заинтересуватъ отъ човѣка, следъ тѣхъ идатъ и други души, все отъ висши свѣтове. Той вижда вече, какъ неусѣтно работитѣ му се нареждатъ една следъ друга. Само при това положение животътъ на човѣка се осмисля. Когато човѣкъ се чувствува самъ, немилъ-недрагъ, изоставенъ отъ приятели, отъ близки, той не разбира Божиитѣ закони, нито Бога познава.

Сега отъ всички се иска да учите, да събудите душата си. Колкото малка мисль да е минала презъ ума ви, щомъ е Божествена, приемерте я. Станете и я изпълнете. Никакво отлагане! Днешниятъ день, съ температура 26°, показва, че ви се даватъ добри условия за работа. Облацитѣ пъкъ стоятъ като свидетели, които подържатъ идеята за единство и общность на нѣщата. Тѣ сж разумни сжщества, които работятъ съзнателно.

И тѣй, при закона на единството човѣкъ работи за славата Божия. При закона на общността Богъ работи за доброто на човѣка. Когато всички хора работятъ за славата Божия, Богъ е центъръ, къмъ Когото всички се стремятъ. Тогава Той наблюдава, какво хората правятъ и какъ работятъ. Когато Богъ работи въ насъ, за наше добро, тогава Той ни движи като удове на великъ организъмъ, а ние мислимъ, че сами работимъ. Казано е въ Писанието. че Богъ направилъ свѣта въ шесть деня, а на седмия си починалъ. После, всички живи сжщества, които Богъ е съз-

далъ, започватъ да работятъ за Неговата слава. Следователно, първо Богъ е работилъ за ради насъ, а после, когато си е почивалъ, ние сме започнали да работимъ за Него чрезъ Духа Божий. Когато човѣкъ изпадне въ противоречие, това показва, че не разбира законитѣ за единство и общность. Съ други думи казано: При противоречията въ живота си човѣкъ не разбира нито славата Божия, нито своето добро. Тогава човѣкъ казва, че животътъ нѣма смисълъ. За да се осмисли живота му, той трѣбва да остави Богъ да работи въ него. А за да разбере живота, човѣкъ трѣбва да работи за славата Божия.

Всички хора търсятъ своето добро, но не и славата Божия. За да дойде доброто за човѣка, той трѣбва да търси славата Божия. Търси ли славата Божия, и неговото добро ще дойде. Не търси ли славата Божия, доброто нѣма да дойде. Щомъ доброто не дойде, и животътъ му ще се обезсмисли. Следователно, ако искашъ ученъ да станешъ, ще търсишъ славата Божия. Ако искашъ богатъ да станешъ, ще търсишъ славата Божия. Който търси славата Божия, той всичко придобита; който не търси славата Божия, той всичко губи. Непреривно работете за славата Божия, за да работи и Богъ непреривно за вашето добро. Докато слугата работи за интереситѣ и славата на своя господарь, и господарьтъ му ще има предъ видъ неговото добро. Къмъ добрия слуга и господарьтъ е точенъ, изпъл-

нителенъ. Щомъ дойде опредѣления день и часъ за възнаграждението му, господарьтъ веднага плаща.

Сега, като имате предъ видъ двата закона — за едиство и общность, ще работите съзнателно съ тѣхъ, за да си разрешите и най-мжнитѣ задачи въ своя животъ. Нѣма задача въ свѣта, която да не може да се разреши. Когато хората ви гонятъ, или преследватъ, започнете да работите за славата Божия. Щомъ разбератъ това, тѣ се отдръпватъ и започватъ да ви обичатъ. Въ това отношение хората приличатъ на овчарски кучета. Когато овчарьтъ се отдалечи отъ стадото си, кучетата ще ви гонятъ, ще ви лаятъ. Щомъ овчарьтъ дойде при стадото си, кучетата преставатъ да лаятъ и лѣгатъ да спятъ. Следователно, когато човѣкъ е безъ Бога, хората го преследватъ, не го допускатъ да влѣзе между тѣхъ. Щомъ Богъ е съ човѣка, хората постепенно се оттеглятъ, започватъ да му се радватъ и го приематъ навсѣкжде.

И тъй, който работи за славата Божия, той е подобенъ на цвѣте, което се развива правилно. Всѣко цвѣте, което се развива правилно, се ползува отъ Божието благословение. Щомъ нѣкое цвѣте не се развива правилно, не се ползува отъ Божието благословение; тогава и животнитѣ, и хората започватъ да го тѣпчатъ. Благословенитѣ цвѣта се отглеждатъ въ градини подъ специални грижи и внимание. Отъ време на време въ тѣхъ влизатъ

пчеличкитѣ, поздравляватъ ги отъ баща имъ, като имъ донасятъ по едно писмо. Като благодарностъ за този поздравъ, цвѣтята даватъ на пчеличкитѣ своя нектаръ и ароматъ. При това положение на нѣщата, и цвѣтята се радватъ, и пчелитѣ се радватъ. Тѣ взаимно се възнаграждаватъ и създаватъ помежду си отношения, връзки. Това е вѣрно и по буква, и по духъ, като сжщевременно се отнася не само до цвѣтята и пчеличкитѣ, но и до всички хора по лицето на земята. Както пчеличкитѣ играятъ роля на пощальони по отношение на цвѣтята, така и хората, чрезъ своитѣ добри, свѣтли мисли, топли чувства и чисти погледи, взаимно си пренасятъ писма отъ невидимия свѣтъ. По този начинъ тѣ осмислятъ живота си.

Седи нѣкой човѣкъ предъ прозореца си, но скърбенъ, тѣжи за нѣщо. Въ това време по улицата минава нѣкое дете, нѣкоя млада мома или младъ момъкъ, нѣкой старъ, мждъръ човѣкъ и отправя чистъ, свѣтълъ погледъ къмъ него. Въ този моментъ една свѣтла мисль озарява ума на скръбния човѣкъ, и той става отъ мѣстото си, развеселява се и започва да пѣе. — Защо? — Скръбъта му се е превърнала въ радостъ. Той е получилъ по незнаенъ за него пжтъ писмо отъ невидимия свѣтъ, което промѣня състоянието му. Въ ролята на пощальонъ отъ духовния свѣтъ може да бжде не само човѣка, но и животнитѣ. Съ пѣсенъта си, съ чуруликането си птичката мо-

же да предаде нѣщо хубаво на човѣка, съ което да го зарадва, да смѣни скръбта му въ радостъ. Духовниятъ човѣкъ се отличава по това, че между всички явления намира дълбока, вътрешна връзка. Физическиятъ човѣкъ, обаче, живѣе съ постояненъ страхъ въ себе си. Като се нахрани днесъ, той започва вече да се страхува за утрешния день, да не остане гладенъ. Той не разбира закона на единството. Докато търси славата Божия, той всѣкога ще бжде нахраненъ. Щомъ прилага законитѣ за единството и общността въ живота си, той всѣкога ще бжде задоволенъ.

Помнете: Законътъ на единството се отнася до славата Божия, а законътъ на общността — до доброто на човѣка. Мисли за славата Божия, за да мисли Богъ за твоето добро. Да работи Богъ у насъ, това значи да станемъ орждие Негово, Той да се проявява чрезъ насъ. Това значи да бждемъ проводници на Бога. Щомъ си проводникъ на Бога, ти ще се ползувашъ отъ неговитѣ блага. Доброто, което Богъ прави чрезъ тебе, първо тебе ще ползува, а после другитѣ. Като не разбирате тия нѣща, казвате: Какво особено има въ законитѣ на единство и общность? — Много нѣща има въ тѣзи закони, а при това необикновени нѣща. Дето се работи за славата Божия, тамъ е доброто. Не се ли работи за славата Божия, и доброто отсъствува. Дето се работи за славата Божия, тамъ има и здраве, и

богатство, и знания, и свѣтлина. Дето не се работи за славата Божия, тамъ всичко добро изчезва.

Работете за славата Божия, ако искате слънцето всѣкога да грѣе и да ви освѣтява.

36. Лекция отъ Учителя, дър-
жана на 28 юлий, 1928 г.
в. Мусала. (Рила).

ЕДИНСТВО НА СЪЗНАНИЕТО.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини“.

Размишление.

За следния път пишете върху темата: „Разлика между духовна и естествена свобода“.

Апостолъ Павелъ е казалъ, че естествениятъ, т. е. физическия човѣкъ не може да разбира духовнитѣ работи. — Защо? — Духовнитѣ работи се разбиратъ по вътрешенъ пътъ, по пътя на духовното у човѣка. За да разбере нѣщата, човѣкъ трѣбва да ги подлага на вътрешна анализа. Каква е разликата между физическия, т. е. плътския и духовния човѣкъ? Кое отвлича ума на ученика отъ знанието? — Играчките, забавитѣ. Когато майката иска да отвлѣче вниманието на детето си отъ нѣщо, което не трѣбва да му се даде, тя туря предъ него различни играчки и излиза вънъ. Щомъ види играчките, детето веднага преставя да плаче и започва да играе съ тѣхъ. Такива играчки, такива забави се изпрѣчватъ на пътя на ученика, които го отвличатъ отъ науката. Докато е на земята, човѣкъ се грижи за тѣлото си, да го облѣче и нахрани, да му даде условия да си почине и т. н. Наредъ съ

това той има желания да учи, да се развива, да постигне нѣщо. Обаче, ако даде мѣсто повече на нуждитѣ на тѣлото си и го задоволи, той се намира въ положението на дете, което се занимава съ своитѣ играчки. Той не забелязва, какъ годинитѣ минаватъ една следъ друга, докато единъ день се намѣри предъ смъртта и започне да съжалява, че не е задоволилъ копнежитѣ на душата си.

Днесъ всички хора говорятъ за физически, за духовенъ животъ, но какво представя всѣки отъ тѣхъ отдѣлно, не знаятъ. Нѣкои считатъ физическия животъ за реаленъ, а духовниятъ — за нереаленъ. Въ какво седи реалността на физическия животъ? Нѣкой сънува, че го гонятъ, затварятъ го, биятъ го и той бѣга, мъчи се, тревожи се, но като се събуди, разбира, че е сънувалъ. Докато се пробуди и разбере, че сънува, той прескарва голѣми мъчнотии и терзания. Има ли нѣкаква реалностъ въ сънищата? Какво остава отъ този сънъ? — Тревогитѣ. — Защо се е тревожилъ този човѣкъ? — За нищо. Тревогитѣ му сж били съвсемъ напразно. Следователно, каквото представятъ сънищата за будния животъ, такава нѣщо представя физическиятъ животъ на човѣка по отношение на духовния. Нѣкой се тревожи, безпокои, че има голѣми дългове. Щомъ изплати дълговетѣ си, всичко забравя. Това не е ли сънъ? Презъ деня се безпокои за това — за онова, но щомъ заспи, всичко забравя. Това не е ли сънъ?

Това се отнася до здравия човѣкъ, а не до болния. Болниятъ и въ будно, и въ сънно състояние не забравя теглото си. Окултниятъ ученикъ трѣбва да работи върху себе си, да стане господаръ на ония мисли и желания, които сж въ негова вреда. Той трѣбва да знае, какъ да се справя съ тѣхъ. Ученикътъ трѣбва да разбира физическия животъ, за да може разумно да се справя съ борбата, която изпѣква между физическия и духовния животъ, т. е. между плътта и духа. Плътскиятъ животъ разрушава красивото, което човѣкъ е съградилъ въ себе си. Той представя червейчета, които влизатъ въ коренитѣ на дървото и прегризватъ малкитѣ коренчета, докато единъ день цѣлото дърво изсъхне. Дървото умира, а червейчетата продължаватъ да живѣятъ. Тѣ сж голѣми индивидуалисти. Тѣ не признаватъ идеята за общностъ, за братство. Ако хората живѣятъ като червеитѣ, всѣки за себе си, къде е красотата на живота? Освенъ тѣзи червеи могатъ да дойдатъ още по-голѣми, изцѣло да нападнатъ дървото и съвсемъ да го унищожатъ.

Сега, като се говори за духовенъ животъ, хората трѣбва да знаятъ, какво представя този животъ. Нѣкой ученикъ свършва гимназия, университетъ, но следъ като е училъ цѣли 16 години, вижда, че всичко е забравилъ. Какво е придобилъ отъ това учение? -- Нищо. Щомъ всичко забравя, учението му е било много повърхностно, не е проникнало дъл-

боко въ него. Такова нѣщо представя духовниятъ животъ за нѣкои хора. Тѣ ставатъ духовни, учатъ, прилагатъ, но единъ день всичко забравятъ и се връщатъ къмъ своя първиченъ животъ. Силата на ученика, силата на вѣрващия се заключава въ вътрешната връзка между неговата душа и Бога, въ будността на неговото съзнание. Щомъ има тази връзка, щомъ съзнанието му е будно, той никога нѣма да изгуби това, което е придобилъ. Който не е господаръ на съзнанието си, при най-малката вътрешна борба въ себе си, при най-малкото изпитание, той всичко изгубва. Духовенъ човѣкъ е онзи, на когото съзнанието не се прекъсва при никакви борби, при никакви изпитания. Този човѣкъ се движи въ свѣтлина и никога не се спъва. Който нѣма свѣтлина въ себе си, той всѣкога се спъва. За да познаете, кой човѣкъ е духовенъ и кой — физически, поставете ги на изпитание. Ако ги оставите да вървятъ по гладка, равна повърхность, и двамата ще ходятъ добре, безъ никакви спънки. Вие нѣма да познаете, кой отъ тѣхъ вижда и кой не вижда. Обаче, ако ги поставите върху неравна, грапава, пълна съ препятствия, площъ, духовниятъ човѣкъ ще върви добре, леко, безъ никакво препъване. — Защо? — Защото вижда. Обаче, физическиятъ човѣкъ ще се спъва на всѣка крачка: ще пада, ще става, ще се удря. Той не вижда, нѣма нужната свѣтлина въ себе си.

Тъй щото, каже ли нѣкой, че се спѣва, това показва, че той нѣма свѣтлина. Неговото зрение не е добре развито, вследствие на което той не вижда, кѣде ходи, и се спѣва. — Ама едно време азъ живѣхъ добре. — Да, тогава ти се движеше върху гладка повърхность, безъ никакви препятствия. Сега, обаче, пѣтътъ ти не е равенъ, и трѣбва да съзнаешъ, че не виждашъ, че зрението ти е отслабнало вече. Когато човѣкъ се спѣва и пада, това показва, че той не вижда препятствията, които невидимиятъ свѣтъ е поставилъ на пѣтя му. За да не се спѣва, човѣкъ се нуждае отъ зрение, отъ вътрешна свѣтлина на съзнанието. Който се спѣва и пада, той ходи съ затворени очи. Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да прогледа? Той трѣбва да следва Христа и, като Вартимей, да казва: „Милость, о Давидовъ Сине. Ти помилвалъ си мнозина, Господи, помилвай и менъ“. Тази слѣпота не е била само физическа, но и духовна. Следователно, при всички случаи на живота си, човѣкъ трѣбва да се моли, да се отворятъ очитѣ му, да прогледа вътрешно. За тази цель съзнанието на човѣка трѣбва да бѣде будно. Не е ли будно, разумнитѣ същества ще поставятъ на пѣтя му редъ спънки и препятствия, които ще го поставятъ да мисли, да работи, да учи. Само така той ще разбере, какво му липсва, и какъ може да придобие духовна свѣтлина.

Какъ се постига духовното, кога ще го достигнете, това сж задачи, върху които трѣб-

ва да се работи, а не да се разисква. Да разисквате върху тѣхъ, това значи да се обезсърдчите. Човѣкъ не е готовъ още да знае, какво го очаква. Той нѣма нужната вѣра.—Кой човѣкъ е вѣрващъ?—Вѣрващъ човѣкъ е онзи, който при най-голѣми противоречия въ живота си не се разколебава, не се подава на никакви съмнения. Ако се спъне въ нѣщо и падне, той признава въ себе си, че зрението му е слабо, или че не разбира живота и се примирява съ положението си. Той се ползува отъ опитността, която е придобилъ, и се стреми въ други случаи да бжде по-внимателенъ. Малцина разбиратъ живота, както трѣбва. Ще кажете, че сте християни, че вѣрвате въ Бога, че се молите. Християни сте, вѣрващи сте, молите се на Бога, но дойде ли ви нѣкаква болестъ, всичко изгубвате. Молите се, но не получавате отговоръ на молитвата си. — Защо? — Между Божеств.ното съзнание и вашето не съществува никаква връзка. Богъ ви държи въ съзнанието си като живи души, но вие постоянно прекъсвате връзката си съ Него, вследствие на което страдате, измъчватъ се, не можете да се справите съ положението си. Прекъсването на тази връзка може да се уподоби на отсичането на единъ отъ пръститѣ на човѣшката ръка. Какво ще стане съ този пръстъ, ако пожелае да се разходи малко и после пакъ да се върне на мѣстото си? Той може съвсемъ да изсъхне, а може и по другъ начинъ да пострада. За предпочи-

тане е да се върне на мѣстото си, отколкото никога да не се връща. И въ единия, и въ другия случай страданията сж неизбѣжни: и ржката ще страда, и прѣстѣтъ ще страда.

Следователно, всѣко отдѣляне на човѣка като удѣ отъ Божествения организъмъ, причинява известна дисхармония въ Божественото съзнание. Грѣхътъ се обяснява само съ прекъсване на връзката между Божественото и човѣшкото съзнание. Иначе, той остава необяснимъ. Всѣки грѣхъ, всѣко престѣпление помрачаватъ човѣшкото съзнание, нарушаватъ правилнитѣ отношения въ живота. Силата на човѣка седи, именно, въ правилнитѣ отношения между неговата душа и Бога. Щомъ наруши тия отношения, човѣкъ е изложенъ на голѣми страдания. И тогава, колкото и да се моли, не получава отговоръ на молитвата си. — Защо? — Апостолъ Яковъ казва: „Зле просите, затова не получавате отговоръ на просбитѣ си“. Докато детето е малко, покорно още, то се моли на майка си и на баща си, и молитвата му всѣкога се чува. Като порасне, като стане голѣмъ, непокоренъ синъ, щомъ се помоли за нищо на баща си и не получи отговоръ, той веднага се нахвърля върху него и го набива. Той се хвали съ силата си. Нѣкои хора се молятъ на Бога, но щомъ не получатъ отговоръ на молитвата си, тѣ се опълчватъ срещу Него и се отказватъ да учатъ, да работятъ, да се молятъ. Гѣ казватъ, че не вѣрватъ въ Господа, не вѣрватъ въ живота — въ нищо не

вѣрватъ. Тѣзи хора не мислятъ, че като отричатъ всичко и не искатъ да работятъ, пако-
стятъ сами на себе си.

И тъй, докато живѣе въ Божествения порядъкъ на нѣщата, човѣкъ не може да се противи. Ако се противи, той ще излѣзе вънъ отъ Божествения организъмъ и ще се замѣсти съ другъ удъ. Ако единъ отъ прѣститѣ на човѣшката рѣка напусне мѣстото си и излѣзе вънъ отъ нея, другъ прѣстъ ще дойде на неговото мѣсто. Какво ще бѣде положението на първия прѣстъ? Това сж разсждения, които обясняватъ неестественитѣ положения, неестественитѣ състояния на човѣшкото съзнание. Тази е причината, поради която нѣкои хора не разсждаватъ правилно. Запримѣръ, грѣшникътъ казва: Нѣмамъ ли право и азъ да живѣя? — Имашъ право да живѣешъ, но нѣмамъ право да грѣшишъ. На това основание всички паразити ще питатъ: Нѣмаме ли право да живѣемъ? Неджзитѣ, слабоститѣ, грѣхътъ, това сж паразити, които живѣятъ за смѣтка на единъ животъ по-високъ отъ тѣхния. Въ Божествения свѣтъ това не се допуща. Неджзитѣ, слабоститѣ представятъ низшъ, незавършенъ животъ, отъ който човѣкъ трѣбва да се пази.

Една отъ задачитѣ на ученика е да се справи съ паразититѣ на физическия, на сърдечния и на умствения свѣтъ. Щомъ намѣри паразитъ въ себе си, отъ който свѣтъ и да е дошълъ, веднага трѣбва да го изхвърли на-

внѣ. — Може ли паразитѣтъ да влиза безъ позволение? — Паразитѣтъ влиза безъ позволение и въ царската глава, и въ философската, както и въ главата на простия човѣкъ. Къде ще спре, за него е безразлично. Той иска да намѣри сигурно мѣсто, да посмуче малко кръвъ. Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да се освободи отъ паразититѣ? Той трѣбва непрестанно да се чисти, да дойде до своето естествено положение, до своитѣ естествени движения. Когато нѣкой паразитъ нападне човѣка, той започва да се почесва ту тукъ, ту тамъ, да прави неестествени движения. Не оставайте паразититѣ да взиматъ предимство у васъ. Само малкото дете очаква на майка си. Порасне ли, стане ли голѣмъ синъ, той самъ трѣбва да се чисти, самъ трѣбва да се грижи за себе си. Той трѣбва да се изучава, да знае произхода на своитѣ неджзи, за да може лесно да се справи съ тѣхъ. Има неджзи у човѣка, които сж създадени отъ преди нѣколко поколѣния. Сжщо така има добродетели у човѣка, които сж създадени отъ хиляди години насамъ. Ученикѣтъ трѣбва да познава произхода на неджзитѣ и на добродетелитѣ си, да знае, по какъвъ начинъ да работи съ тѣхъ.

„Познай себе си“ — казва Сократъ. Това се отнася за всѣки човѣкъ. специално и за ученика. Не е достатъчно да каже той, че е въ връзка съ духовния свѣтъ. Това трѣбва да се докаже. По какво се познава, че човѣкъ е свързанъ съ духовния свѣтъ? — По усил-

ване свѣтлината на съзнанието му. Щомъ свѣтлината на неговото съзнание се усилюва, това показва, че той постепенно се приближава къмъ свѣтъ, дето живѣятъ разумни същества. Когато се казва, че животътъ е движение, това подразбира, че човѣшката душа се движи отъ физическия къмъ духовния свѣтъ и обратно — отъ духовния къмъ физическия. Каквото представя физическиятъ свѣтъ, такова нѣщо е и духовниятъ. И тамъ има градове, къщи, живи същества, но културата, отношенията между съществата сж по-високи отъ тия на земята. Както на земята има населени и ненаселени мѣста, такива има и въ духовния свѣтъ. Физическиятъ свѣтъ представя блѣдо копие на духовния.

Следователно, колкото и да се мъчи човѣкъ да отдѣли въ съзнанието си физическия животъ отъ духовния, ще види, че това е невъзможно. Тѣзи два живота сж тѣсно свързани и взаимно се преплитатъ. Това не се стнася само до човѣка, но и до животнитѣ, и растенията. Запримѣръ, когато кокошката снася яйца и започва да ги мъти, въ нея прониква вече Божественото съзнание. Това съзнание я заставя да лежи върху яйцата цѣли 21 деня и следъ като се излупатъ пиленцата, да се грижи за тѣхъ. Щомъ Божественото съзнание се оттегли, квачката напуца пиленцата си и ги оставя сами да се грижатъ за прехраната си, сами да се защищаватъ.

Често хората говорятъ за любовта, но любовта не е качество на човѣка. Казано е, че Богъ е Любовь. Следователно, човѣкъ проявява любовта само тогава, когато Богъ присѣтствува въ него. И тогава, той трѣбва да съзнава, че тази любовь не е негова, но на Бога. Богъ въ човѣка люби, а не самиятъ човѣкъ. Като знае това, човѣкъ не може да изисква да бжде обичанъ. Любовта насилла не се дава. Ако една рѣка минава презъ двора на нѣкой човѣкъ, той нѣма право да задържи тази вода само за себе си. Той трѣбва да остави водата свободно да тече, да минава презъ двороветѣ на вснчки негови съседи, да пои градинитѣ имъ. Щомъ става въпросъ за Божията Любовь, не се страхувайте, пуснете я свободно да тече презъ васъ. Тя ще напои и вашата градина, ще напои градинитѣ и на вашитѣ ближни. Не се мжчете да я ограничите. Никой не може да ограничи Божията Любовь. Отъ човѣка се иска да бжде справедливъ, а не да бжде любвеобиленъ. За Бога е казано, че е Любовь, а не за човѣка. Ако Богъ присѣтствува у човѣка, последниятъ може да люби. Вънъ отъ Бога, той не може да прояви никаква любовь. Ето защо, хиляди години човѣкъ трѣбва да живѣе въ любовта, докато се научи, какъ да я проявява. Казано е за човѣка, че трѣбва да възлюби Господа Бога своего. Казано е за Бога че е възлюбилъ истината у човѣка. Следователно, Богъ е Любовь, а човѣкъ трѣбва да

блде истинолюбивъ и справедливъ. Човѣкъ трѣбва да се отличава отъ животнитѣ по своята справедливостъ. Качеството на човѣка е справедливостта, а на Бога — любовта.

Когато се говори за Божията Любов, ние разбираме онази любовъ, която свързва нѣщата. Въ живота на любовта нѣщата сж така свързани, както е свързано учението. Никой ученикъ не може да влѣзе въ гимназията, ако не е свършилъ прогимназия. Тѣй щото, каквато е връзката между долното, срѣдното и висшето образование, такава връзка сжествува между физическия, духовния и Божествения животъ. Такава връзка сжествува и между различнитѣ животи на човѣка. Тази връзка не е външна, но вътрешна. Затова човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ вътрешната връзка на живота, защото само тя осмисля нѣщата. Докато човѣкъ държи здраво тази връзка, той е здравъ, весель, разположенъ, има стремежъ за работа, за учене. Прекжсне ли се тази връзка, той всичко изгубва. Всѣки човѣкъ е опиталъ това. Който го е опиталъ и научилъ урока си, той знае вече, какъ да постѣпва. Той работи като великъ инженеръ: първо пресмѣта, съобразява, а следъ това пристѣпва къмъ строежъ.

Съвременнитѣ хора сж дошли вече до положение правилно да смѣтатъ. Отъ тѣхъ се иска да пристѣпятъ къмъ майки опити, къмъ малки постройки. Чрезъ опити тѣ ще провѣрятъ докжде сж дошли въ съзнанието си, т. е.

до каква степенъ на развитие сж достигнали. Като не познаватъ живота на съзнанието си, хората се запитватъ, съществува ли рай и адъ. И до днесъ още се запитватъ, Христосъ възкръсналъ ли е, или не. Онзи, който е дошълъ до висока степенъ на развитие, той разбира, че и като живѣе на земята, и каго напусне земята все ще бжде между разумни същества, въ свѣтъ на пълна хармония и порядкъ. За него този животъ не е нищо друго, освенъ райски животъ. Онзи, у когото съзнанието не е пробудено, и предъ смъртъга, и следъ смъртъта си ще прекара въ ада, мѣсто на голѣми мжнотии и страдания. Човѣкъ самъ създава ада, самъ създава и рая. Всичко зависи отъ човѣка. Ако живѣе съ съзнание за вътрешна връзка въ живота, той е въ рая. Нѣма ли това съзнание, той е въ ада. Ако живѣе съ хора, които не разбиратъ Божиитѣ закони, той ще се натѣква на голѣми мжнотии и противоречия. Щомъ живѣе съ хора, които прилагатъ Божиитѣ закони, той всичко може да направи. Това виждаме въ случая съ възкресението на Лазара. Христосъ дойде при гроба на Лазара и каза: „Лазаре, излѣзъ внѣ!“

Кой е причина за възкресението на Лазара: Христосъ, или Лазаръ? — И двамата. Лазаръ бѣше човѣкъ съ будно съзнание, вследствие на което, щомъ чу гласа на Христа, веднага стана и излѣзе отъ гроба. Човѣкъ, на когото съзнанието е пробудено, никога не може да умре. Събуждали ли сте вие чо-

вѣка съ непробудено съзнание? Такъвъ човѣкъ и отъ сънь даже мжно можете да го събудите, а още по-мжно да го възкрѣсите. Кой не е изпитвалъ това състояние? Спи, чува, че нѣкой го вика, но не може да стане, като че ли нѣкой го държи вързанъ. Щомъ се разтърси добре, той веднага се освобождава и става отъ леглото си. Въ такова състояние човѣкъ може да изпадне и въ будния си животъ: иска да извърши волята Божия, но нищо му пречатствува, чувствува се вързанъ, нищо не може да предприеме. Дълго време трѣбва да се бори съ това, което го свързва, за да се освободи и изпълни волята Божия.

Като слушатъ тази лекция, мнозина ще се намѣрятъ въ положението на героитѣ въ приказкитѣ отъ „Хиляда и една нощ“. Тѣ не могатъ да си представятъ, какво вътрешно мжчение може да изпита човѣкъ, щомъ разполага съ всичко: съ кжща, съ пари, съ знания, съ сила. Правъ е този човѣкъ, но само докато живѣе физически. Дойде ли до духовния животъ, той се натъква на редъ противоречия и мжчнотии. — Защо? — Защото съзнанието му не е будно. Който влиза въ духовния свѣтъ, той трѣбва да има будно съзнание. Не е ли будно съзнанието му, той не може да стане гражданинъ на духовния свѣтъ. Човѣкъ съ обикновено съзнание може да мине само като екскурзиантъ въ духовния свѣтъ. Ще мине, ще замине и нищо нѣма да разбере. Може ли този човѣкъ да каже, че е видѣлъ нищо? Ви-

дѣлъ е само нѣколко улици, една-две гостилници и нищо повече. Обаче, улицитѣ и гостилницитѣ не представятъ още духовния свѣтъ. Сжществата въ духовния свѣтъ, които сж завършили развитието си, сж строги и вискателни. Тѣ не допускатъ въ срѣдата си сжщества, които не сж пробудени и внасятъ дисхармония. Тѣ никого не пждятъ, но така постжпватъ, че всѣки, който влѣзе неподготвенъ въ духовния свѣтъ, се вижда изолиранъ, и самъ се принуждава да излѣзе. Така постжпиха ангелитѣ, които отидоха въ Содомъ и Гоморъ. Като влѣзоха въ дома на Лота, жителитѣ на Содомъ и Гоморъ нападнаха кжщата на Лота, викаха и удряха на вратата. Тѣ искаха да се подиграятъ съ ангелитѣ. Обаче, последнитѣ ги ослѣпиха съ свѣтлината си, и тѣ не можаха да напипатъ вратата, не можаха да изпълнятъ желанието си. Въ това време ангелитѣ изведоха Лота и жена му отъ града, безъ да имъ се причини нѣкаква пакостъ.

Духовниятъ и физическиятъ свѣтъ представятъ още и състояния на съзнанието. Срѣщате човѣкъ разположенъ, вдѣхновенъ, готовъ на всички жертви, на всѣко служене. — Защо? — Той е влѣзълъ въ духовния свѣтъ. Срѣщате го на другия день, той се отказва отъ всичко, за което предишниятъ день е билъ готовъ да направи. Той казва: Само азъ ли ще отстжпвамъ? И азъ искамъ да се проявя. — Правъ е той. Човѣкъ трѣбва да се прояви, но разумно. Си-

лата на човѣка седи въ неговата разумность. Въ главата на светията никакъвъ паразитъ не може да влѣзе. Той не може да издържа на неговия огънь. Дяволътъ има достъпъ само при онѣзи хора, на които огънътъ е слабъ. На този огънь той може да се топли само, но не и да изгаря. На кои хора огънътъ е слабъ? --- На грѣшнитѣ. Азъ взимамъ думата „огънь“ въ преносенъ смисълъ.

И тъй, искате ли да прогресирате, пазете единство на съзнанието си. Докато минавате презъ противоречия, мъжнотии и недоразумения, вие всѣкога ще се натъквате на прекъсвания на съзнанието си. Значи, докато човѣкъ живѣе физически, всѣкога ще се натъква на прекъсвания на съзнанието, което води къмъ мракъ и тъмнина. Влѣзе ли въ духовния свѣтъ, човѣкъ се радва вече на единство на съзнанието си. Дето е запазено единство на съзнанието, тамъ владѣе пълна свѣтлина. Това значи, да разбира човѣкъ Божиитѣ пѣтица. Когато разумнитѣ същества отъ духовния свѣтъ видятъ човѣкъ, у когото съзнанието е цѣлокупно, тѣ се интересуватъ отъ него и започватъ да му помагатъ, както ние помагаме на бедни, но способни деца. Тѣй щото, за да се интересува духовниятъ свѣтъ отъ васъ, вие трѣбва да бъдете талантиливи, даровити. Всѣки човѣкъ има нѣкаква дарба, нѣкакъвъ талантъ въ себе си, но той трѣбва да работи, да го развива. Не работите ли, не развивате ли дарбитѣ си, погрѣшката е ваша. Никой не

може да работи за васъ. Силата на човѣка седи въ вѣтрешния му животъ. Много хора сж пренебрегнали своя вѣтрешенъ животъ, вследствие на което, вмѣсто да прогресиратъ, тѣ оставатъ на едно и сѣщо мѣсто. Преди всичко тѣ отричатъ сжществуването на душата, безъ да подозиратъ, че вѣтрешната работа принадлежи изключително на душата. Които сж съзнали това, тѣ започватъ да работятъ и казватъ, че правятъ голѣми усилия. Христосъ казва: „Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеитѣ, нищо не се ползвате“.

Следователно, ако вашитѣ усилия не надминатъ тия на обикновенитѣ хора, и вие нищо не се ползвате. Двама свѣтски хора съ години спорятъ за известна сума, искатъ да знаятъ, кой отъ двамата има право. Въ края на краищата въпросътъ остава неразрешенъ. Двама разумни хора, обаче, въ единъ моментъ могатъ да разрешатъ този споръ. Всѣки споръ, всѣко недоразумение може да се разреши по пѣтя на самоопредѣлянето. Всѣки трѣбва да си зададе въпроса: за Бога ли живѣе, или за хората. Ако си отговори, че живѣе за Бога, въпроситѣ лесно се разрешаватъ. Когато човѣкъ замине за другия свѣтъ, веднага го спиратъ и преглеждатъ, какво носи съ себе си. Намѣрятъ ли нѣкакъвъ дефектъ въ него, веднага го изпращатъ на земята, да го изправи. Като изправи дефекта си и отново замине за другия свѣтъ, пакъ го подлагатъ на прегледъ. Докато не намѣрятъ, че всичко въ него е въ изпра-

вностъ, постоянно го връщатъ на земята. Така постъпвате и вие, когато си шиете нова дреха: ходите и се връщате отъ шивача, правятъ ви нѣколко проби, докато дрехата бжде готова, безъ никакъвъ дефектъ. И следъ това пакъ я обличате предъ шивача, да видите, не е ли останалъ нѣкакъвъ дефектъ. Укаже ли се такъвъ, колкото и да е малъкъ, вие връщате дрехата на шивача, докато ви я донесе добре ушита, безъ никакъвъ дефектъ. Щомъ ви задоволи, вие взимате дрехата и я обличате. Сжщото се отнася и до васъ: и вие ще ходите въ онзи свѣтъ и ще се връщате, докато се освободите отъ всички свои слабости и недъзи.

Като не разбиратъ законитѣ на живота, мнозина мислятъ, че щомъ умратъ, направо ще влѣзатъ въ духовния свѣтъ и ще живѣятъ между ангелитѣ, дето само ще пѣятъ и ще свирятъ. — Това е детинско разбиране. Знаете ли, какъ живѣятъ ангелитѣ? Тѣ сж прѣснати изъ цѣлата вселена, далечъ единъ отъ другъ. Докато не свършатъ работата, която имъ е дадена, тѣ нѣма да се върнатъ при Бога, отъ Когото сж излѣзли. И хората, като ангелитѣ, сж прѣснати по цѣлия свѣтъ, да завършатъ работата си, но сж забравили, отде сж дошли и кой ги е изпратилъ. Разликата между ангелитѣ и хората седи въ това, че ангелитѣ знаятъ, кой ги е изпратилъ на работа, и помнятъ пжтя, по който сж вървѣли. Хората сж забравили всичко това, и днесъ трѣбва усилено да работятъ,

да си припомнятъ, отде сж дошли и кой ги е изпратилъ, за да могатъ единъ день да се върнатъ къмъ Бога, отъ Когото сж излѣзли. И вие нѣкога сте били съ крила, като ангелитѣ, способни да хвърчите, но днесъ сте изгубили тази способностъ. Днесъ сте въ положението на камилската птица, която, вмѣсто да хвърчи, бѣга. Било е време, когато и камилската птица е хвърчала. За да възстановите загубеното, вие трѣбва да държите въ ума си мисълта: Силата на ученика седи въ схващане цѣлостността на фактитѣ, а не на тѣхната отдѣлностъ. Силата на ученика седи въ запазване на вътрешната връзка въ живота, въ единството на неговото съзнание. Силата на ученика седи въ приложение на великия законъ — любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ ближния.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѣди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини“.

..

37. Лекция отъ Учителя, държана на 25 юлий, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

ПРАВИЛНО ХРАНЕНЕ.

„Въ свѣтлината на Божія Духъ има животъ и миръ“.

Размишление.

Въ природата сжествува единъ законъ, споредъ който, всѣка храна, която човѣкъ приема, трѣбва да се смила добре. Не се ли възприема правилно отъ човѣшкия организъмъ, тя създава болезнени състояния. Сжщиятъ законъ се отнася до мислитѣ и чувствата на човѣка. Когато мислитѣ и чувствата на човѣка не се възприематъ правилно, тѣ създаватъ известни болезнени прояви — съмнение, гнѣвъ, алчностъ и редъ още неджзи, които нѣкога сж били добродетели, а впоследствие сж се превърнали въ отрицателни качества. Желанието на човѣка да придобива знания, добродетели, може да се превърне въ алчностъ къмъ богатство, слава, почести и, вмѣсто да се издигне, да пропадне въ живота. Като ученици, вие трѣбва да си отговорите на въпроса: Главата ли трѣбва да стане знатна, да се ползува съ почести и уважение, или тѣлото? Съ какво става човѣкъ знатенъ? — Съ главата си. Главата дава направление въ живота на човѣка. Тѣло безъ глава нѣма никакъвъ смисълъ. Главата може да създаде тѣлото, но тѣлото не може да създаде главата. Цѣлото създава ча-

ститѣ, но частитѣ не могатъ да създадатъ цѣлото.

И тъй, всички хора трѣбва да знаятъ, че тѣ сами създаватъ нещастieto си. — Какъ, именно? — Като се хранятъ неправилно. Вие можете да ядете най-хубавъ хлѣбъ, прѣсно, хубаво сирене, и пакъ да разстроите стомаха си. — Защо? — Не дѣвчете добре храната си. Вие туряте храната въ устата си и бързо я гълтате. Така несдѣвкана, тя мѣчно се смила и причинява тежестъ на стомаха. Щомъ стомахътъ се разстрои, това се отразява на главата, а оттамъ и върху останалитѣ органи. При това положение вие се чувствувате неразположени, недоволни. Това се отнася не само до физическото хранене, но и до възприемане на мислитѣ и чувствата. Човѣкъ трѣбва правилно да възприема своитѣ мисли и чувства, правилно да ги асимилира. Това сѣ процеси, които се подчиняватъ на единъ и сѣщъ органически законъ. — Не може ли безъ мисълъ, безъ чувства, безъ страдания? — Може и безъ мисли, и безъ чувства, и безъ страдания, но въ края на краищата ще се намѣрите въ положението на Паганини, който давалъ концертъ съ три струни на цигулката си. Като свършилъ концерта, запитали го, може ли да свири на две струни. Той свирѣлъ и на две струни. — Ами на една струна? — И на една струна може. — Безъ струни може ли? Паганини слѣзълъ отъ сцената и повече не се явилъ.

Човѣшката душа разполага съ четири струни, чрезъ които може да изрази своитѣ мисли, чувства и действия. Докато тия струни сж на нейно разположение, човѣкъ може да се развива. Отнематъ ли тия струни отъ нея, той престава да се развива. Цигулка безъ струни се намира въ такова положение, въ каквото се намира гладниятъ безъ хлѣбъ. Това е животъ пѣленъ съ мжчнотии. Такова е положението на човѣкъ, който влиза неподготвенъ въ астралния свѣтъ. Той има чувства, но съответно тѣло за чувствата нѣма. Той е въ положението на въздухообразно тѣло въ пространството. Страшно е положението на този човѣкъ: глава, ржце, крака нѣма; сърдце, дробове, стомахъ сжщо нѣма. Той има само чувствування, които не може да изрази, да прояви по нѣкакъвъ начинъ. Като замине нѣкой за онзи свѣтъ, близкитѣ му казватъ, че е отишълъ тамъ да прегледа смѣткитѣ си. — Какви смѣтки ще преглежда той, щомъ нѣма глава, ржце, крака?

Съвременнитѣ хора нѣматъ ясна представа за духовния свѣтъ. Тѣ нѣматъ представа, какво значи да излѣзе човѣкъ вечеръ отъ тѣлото си и да види, какви отношения сжществуватъ вънъ отъ тѣлото и вжтре въ тѣлото му, вънъ отъ Бога и вжтре въ Бога.

Сега всички трѣба да се подложите на пълно пречистване: физическо, сърдечно и умствено. Както женитѣ коренно пречистватъ кжщитѣ си предъ голѣми празници, така и вие

трѣбва да се освободите отъ всичко старо. Съ старото трѣбва напълно да ликвидирате. Работете върху себе си, да се справите съ личния елементъ у васъ, който е взелъ надмощие надъ духовния. Като работи върху себе си, човѣкъ трѣбва да различава личния, индивидуалния и духовния животъ, да познава тѣхнитѣ отличителни чѣрти. Личниятъ животъ представя физическата страна на човѣка; индивидуалниятъ представя духовната, а съзнателниятъ, душевниятъ животъ, това е Божествената страна у човѣка. Това сж три категории животъ, които се изявяватъ на физическия свѣтъ. Ако не държи главата си въ равновесие, човѣкъ никога нѣма да разбере дълбокия смисълъ на тритѣ категории животъ и да се ползува отъ тѣхъ. Щомъ изгуби равновесието на своята глава, човѣкъ се излага на голѣми падания, ставания, пукване на главата и т. н. Пукне ли веднѣжъ главата си, човѣкъ трѣбва да бжде много внимателенъ, да пази пълно равновесие. Защо понѣкога човѣкъ не може да пази равновесие? — Това се дължи на дисхармония между неговитѣ мисли и чувства.

Като наблюдавамъ хората, виждамъ, че едни отъ тѣхъ сега започватъ живота, а други — свършватъ. Едни сж въ началото на живота си, а други — на края. Ония, които сж въ началото на живота си, тѣ се намиратъ предъ пълна чиния съ медъ, и потапятъ първата си хапка. Ония пъкъ, които сж въ края на своя животъ, потапятъ последната си хапка

въ меда. Това не значи, че животътъ имъ се свършва, но тѣ отстъпватъ мѣстото си на новодошлитѣ и започватъ да имъ служатъ. Който се е нахранилъ, той трѣбва да препаше престилка и да започне да слугува на другитѣ, а не да се мъчи още да яде, да преяжда. Пазете се отъ преяждане. То носи всички нещастия и злини въ жввота. Като знае това, човѣкъ не трѣбва да преяжда нито на физическия, нито въ духовния, нито въ умствения свѣтъ. Дойде ли до физическото хранене, човѣкъ трѣбва да яде точно толкова, колкото му е необходимо — ни повече, ни по-малко. Казано е въ Писанието: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Отецъ вашъ Небесни“. Съвършенството подразбира вътрешенъ процесъ — съвършенство въ всички постѣпки. Каквато работа започне, човѣкъ трѣбва да я извърши въ съвършенство. Пише ли, рисува ли, свири ли, той трѣбва да бжде съвършенъ въ всичко. — Какво ще придобие човѣкъ, ако може да пише, да рисува, да свири въ съвършенство? Да се задава такъвъ въпросъ, това е все едно, да питате, какво придобива гладниятъ, следъ като се е нахранилъ. Както гладниятъ изпитва едно малко спокойствие, задоволяване, следъ като се нахрани, така и художникътъ, и музикантътъ, се успокояватъ следъ като се проявятъ въ своята областъ. Тогава тѣ започватъ правилно да мислятъ и да чувствуватъ. Докато е гладенъ, човѣкъ не може да мисли и чувствува свободно. Гладътъ

го притиска. обсебва неговитѣ мисли и чувства. Щомъ се нахрани, въ него става разширяване, той се освобождава и започва правилно да мисли, да чувствува и да действува.

И тъй, ако човѣкъ не разбере правилно въпроса за храненето и не изпълни волята Божия, както трѣбва, той ще бжде всѣкога гладенъ и ще се занимава само съ себе си. Опасно нѣщо е човѣкъ да се занимава само съ себе си. Да се занимава човѣкъ само съ себе си, това значи напълно да се изтоши.

- Споредъ нѣкои учени за смилането на храната и възприемането ѝ отъ организъма сж нужни четири часа. Тази теория е 50% вѣрна. — Защо? — Правени сж опити съ хора, които сж гладували по три-четири деня и щомъ имъ се даде малко храна, тѣ веднага възстановяватъ силитѣ си. Ако е вѣрно, че за усвояване на храната отъ организъма сж нужни четири часа, би трѣбвало следъ толкова часа да се възстановятъ силитѣ на човѣка, който е гладувалъ нѣколко деня. Ако човѣкъ често гладува, клеткитѣ на организъма му започватъ да се разрушаватъ. вследствие на особенитѣ процеси, които се извършватъ въ него. Гладътъ отваря вратитѣ и прозорцитѣ на организъма, отдето клеткитѣ излизатъ навънъ и казватъ на господаря си, че не могатъ повече да му служатъ.

Всѣки човѣкъ има велики стремежи въ себе си, иска да ги постигне; той иска да изпълни волята Божия, както трѣбва. Какъ може

да постигне своитѣ стремежи? — Чрезъ ядене. Ако не яде, човѣкъ нищо не може да постигне. Правилно или неправилно, човѣкъ все трѣбва да яде. Христосъ казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“. Той взима яденето въ неговия първиченъ видъ, както първоначално природата го е установила. Философитѣ и ученитѣ започватъ да разискватъ, какво значи да яде човѣкъ плътта на Христа. — Не е важно яденето на плътта, но важно е, че трѣбва да се яде. Азъ тълкувамъ този стихъ предъ ученицитѣ въ следната форма: „Ако не ядете“ — ако не изпълните, ако не упазите, ако не се стремите къмъ Бога и не търсите Неговата слава. Който търси славата Божия, той търси своето растене. Само при това положение той може да постигне своитѣ желания. Ако ученицитѣ не пазятъ честта на своя учителъ, тѣ не могатъ да станатъ почтени хора. Ако учителътъ нѣма любовъ къмъ ученицитѣ си, и той нищо не може да постигне.

Често ученицитѣ се натъкватъ на вътрешно недоволство въ себе си, безъ да могатъ да си помогнатъ. За да да се справятъ съ недоволството си, тѣ трѣбва да го анализиратъ, да намѣрятъ неговия произходъ, да видятъ съществено ли е тѣхното недоволство, или не. Гладниятъ е недоволенъ, че му липсва храна. Щомъ се нахрани, той става доволенъ. Въ това нѣма никакво изключение. Може да се яви само едно изключение — когато гладниятъ има

разваленъ стомахъ. Каквато храна да му се даде, той всѣкога ще бѣде недоволенъ. Причината за това недоволство е външна, а не вътрешна. Когато храната не се асимилира правилно, тя причинява редъ болезнени състояния въ човѣшкия организъмъ. Сжщото може да се каже и за мислитѣ и чувствата на човѣка. Щомъ мислитѣ и чувствата на човѣка не се асимилиратъ правилно, тѣ създаватъ редъ болезнени състояния въ неговия умственъ и сърдеченъ животъ. Всѣки човѣкъ самъ трѣбва да мисли и да чувствува, да не се облѣга на други хора. Докато детето е малко, майка му дѣвче заради него, а то всмуква, наготово се храни. Щомъ порасне, майка му го отбива, т. е. заставя го вече само да се храни. Детето поплаче известно време и започва само да се храни.

Разсжждавайте правилно и не се смуцавайте, когато майката отбива детето си, или когато учителятъ напуска ученицитѣ си. — Какво ще стане съ детето, когато майка му го отбие? — Ще се научи самъ да яде. — Какво ще стане съ ученика, когато учителятъ му го напусне? — Ще се научи да работи самостоятелно. — Какво ще стане съ детето, ако майката преждевременно умре? — Смъртта е неестествено явление въ живота, а неестественитѣ явления не могатъ да обясняватъ естественитѣ. Естествено явление е майката да е жива, да отгледа детето си. Ако майката умре, и детето ще умре. Но понеже майката не уми-

ра, и детето нѣма да умре. Майката ще го храни, докато порасне. Щомъ порасне, ще го отбие. То ще започне самѡ да се храни, да работи, да се развива, докато единъ день стане годно да помага на майка си.

Сега, отъ всички се иска права мисль, правилно разбиране на процеса на храненето. Единъ день ще ви поставятъ предъ комисия да ви изпита, какъ дѣвчете. Отъ вашето дѣвчене ще се познае, до каква степенъ на развитие сте дошли. Голѣма философия, голѣма наука има въ яденето. За да разбератъ, на каква степенъ на развитие е дошълъ даденъ човѣкъ въ духовно отношение, ще го държатъ нѣколко дѣня гладенъ и следъ това ще му дадатъ прѣсна пита съ сирене. Като започне да яде, ще го наблюдаватъ, какъ дѣвче, какъ премията храната въ устата си и т. н. Начинътъ, по който човѣкъ яде, опредѣля, какъвъ е той въ умствено и въ духовно отношение. Процесътъ на яденето представя свещенъ актъ, къмъ който трѣбва да се пристъпва съ нужната сериозностъ. Когато се храните, вие трѣбва да отправите ума си къмъ Бога, да благодарите, да почувствувате Божията Любовъ, да се свържете съ всички разумни същества, които сж взели участие при създаване на хранителнитѣ материали. При яденето трѣбва да присѣтствуватъ поне две същества. Ако човѣкъ започне да яде, той трѣбва да се обърне къмъ Бога въ себе си, да ядатъ заедно. Христосъ е казалъ: „Ако не ядете плътта ми

и не пиете кръвта ми, нѣмате животъ въ себе си“: Това подразбира, че вътрешна връзка съ живота може да се създаде, само когато Богъ живѣе у човѣка. Тогава става ясна формулата: „Въ свѣтлината на Божия Духъ има животъ и миръ“.

Това, което сега ви говоря, сж елементарни работи, които непременно трѣбва да се знаятъ. Елементарнитѣ работи спѣватъ ученика. Апостолъ Павелъ казва: „Ако земнитѣ работи не разбирате, какъ ще разберете небеснитѣ“? Като започватъ да ядатъ, нѣкои хора се помолятъ на Бога и следъ това казватъ: Ела, Боже. да ядемъ! Това е дълбокъ вътрешенъ процесъ. Този процесъ се отнася не само до яденето, но и до четенето. Като чете нѣкоя хубава книга, човѣкъ непременно трѣбва да задържи въ ума си поне една свѣтла мисль. За да възприеме и разбере тази мисль, Божественото трѣбва да дойде въ него, да го освѣти. Ако дадена книга не се разбира въ духа, въ който е писана, тя за винаги остава неразтворена, не може да се възприеме.

Сега, като ви наблюдавамъ, виждамъ, че не сте яли, гладни сте, обеднѣли сте. Срѣщамъ едного, който се оплаква, че едно време ималъ любовъ, а сега нѣма. Значи, този човѣкъ не е ялъ. Любовта е непреривна сила. Никой не може да попрѣчи на човѣка въ любовта. Щомъ любовта му е отслабнала, той самъ е причина за това. Той се е спяналъ нѣкъде. Спянки сжществува въ цѣлия органи-

чески свѣтъ. Срѣщате единъ старъ човѣкъ, който се оплаква, че едно време виждалъ добре, а сега не вижда, зрението му е отслабнало. — Защо? — Спъналъ се е нѣкжде. Споредъ мене, зрението на човѣка би трѣбвало все повече да се усилюва, а не да отслабва. Две причини могатъ да предизвикатъ отслабване на очитѣ: тревоги и неправилна мисль. Тревогитѣ действуватъ върху нервната система, и по този начинъ нарушаватъ вътрешната хармония въ организма. Следователно, ако човѣкъ преодолѣе дветѣ спънки — тревогитѣ и неправилната мисль, зрението му постепенно ще се усили. Понѣкога човѣкъ си внушава, че не вижда.

Единъ нашъ приятель разправяше една своя опитность. Той обикновено четѣше съ очила. Единъ день взелъ една книга и започналъ да чете. Понеже виждалъ ясно, приятно му било. Както челъ, сторило му се, че очилата му се измѣстили малко и дигналъ ржката си да ги настани добре. Като пипналъ носа си, видѣлъ, че е безъ очила. Той се почудилъ, какъ е възможно да вижда толкова добре безъ очила. Продължилъ да чете по-нататѣкъ, но вече не виждалъ ясно. Щомъ разбралъ, че е безъ очила, той не могълъ вече да вижда и престаналъ да чете. Какво показва това? — Силата на внушението.

Мнозина казватъ, че могатъ да служатъ на Бога, могатъ да обичатъ хората. — Докато мислятъ и постѣпватъ по този начинъ, тѣ ви-

ждатъ ясно, служатъ си безъ очила. Щомъ съмнението проникне въ ума имъ, тѣ преставатъ вече да обичатъ. сърдцето имъ се втвърдява и намиратъ, че не могатъ да обичатъ тѣй широко, тѣй безогледно.—Какво правятъ следъ това? — Понеже преставатъ да виждатъ нѣщата ясно. тѣ турятъ очила на очитѣ си и презъ тѣхъ гледатъ. Както виждате, хората сами си създаватъ редъ навици, въ които се спъватъ. Срѣщате едного, турилъ букаи на краката си, върви съ тѣхъ и дрѣнка. — Кой е турилъ букаитѣ му? — Гой самъ. Но като е забравилъ кога и защо ги е турилъ, той мисли, че безъ букаи на краката не може да се живѣе. Обаче, една сутринъ той става отъ леглото си набързо, забравя да тури букаитѣ си и трѣгва. Гледа натукъ - натамъ, чуди се, защо е толкова свободенъ, защо се чувствува толкова любвеобиленъ, готовъ на всѣкакви жертви. Поглежда къмъ краката си, вижда, че букаитѣ му липсватъ. Веднага се сепва, разбира, че не трѣбва да се разширява много, туря букаитѣ си и трѣгва напредъ. Върви той напредъ, но букаитѣ дрѣнкатъ, спъватъ го, отниматъ неговата свобода.

Следователно, когато човѣкъ започва да мисли само за себе си, това не е нищо друго, освенъ дрѣнкане на неговитѣ букаи. Дето мине, чува се само „дрѣнъ - дрѣнъ“. Снеми букаитѣ отъ краката си и трѣгни леко, свободно, подвижно, никакъвъ прахъ да не дигашъ, никой да не те чува. Ако река да ви препорѣчамъ,

какъ да ходите, бихъ ви далъ за примѣръ котката, а не коня. Котката стѣпва по всички правила на модерната гимнастика. Ще се отнася до яденето, тя още не е научила това изкуство. Ако река да ви препорѣчамъ да научите изкуството да намирате чиста, хубава вода, ще ви посоча за примѣръ магарето. И досега още човѣкъ не знае правилно да ходи. Като върви, той цѣлъ се тресе, вследствие на което става сътресение на грѣбначния мозѣкъ. Това сътресение се предава на главния мозѣкъ, а оттамъ и на цѣлата нервна система. Следъ всичко това хората се чудятъ, защо сж нервни. Какъ трѣбва да ходи човѣкъ, каква вода и храна да употребява, повидимому това сж странични нѣща, които създаватъ, обаче положителна философия за живота. Безъ тази философия всички хора сж изложени на голѣми падания и ставания, на редъ противоречия въ живота. Не само обикновенитѣ хора се спѣватъ, но и великитѣ духове се спѣватъ въ живота си, по единствената причина, че не сж, спазили нѣкой Божественъ законъ. Никой човѣкъ нѣма право и не може да измѣня Божественитѣ закони. Всичко може да измѣни човѣкъ, но Божественото—никога. Човѣкъ не може да отмѣни нито единъ Божественъ законъ, нито едно Божествено правило, нито една Божествена мисль. — Ама не е време за приложение на тази мисль. — Щомъ е Божествена, време е да се приложи. Божественото иде всѣкога на време, а човѣшкото не иде на вре-

ме. Когато човѣкъ не може да приложи една Божествена мисъл на време, причината на това се крие въ нѣкаква човѣшка мисъл, която се е намѣсила въ приложението на Божествената. Когато нѣкой казва, че не може да чете безъ очила, това се дължи на факта, че той самъ си е внушилъ тази мисъл. Богъ не го е създалъ съ очила на очитѣ. Чрезъ самовнушение въ мисълта си той е слѣзълъ на физическия свѣтъ, вследствие на което очниятъ му нервъ е намалилъ своитѣ трептения. Щомъ трептенията на очния нервъ се намаляватъ, заедно съ това и очитѣ на човѣка отслабватъ.

Четоха се работитѣ върху темата: „Качествата на свободата“. Какво разбрахте за свободата отъ прочетенитѣ теми? Христосъ казва: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Значи, първо трѣбва да се яви животътъ, а после — свободата. Животътъ предизвиква свободата. Докато живѣемъ на земята, ние говоримъ, че не сме свободни да направимъ това или онова, защото нѣмаме достатъчно време. Хората се оплакватъ отъ нѣмане на време, а духоветѣ — отъ нѣмане на пространство. Хората нѣматъ време, иматъ пространство. Духоветѣ нѣматъ пространство, иматъ време. Свободата изисква просторъ, пространство. За да бжде свободенъ, човѣкъ трѣбва да има просторъ, да действува. Човѣкъ може да бжде абсолютно свободенъ, когато наредъ съ него, въ сжщото направление, работятъ редъ разумни сж-

щества, които му съдействуватъ, но същевременно и той имъ съдействува. Когато иска да постигне нѣщо, човѣкъ трѣбва да знае, че като е създавалъ свѣта, Богъ е мислилъ и за него, ималъ го предъ видъ. Ако мисли така, той ще постигне своето желание. Рече ли да създава своя самостоятелна мисль, да наложи волята си на другитѣ хора той ще влѣзе въ противоречие и съ себе си и съ окръжаващата срѣда и ще изгуби свободата си.

Свободата е вътрешно качество на човѣка. Човѣкъ може да е въ затворъ и пакъ да е свободенъ; той може външно да е свободенъ, а вътрешно — ограниченъ. Има затворници, които разрешаватъ велики въпроси въ затвора: въпросътъ за свободата, за служенето, за любовта. Има свободни хора, които разполагатъ съ пари, съ къщи, но всѣки моментъ се страхуватъ да не изгубятъ богатството си, да не изгубятъ живота си. Външно затворникътъ може да е ограниченъ, но вътрешно да е свободенъ. Богатиятъ пъкъ външно може да бѣде свободенъ, а вътрешно — ограниченъ. Каква свобода е тази, при която човѣкъ постоянно живѣе съ страхъ отъ смъртта? Мнозина искатъ да знаятъ, ще се познаватъ ли следъ смъртта си. Само живитѣ хора се познаватъ, а не умрѣлитѣ. Само буднитѣ хора се познаватъ, а не спечитѣ. За да се познаватъ, хората трѣбва да се събудятъ отъ сънь, да оживѣятъ, да придобиятъ вѣчния животъ. Когато хората

влѣзатъ въ вѣчния животъ, тѣ се познаватъ, обичатъ се, придобиватъ Божието благо.

Като ученици на окултна школа, вие се нуждаете отъ чистота. Вие трѣбва непрестанно да се чистите. По естество човѣкъ е чистъ, но трѣбва да пази своята чистота. Детето трѣбва да пази чиста дрехата си, съ която майка му го е облѣкла. Отъ най-ранна възраст детето трѣбва да се учи на чистота. Следователно, задачата на ученика не се заключава въ това, какъ да се чисти, но той трѣбва да пази чистотата си. Щомъ има права мисль и благородни чувства, нищо друго не му остава, освенъ да пази своята чистота. Това изисква Божествениятъ свѣтъ отъ всички хора. Като не разбиратъ, какво се иска отъ тѣхъ, тѣ си поставятъ задачи, които не имъ подхождатъ, нито могатъ да ги постигнатъ. Пазете дрехата си чиста, за да не става нужда да я перете. Мжчна работа е прането. Много жени се оплакватъ, че отъ пране ржцетѣ имъ се изтъркали, придобили ревматизъмъ и т. н. Тѣ не знаятъ да ператъ, вследствие на което си причиняватъ голѣми пакости. Дрехитѣ трѣбва да се ператъ винаги съ топла вода. Нѣкои жени ператъ съ топла вода, а други — ту съ топла, ту съ студена. Прането съ топла и съ студена вода предизвиква свиване и разширяване на мускулитѣ, което не се отразява добре върху организъма. Никога не произвеждайте въ себе си два противоположни процеса въ единъ и сщъ моментъ. Това е

достояние само за боговетѣ, а не за обикновенитѣ хора.

Съвременнитѣ хора употребяватъ голѣма часть отъ времето си за пране, защото тѣлата имъ не сж чисти. Тѣ отдѣлятъ много мазнини, отъ които дрехитѣ ставатъ нечисти. Когато пречистятъ тѣлата си, тѣ ще економисватъ времето си. Споредъ законитѣ на природата, човѣкъ трѣбва да облича всѣки день чиста риза. Значи, той трѣбва да има на разположение 365 ризи. Такъвъ единъ день е Божественъ день и се равнява на толкова години, колкото всѣки човѣкъ прекарва на земята. Единъ Божественъ день може да включва единъ физически день, а може да включва и 120 физически години. Подъ думата дреха, или риза ние разбираме тѣлото, което човѣкъ има на разположение. Тази дреха, именно, той трѣбва да пази абсолютно чиста. Тази дреха, именно, той трѣбва всѣки день да промѣня, т. е. да я преглежда и тогава да я тури на гърба си. Най-малко 365 пѣти презъ годината трѣбва да я преглежда, да я туря въ редъ и порядъкъ. Да обличате всѣки день чиста, нова риза, това значи всѣки день да възприемате по една нова мисль. Новата мисль внася нѣщо красиво въ живота. Старитѣ мисли правятъ живота несносенъ, неприятенъ.

Сега, отъ всички млади и стари се иска взаимно почитание и уважение. Отъ всички се искатъ хармонични отношения. Правилиитѣ отношения опредѣлятъ разстоянието между хо-

рата. Както при четенето е опредѣлено, на какво разстояние трѣбва да бжде поставена книгата отъ очитѣ на човѣкъ съ нормално зрение, така е опредѣлено разстоянието, на което трѣбва да седи единъ човѣкъ отъ другъ при нормални, правилни отношения между тѣхъ. Човѣкъ трѣбва да владѣе очитѣ си, езика си, ржцетѣ си, както и всички останали удове. Чрезъ разумността си човѣкъ може да владѣе, да управлява всички свои удове. Първоначалнитѣ познания, които се даватъ на ученика, се заключаватъ въ владане на езика, на очитѣ, на ржцетѣ, на краката. Ученикътъ трѣбва да има правилни, красиви движения. Днесъ нито ходенето, нито гледането, нито яденето на човѣка е правилно. Ученикътъ трѣбва съзнателно да работи върху себе си, да преустрои своя организъмъ, да изправи въ себе си всичко онова, което отъ преди хиляди години е изкривилъ.

Какво правятъ нѣкои отъ окултнитѣ ученици? Преди да сж завършили ученичеството си, преди да сж решили своитѣ задачи, тѣ ставатъ учители, започватъ да учатъ другитѣ хора. — Не, ученикътъ трѣбва да бжде учител само на себе си, нѣма защо да учи другитѣ хора. Каква полза ще допринесете на човѣка, ако го научите, какъ да търгува? Ще го направите търговецъ, и той ще търгува 20—30 години, но въ края на краищата нищо нѣма да спечели. Има смисълъ да стане човѣкъ бакалинъ, но ако е решилъ да изправи

погрѣшкитѣ на миналото си. Той трѣбва да съзнава, че Богъ го е изпратилъ да стане честенъ човѣкъ. Въ миналото той пакъ е билъ бакалинъ, но е давалъ на клиентитѣ си по десетъ грама по-малко. Днесъ ще имъ дава по десетъ грама повече, за да изправи погрѣшката си. Не само това, но той трѣбва да продава чиста, доброкачествена стока. Не само търговецътъ, но всички хора — учени, философи, бащи, майки, ученици, учители, сж дошли на земята да свършатъ една велика работа, съ която да изправятъ погрѣшкитѣ си. Вие минавате за учени хора, за философи, но не сте такива. Нѣкой се хвали, че е добъръ математикъ, че знае да вади квадратни корени отъ числата. Щомъ знае да вади квадратни корени отъ числата, нека извади квадратенъ коренъ отъ любовта, отъ добродетельта. Ако го питате, кой е квадратниятъ коренъ на любовта, ще ви каже, че не знае. — На добродетельта? — Пакъ не знае. И да ви се кажатъ квадратнитѣ корени на любовта и на добродетельта, вие нѣма да ги разберете.

Да се върнемъ сега къмъ основната мисль. Първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да бждете строители. Каквато работа и да ви дадатъ, да можете да я направите тѣй точно, така добре, като добри зидари. Ще опнете конца по права линия и ще започнете да нареждате тухлитѣ една следъ друга, по всички правила на строежа. Не е въпросъ до дреболиитѣ на живота, но всѣки

трѣбва да поставя нѣщата на мѣстото имъ. Както градите кѣшитѣ си, така ще строите и вашитѣ мисли и чувства, да образувате отъ тѣхъ здрава, устойчива сграда. Като завършите работата си, изпитната комисия ще дойде да провѣри, какво сте направили. Ако намѣри нѣкакъвъ дефектъ въ работата ви, тя ще я събори, и вие отново ще поставите конеца, отново ще почнете да градите. Много отъ сегашнитѣ бакали сж били видни философи въ миналото си, но поради нѣкаква сжществена грѣшка въ философията си, сж изпратени като бакали, да продаватъ захаръ, оризъ, масло, докато изправятъ погрѣшката си. Какво по-хубаво нѣщо може да желае човѣкъ отъ това, да му се даде възможность да изправи погрѣшкитѣ си?

Когато човѣкъ не е готовъ да изправи погрѣшкитѣ си, той иска да умре, да се освободи отъ мъжнотиитѣ на живота.—И да умре, човѣкъ пакъ нѣма да се освободи отъ погрѣшкитѣ си. Тѣ вървятъ следъ него. Като умре, човѣкъ пакъ ще иска да се върне живота му. Смъртъта е безчестие. Щомъ се намѣри въ това положение, човѣкъ започва да се моли на Бога да го избави отъ безчестието му и да го постави въ славата Божия. Казано е въ Писанието: „Богъ нѣма да остави преподобния си да види изтление, да види безчестието си“. За да съгради нѣщо устойчиво, човѣкъ се нуждае отъ циментъ, отъ нѣкаква спойка. Когато зидарьтъ гради, той поставя

по малко хуросанъ, циментъ или друга нѣкаква спойка, която държи тухлитѣ здраво. Такава спойка трѣбва да сѣществува между мислитѣ и чувствата на човѣка. Нѣма ли никаква спойка, най-малкото изпитание е въ сила да ги разпрѣсне. Такава връзка трѣбва да сѣществува навсѣкжде въ живота. Тази връзка е Божествена и къмъ нея се стремятъ всички живи сѣщества. Тя осмисля живота и внася въ него радостъ и веселие. Стремете се къмъ Божествената връзка въ живота си! Като я придобиете, пазете я да не се прекъсне. За да не се прекъсне, вие трѣбва да имате будно съзнание.

„Въ свѣтлината на Божия Духъ има животъ и миръ“.

38. Лекция отъ Учителя, държана на 1 августъ, 1928 г.
София. — Изгрѣвъ.

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.
1. Добри и лоши условия	3
2. Създаване на нови органи	24
3. Разумни отношения	49
4. Плащане и прощаване	86
5. Придобиване на щастие	110
6. Божествена свѣтлина	135
7. Задна стража	156
8. Елипса и парабола	182
9. Начало на добродетелта	205
10. Единство и общност	237
11. Единство на съзнанието	257
12. Правилно хранене	276